

BLUE MOON

1.

And then there suddenly
appeared before me
The only one
my arms will ever hold

I heard somebody
whisper please adore me
And when I looked
the Moon had turned to gold.

Blue Moon
Now I'm no longer alone
Without a dream in my heart
Without a love of my own

(Frank Sinatra).

Nu alles noteren. Nu het nog kan. Zijn zwarte Moleskineschriftjes vol. Als post scriptum na de heroïek en de epiek. De dingen die hij ziet. Voelt. Hoort. Leest. Droomt. Denkt.

Bedacht Boek. Dag Boek. Woorden Boek. Als een addendum bij de verbeelding. Dansen met woorden, op het achrostichon van zijn voortrollend rondtollend leven. Notities omtrent de Verdamping van het Koninkrijk. In the middle of the road tussen zijn gedroomde werkelijkheid en wat zich aan hem ontvouwt als pseudowaarheid. On the road again. On the stream of consciousness.

De versmelting observeren van oude onzekerheden en nieuwe meerwaarden. De opheffing acteren van het Grote Gelijk. De Verwarring optekenen. De Vervreemding beschrijven van gelukszoekers en bange knarren. De hergeboorte van de Mens. De Renaissance van het nieuwe leven. De verdwijning van de rituelen. Het Nieuwe Land.

De opwarming van de planeet.

De verhitting van de gemoederen.

Als een zoekmachine door dit doolhof. Zijn ultieme trektocht naar vervulling. From The Green Hills of Nowhere. Schrijven, altijd voort. Midden de hecatombe. Omringd door lieve levenden en dierbare doden. Vanuit zijn volle bestaan onder de Volle Maan.

Als een sterrenkijker Under the Blue Moon. Morning has broken. Hij heeft geen naam. Hij is niemand en hij is iedereen. Sterrenkijker.

2.

'Zelf heb ik ze niet gekend. Maar in onze Hermesparochie heb ik horen vertellen dat ze zo'n goed mens was. Van eenieder geliefd. Veel steun vond ze bij Onze-Lieve-Vrouw van Wittentak. Haar laatste wens was het om met Ziekenzorg naar Lourdes te gaan. Het heeft niet meer mogen zijn. Het ware wonder van Lourdes is haar eigen liefde geweest. Want liefde is licht. Marie-Mathilde is nu opgenomen in het Eeuwige Licht. Ge moogt allemaal geheel gerust zijn.'

De priester vergist zich van voornaam. Marie-Mathilde stond daarnet nog naast haar Schots geruite caddy bij de belbus.

('Oh, was ik mis? Ik vraag verschoning daarvoor. Er zijn hier ook zoveel begrafenisdiensten tegenwoordig. Wie allemaal al niet dood gaat. Is dat nu de opwarming van de planeet? De canicule? De stralingen in uw longen?')

....We zijn hier nu met zo weinig dienaren Gods. We koersen van de ene parochie naar de andere. We moeten het doen met minder personeel dan de begrafenisondernemers. Vandaag waren ze alweer met vier man, gewoon om het verkeer te regelen in de beuken bij de offergang. En ik daar helemaal alleen met mijn pateen. ...

Ooit stonden we hier met twaalf onderpastoors. De sacristie boordevol kapstokken met kazuifels een hele collectie, alle kleuren van de hoop het geloof en de liefde. De mensen luisterden nog naar ons als we vanop de kansel vertelden over de Bergrede. Nu kraaien hun gsm's gelijk de haan van Petrus. In volle Heilig Sacrament.

....Mijn sterkste preek hield ik als jonge priester over Augustinus, de heilige Kerkvader. De rede is de dienaar van het geloof. Zij is het oog van de ziel. Na de zondeval is de mens geneigd tot zonde. Hij is volstrekt onbekwaam om zijn eigen heil te bewerkstelligen. Of hij gered wordt, hangt af van Gods genade. De hele zaterdagavond hield ik daarvoor vrij, om hem te prepareren. Ik liet er Toni Corsari voor staan. Nu preken we in de leegte.')

Na de Monscheinsonate geeft hij het boek der Openbaringen door aan de diaken. De zangers van het Gregoriuskoor doen het zonder witte pij vandaag. Binnen bij de Nieuwkuis Colibri aan het Station, om te stijven.

'Onze diaken heeft Marie-Mathilde wel zelf goed gekend. Hij bracht haar op vrijdag thuis het brood des Heren. Hij zal ons nu voorlezen over de leerlingen van Emmaus. Wat die allemaal meegemaakt hebben onderweg naar Damascus!'

In de donkere vlekken op de afgebladderde binnenmuren van Sint-Hermes doe ik wat Rorsachtests. Zelda Fitzgerald zit er, in de nis waar ik als kind in ijtempo de mis diende. Ik zie hoe ze voor het beeld van de Heilige Rita stiekem haar notitieboekjes vol krabbelt en dan haastig wegstopt voor Scott, die alle eer voor zichzelf wil. Die haar belet zelf ook schrijfster te zijn, in de schaduw van The Great Gatsby.

Hij plukt haar verhalen. Hij stuurt ze voor veel geld door naar The New Yorker en naar The Saturday Evening Post. Zet er zijn naam onder. Haar verhalen willen ze toch niet, beweert hij. Als zij ze signeert niet. Iedereen weet toch dat ze gek is?

Maar ze schildert, Zelda. En ze schrijft. Ze schrijft. Want ze wil zichzelf zijn. En ze wil Fifth Avenue schilderen. Met de Arc de Triomphe erover heen. In Parijs zou ze Danseuse Etoile worden. Tot die stomme stafylokokken haar voeten verlamden.

'Onvermijdelijk komt de dag waarop je je dient te verantwoorden voor wat je schrijft. Want schrijven is alles behalve correct.'

Zo gek was ze niet, Zelda Sayre Fitzgerald.

'Ga in vrede,' zegt de priester na de wierook. Onder de Christus aan een mekakruis boven zijn hoofd in het stof.

'Marie-Mathilde waakt nu over jullie vanuit de hemel. Ze zit daar bij Onze-Lieve-Vrouw van Wittentak en van Lourdes. Het wonder is geschied.'

3.

Met onze groep 'De Snukkende Snaren' treden we op in Home Prinses Delphine voor een koffiekran. We staan geboekt vanaf zestien uur. Eerst moeten onze toehoorders hun middagdutje doen. Het is beter ervoor dan tijdens onze performing act, zegt de verantwoordelijke. Hoe zal je trouwens zelf zijn op die leeftijd? Denk daar maar eens aan. Het komt sneller dan je denkt.

Bejaarden zijn een dankbaar publiek. We krijgen er veel liefde van terug. Ze lachen minzaam naar ons. Zelfs als we eens, zeer uitzonderlijk, naast onze noten snukken. Omdat we een minder dagje hebben, vanwege de regering die er maar niet komt en de levensduurte die omhoog gaat. Muziekvirtuozen als wij zijn ook maar mensen.

Een plezier om te spelen voor bejaarden. Al bij de eerste tonen van 'Capri c'est fini' nodigen ze hun lief van twee kamers verder ten dans. Als Macca, onze zanger-vocalist 'Ruby Tuesday' van The Stones zingt, tranen de waterlanders in hun borden van Delfts Blauw met puntjes mattetaart erin.

Het milde uur van optreden geeft ons ruim de tijd om de twee megaboxen met stickers van Studio Brussel erop uit onze ouwe Ford Transporter te laden en onze drie microfoons op hun roestvrije staanders te monteren. Soms doen we een sound check. Soms spelen we direct met de ogen dicht. Tot de verantwoordelijke van de keuken ons komt zeggen dat het geluid veel te luid staat en de mensen tegen elkaar niet meer kunnen vragen om de melk door te geven.

Onze bezetting varieert van zeven tot veertien man. Er is een groot verloop want het blijft voor iedereen een hobby. We doen allemaal nog iets ernaast. Pannen leggen. Gevels schilderen. Begravenisonderneming. Schrijnwerkerij. Allemaal, behalve ik die schrijf. Door de anderen wordt dat niet beschouwd als stiel, schrijver.

Van onze muziekkunst kunnen we helaas niet leven. Hoe graag we dat ook zouden willen. We hebben twee zangeressen met groot volume. Marie-Lou is caissière in de GB. Jannien is tandartsassistente in De Panne. Ze pendelt speciaal naar onze optredens. Ze loopt achter het gat van Brice, onze tweede charmezanger.

Het aantal micro's – drie - blijft altijd onveranderd. Ook als we met veertien zingen en spelen. Het is dan niet alleen drummen aan de drums. Maar meer micro's, zegt onze chef, dat geeft teveel miserie met de pie-ee.

(De pie-ee is een tent recht tegenover het podium waarin iemand zit die ervoor zorgt dat er een combi van de politie met girofares opdaagt wegens geluidsoverlast . We hebben geen pie-ee. Doorgaans hebben we nog niet eens een podium. Waar zouden we de pie-ee dan moeten zetten ik vraag het aan.)

Het belet ons niet van een breed eclectisch repertoire aan te durven voor gelijk welk publiek. We spelen voor mini-voetbalclubs en de judo. Op kerstmarkten. Voor buurt-informatie-netwerken. Op dorpsfeesten en jubilea. Voor dynamische zakenvrouwenclubs die zich anders vervelen Thuis voor de buis. Op autoshow's. Openingen van café's. Parochiefeesten. Torhout-Werchter. Het Sportpaleis, met Clouseau in ons voorprogramma.

(Ons mooiste optreden ooit was in het Stade de France in relais uitgezonden door La Cinq voor drie miljard mensen tot in de Territoires d'Outremer van La Martinique, de parel van de Caraïben. Johnny Hallyday stond die avond geboekt maar hij heeft niet kunnen zingen. Hij had in de Fouquet's gezeten met Sarkozy en was te zat. Hij geraakte niet meer uit de helikopter van Michel Drucker die hem op het podium moest zetten. Wij waren zijn vervangingsact. Een triomf tot op de Marquiseneilanden. De mensen spreken er nog van in hun pirogues).

Ons repertoire mag er zijn. We gaan geen enkel muziekgenre uit de weg. Van Migraine Farmer voor de oudste bejaarden tot U2, voor de jongere senioren. Onze groep kent noch geluidsnormen, noch muzikale grenzen. Volgens onze chef mogen we ons geen enkele beperking opleggen en moeten we ook de moeilijkste stukken zoals 'Wooly Booly' van Sam The Sam and His Pharaos durven brengen. Het vraagt veel oefening maar ge gaat zien, zegt hij, het loont.

Want als we daarmee beginnen, met onszelf vast te zetten in één genre, bijvoorbeeld de Macarena, waar zijn we dan mee bezig? We spelen zowel op landingsbanen voor helikopters, als in de foyers van palliatieve diensten. Soms werkt ons optreden curatief en krijgen we felicitaties van het palliatief team. Dan brengen we een bijna-dode weer tot leven zoals Lazarus, de vriend van Christus, met een liedje als 'Marina Marina' en danst hij aan het eind van ons optreden zelfs de Vogeltjesdans. Hij die zonet nochtans zelf een vogel voor de kat was.

Soms brengen we een stevige meestamper als 'You really got me' van The Kinks en betekent ons optreden helaas voor sommigen een definitief afscheid van het leven. Dan spelen we bij wijze van postuum eerbetoon nog een toemaatje of twee. 'Je rêvais d'un autre monde' van Téléphone. 'Sing c'est la vie' van Bono.

Zelf speel ik didgeridoo. Een uiterst zeldzaam instrument in dit werelddeel, doch zeer geliefd bij ons vast publiek uit Melbourne. Gekregen van een fan uit Tiriti Matang, Nieuw Zeeland. Zoek het op met Google Earth.

Geen gemakkelijk instrument zo'n didgeridoo. Vergt veel ademruimte. Ik loop dan ook constant als een gek kilometers te vermalen langs berg en dal om aan mijn longinhoud te werken. Als ik het ding tegen mijn mond zet, lijkt het wel de slurf van een Red Hot Chili Pepper.

Er zitten sierlijke tekens op mijn didgeridoo, als van een totem. Dit om de eenheid met de natuur te benadrukken en om de Sacred Spirits op te roepen. Op betere dagen klinken mijn geluidsstoten als de kreten van de gnoe's bij hun grote oversteek. Op mindere dagen op de toeter van een trucker uit Kosovo.

Doorgaans zijn de mensen ons heel dankbaar en boeken ze ons direct terug voor volgend jaar. Ook vandaag blijken ze na afloop weer heel tevreden. We krijgen een klein aandenken van macramé. Volgens de verantwoordelijke zijn we altijd welgekomen in Home Prinses Delphine. Gewoon om er de Detol-sfeer eens te komen opsnuiven. Of om er definitief te vertoeven, als onze tijd gekomen is. En die komt rapper dan je denkt zegt hij. Wie zijn we om hem tegen te spreken.

4.

Op dinsdag repeteren we in de 'Silicon Valley'. Nicole heeft haar zaak zo herdoopt toen het de mode werd van internetcafé's. Voorheen heette haar afspanning 'De Spoetnik'. Daarna 'The Chattanooga Choo Choo.' Dat was toen de Amerikanen de Russen in de gaten hielden aan de radar in D'Hoppe.

De G.I.'s stonden in deze sector van de Pax Americana onder bevel van een kolonel die hele dagen rondtoerde in een flesgroene Camaro met vanille hardtop. De kolonel ging gekleed in commandopak en combat shoes. Hij was de local hero van alle meisjes, tot ongenoegen van hun aanbidders in blauwe blazer bovenop gladgestreken grijze flanel.

'Ticket to ride chick?' riep hij hun liefjes wuivend toe vanuit zijn bronstig brullende Camaro, dezelfde waarmee Belgisch kampioen Chris Tuerlinckx dat jaar de Boucles de Spa had gewonnen. Dagenlang toerde de kolonel rond van station naar place to be. Met al zijn cilinders cool onder controle. Hij leek op Harry Belafonte. Met in de blik iets van: In the jungle, the lion sleeps tonight.

Toen deerde dat nog niet, een zwarte in onze stad. Als je voetballer was zoals Yamuka uit Kongo of kolonel uit Indiana was het okee. Ook Maraboedja werd getolereerd op de zaterdagmarkt. Dit vanwege zijn diensten aan de bevolking op het niveau van de volksgezondheid. Maraboedja verkocht karaboedja onder een paraplu van Union St-Gilloise. Karaboedja was een wondermiddel uit het land van de Maraboes tegen kwalen waarvan inheemse dokters schouderophalend tegen hun patiënten beweerden dat het van de zenuwen kwam.

Naar de kolonel werd opgekeken. Ten eerste omdat hij het Pentagon vertegenwoordigde hier ter plekke. Ten tweede omdat hij onze stad een gevoel van veiligheid meegaf. Zijn jongens hadden toch net nog Santo Domingo veroverd? Zodus. Wie durfde hier nog spreken van de Varkensbaai?

De kolonel ging nooit in op politiek geladen gesprekken. Hij was gebonden door het Militair Geheim. In dergelijke gevallen keek hij je vanop zijn barkruk grijnzend aan. Zoog vuur in zijn Camel. Zat onderwijl met zijn zware zwarte rechterhand - met babyroze binnenkant - aan het lekker kontje van zijn efemere scharrel die hij onveranderlijk Pepsi noemde.

Nicole heeft hem persoonlijk nog goed gekend, de kolonel. Meer wil ze ons hierover niet kwijt. Het gaat hier om de binnentuin van haar hart. Er zit zoveel in de binnentuin van haar hart, jongens toch. Ze mikt haar geblondeerde mèche achteruit. Het signaal dat we voor vandaag niet meer moeten aandringen op nog meer verhalen van boeiende mannen die haar pad hebben gekruist.

Nicole is de marraine van onze 'Snukkende Snaren.' Een beetje zoals Annie Cordy de marraine is van Anderlecht. Zij is het, Nicole, die erop aangedrongen heeft dat we onze podiumnaam zouden veranderen. Vroeger heetten we de 'Snurkende Snaren.' Dat vond Nicole niet wervend genoeg naar onze boekingen toe.

Zij zorgt voor bouillon met croutons als we het koud hebben in het repetitiezaaltje achterin. En voor Sangria Quinta als het zomert. We noemen haar gemoedelijk ons

'Kitje'. Naar Nicole Kidman. Maar dan wel met een t. De t van Kittekat.

'Een goede naam zorgt ervoor dat uw zaak altijd in blijft', zegt Nicole die de hare allang kwijt is.

'Als ge niet bijtijds verandert, zit ge op de duur met twee zatte toogslijters die over niks anders kunnen spreken dan over de Duitse shows van André Rieu. Dan kunt ge uw zaak sluiten.'

Het ware evenwel onverstandig Nicole te onderschatten. Zij is lid van Unizo. Ze onderhoudt vlotte contacten met burgemeester en stadssecretaris. Ze heeft zakelijke belangen in tenminste twee frietkramen ons bekend. Als spil van de stationsfeesten zit ze mee rond de tafel bij industrieel Naessens als er gesproken wordt over de bouw van een vier sterrenhotel aan het station met cinema. Ze regelt de beste plaatsen op de braderij. Ze onderhandelt met de schepen van Kerstballen over de verlichting. Wat weinigen weten: ze kent haar weg voor het regelen van parkeerboetes. Als er bij het ochtendgloren weer eens een lijk in de fontein komt bovendrijven, is het Nicole die op vraag van de opmerkelijke vroege pendelaars de hulpdiensten waarschuwt. Zij verschaft dan ook tal van nuttige tips omtrent de identificatie van het slachtoffer. In welke etablissementen het lijk het laatst zoal gesignaleerd is.

Haar internetverbinding heeft nooit gewerkt. De nieuwe naam 'Silicon Valley' slaat volgens sommigen die beweren het persoonlijk te weten dan ook meer op 'andere aanpassingen' die Nicole zou hebben laten uitvoeren om 'in' te blijven.

Zie, dat heb je nu weer in zo'n provincienest als het onze: vuige geruchten. Als 'Snukkende Snaren' willen wij echter geen andere marraine voor onze groep. Als dat mens zich nu goed voelt met nieuwe marchandise in haar etalage, wie zijn wij om haar commerce te dwarsbomen? Het is hààr lichaam.

Een keer is het jammerlijk uit de hand gelopen. Het was bloedheet die zomeravond, meer dan veertig graden. Volop de opwarming van de planeet. We zouden niettemin de hele avond door repeteren. Nicole had het bij haar vrienden van Unizo geregeld dat we de zaterdag daarop als hoofdact zouden optreden voor de Dag van de Klant. Unizo had afgepingeld op onze vraagprijs. We hadden moeten plooiën tegen onze principes in, want we zijn hard aan het sparen voor nieuwe micro's.

Wij zaten nog volop bezig met onze fa kruisen. Het was onze drummer die het als eerste zag, toen Nicole met onze verfrissingen kwam.

'Kittekatje, kijkt nu ne keer!'

'Ge lekt van boven'.

'Weer naar uw geld gekeken?'

'Dat hebt ge met die van Unizo.'

We hebben het Nicole moeten zweren op het hoofd van Onze-Lieve-Vrouw van Lorette. Als er één woord over uitlekt kunnen we een ander repetitielokaal zoeken.

5.

Ik stap door de straten van de stad, hoor alle verhalen van opgekropte woede. De turnleraar is werkonbekwaam. In aanwezigheid van zijn leerlingen afgetroefd door een vader die vindt dat zijn dochter niet hoort te turnen in korte broek. Anoniem wordt me de origine van de gewelddadige vader meegegeven. Want een schrijver moet schrijven. Schrijf schrijver, schrijf.

Lezen en herlezen zal ik. De Pest van Albert Camus. De Vreemdeling. Reis naar het einde van de nacht van Louis-Ferdinand Céline. De Geruchten van Hugo Claus. Schaamte. Het Verdriet van België. De Helaasheid der Dingen van Dimitri Verhulst. En alle titels bijeen die mijn walging en vertwijfeling vertolken.

Ik stap door de straten van de stad, hoor hoe het laatste geduld onomkeerbaar om het kookpunt kantelt. Hoe, in withete bubbels van boosheid, de woede haar weg zoekt. Hoe de ontzetting zich nestelt in het hart van de mensen. Hoe de koleire om wat de ander overkomt, omslaat in diepe angst om wat morgen aan de bankcontactterminal wacht.

Ik zie ik voel ik hoor op mijn tochten door de stad hoe die woede overkookt, een kreet om zelfverdediging en vergelding wordt. Ik zie en voel en hoor hoe de eindejaarsshoppingpret donker kleurt, de dreiging van de duisternis induikt. Als een cadeau zonder geschenkverpakking.

De kerstman heeft zijn bivakmuts op. Herders is het geraden 's avonds thuis te blijven. Alle brave schaapjes binnen. Wie nog langer buiten rondhangt, wie nog kijken wil waar de sterre stille staat, doet dat voortaan op eigen risico.

De Drie Wijzen worden geacht neder te knielen en hun geschenken af te geven. Onder de koele loop van een colt. Knielen wij neder, voor de nieuwe god genaamd Mammon. De tijd van de waanzin is terug.

Een schrijver moet schrijven. Wie 'het' schrijft, wordt zelf geofferd op de slachtbank van de correcte schriftgeleerdheid.

Tombe la neige. Ik stap door de straten van mijn stad, droom van een witte kerst met sneeuw op de heuvelen. Ik zie de kinderen weer glijdend op de flanken. Ik droom van ongeschonden schoonheid.

Schrijven? Zeemzoet zal ik zijn. Naïef. Dromen zal ik.

Dream. Dream. Dream. Van liefde van vriendschap van kameraadschap van broederschap van vrede. Ik ontzeg elke laffe bivakmuts het recht om onze dromen te roven. Ons codewoord is alles wat noch gekocht noch geroofd kan worden.

Terug thuis haal ik de oude stal van stal. Ik ben een jongentje van tien nu. Ik ben Atréjoe in Het Oneindige Verhaal. Ik ben Mondo, in de mooiste story van J.M.G. Le Clézio. Ik schuif Balthazar voor de voeten van Gaspar. Ik ga aan de haal, tot ver voorbij de schapen en de kamelen en de hele caravanserail, met Melchior. Ik pluk steeltjes stro van het dakje. Dek er het kindje mee toe. Tegen de kilte van mijn stad in deze nacht zonder sterren.

Morgen ontwaak ik uit mijn nachtmerrie. Morgen is alles als voorheen. Het is niks. Een kwade droom. Meer niet. Morgen houden we met zijn allen weer van elkaar. Morgen is er weer nieuwe hoop en kan er ons niks meer gebeuren. Morgen kijken we samen naar slierten sterren. Duiken we de berg naar beneden op onze slee. Met de ogen dicht. Morgen turen we naar het vuurwerk, is het carnaval in ons heelal.

Niemand die onderwijl onze zakken leeghaalt.

6.

Solange trekt haar goddelijk lichaam op aan de tapkranen van de Silicon Valley. Ze duikt met haar gezicht in de spoelbak, showt me haar nieuw rood kopke. Purperen zuigzoenen sieren haar hals. Solange is de dochter van Kitje, onze marraine. Zij heeft helaas geen geld voor Strelli ofschoon Olivier haar als gegoten zitten zou, zeker weten. Solange moet elke euro zelf verdienen. Ze krijgt het niet zomaar in de schoot gesmeten. Zoals bepaalde Trutties die zij noch ik hier noemen zullen. Ze trekt zich uit de slag met leuke afdankertjes van de Pakistani op de braderie. Een gespikkelde jeans van Pietro Antonio Locatelli. Een kanariegele sweater van Tomaso Albinoni. Navajoboorts van Arcangelo Corelli. Solange is onze engel. Zij maakt ons leven als Snukkende Snaren draaglijk als de tsunami ons hart overspoelt met wilde golven van passie. Dan vindt Solange voor ons de simpele woorden van troost die ons verder helpen door de shit van het bestaan. Dat gisteren niet meer bestaat, fluistert ze ons dan toe met de stem van dat meisje in 'Ecoute mon coeur qui craque craque craque'. Dat we er dan ook niet moeten over zagen. Dat morgen hoogst onzeker is. Wie zal het zeggen wat er ons nog allemaal te wachten staat? We kunnen dit weekend misschien al de Euromillions winnen. Als het haar overkomt, koopt ze een duplex met een jacuzzi in Almeria en een BMW X3 en zien we haar hier niet meer aan de pompbak. Of we kunnen de spierziekte krijgen. Dan kunnen we geen vlieg meer van onze neus slaan. Wat staan we hier dan te janken? We moeten pakken wat we kunnen.

Wij willen haar graag pakken, Solangeke. Doch haar moeder Nicole 'Kitje' waakt dus geen gedoe achterin het zaalke haar dochter is geen hoer ze is wel altijd vriendelijk met de klandizie MAAR DAAROM NOG GEEN HOER VERSTAAN WE HAAR GOED ZE GAAT HET ONS MAAR EEN KEER ZEGGEN.

De zon danst in Solange haar naam en in haar lichaam.

'Oh soleil, soleil!
'Solange, Solange'

The Middle of the road to nowhere.

Soms reinig ik mijn didgeridoo van de restanten spaghetti op de tonen van dat lied en eren we aldus bij het stemmen van onze instrumenten Solange haar schoonheid. Ze is een engel, zoals haar naam het zegt. Een engel die zingt als een godin. Voorlopig wil ze de stap naar één van de drie micro's bij onze Snukkende Snaren niet zetten. Onze chef heeft het haar al gevraagd. Dit op ons hardnekkig aandringen nochtans.

'Zo'n kans mogen we niet laten liggen chef.'
'Met de tamboerijn tegen elleboog en knie voor de ambiance chef.'
'Een doebiedoewa hier een wow-wow-wow daar chef.'
'Een aantrekkelijke support chef.'

Doch ze is nog niet klaar voor het grote werk. Na onze repetitie zijn we allemaal samen haar ontluikend zangtalent gaan scouten in een Karaokebar in Basècle voor een vreemd publiek dus incognito. Solange zong er Sunrise van Norah Jones en Steamy Window van Tante Tina.

'PRACHTIG!'

'ZINGT ONS NOG EENTSE'
'WE WANT MORE!'

Solange is zot van Tina Turner, van haar exemplaar als zangeres als sterke persoonlijkheid en als vrouw die het klappen van de zweep kent. De film van haar leven met Ike heeft ze wel al vijftien keer bekeken op haar draagbare DVD-speler van de Carrefour. Solange had zelf ook negresse willen zijn. Maar dan wel een Amerikaanse gelijk de gezusters Williams met oog voor de mode en niet gedrapeerd in van die groene tafellakens met bloemen erop. Ze is ons schatje, Solange. Alles zouden we haar vergeven zelfs dat vreselijk nieuwe kopke van haar.

'Awel, wa zegt dat?'

Als duimspijkers op een trekijzer worden onze ogen aangezogen door de zilveren kruisgegod die als een hete bok de salsa danst over de hellingen van haar droomlandschap. Genieten middenin de glooiingen van Solange.

'Terracotta van Casting.'
'Crème Gloss.'
'Verzorgende kleuring.'
'Zonder ammoniak.'
'Ge zegt niks.'

'Helemaal Hale Berry maar dan wel in Sienarood', probeer ik. Betrapt mijn blik afwendend van haar Hotel Paradiso.

'Met iets indringends van Scarlett Johansson.'
'The Girl with the Pearl Earring.'
'Als in een schilderij van Johannes Vermeer.'
'Ge lacht weer met mijn wezen, he?'
'Nee, echt niet kindje.'
'Ge zijt voor in te bijten.'
'Er zijn er zo te zien nog die dat vinden.'

Trots om haar bewezen begerlijkheid lacht ze de diamant tussen haar tanden bloot.

'Wanneer zet ge nu eindelijk de stap naar onze groep?'
'De anderen zeggen het ook.'
'Solange kan zingen gelijk Amy Winehouse.'

(En zuipen ook, voegt de drummer er aan toe. En al de rest ook. Doch dit vertel ik haar niet. Waar is dat goed voor? Het leven is al zo kort. Gaan we mekaar nog een beetje gratis gaan kwetsen ook, ja? Als Solange voortaan door het leven wil als de eerste de beste roste teef in de plaats van als de mooie Angelina Jolie van voorheen, dan moet zij dat zelf weten. Dan moeten we daar respect voor hebben. Wie zijn wij als Snukkende Snaren om daar iets tegen op te hebben? Het is niet omdat we gevierde rocksterren zijn dat we daarom moeten denken dat we meer zijn dan een ander.)

7.

Boven het dal hangt een dreiging die er voordien niet was. Als een onweer dat maar niet wegtrekt, blijft hangen, bang maakt. Schuilen doen we met zijn allen nog net niet. We willen niet toegeven aan de verstarring. We willen naar buiten. Door de storm, in het diepste duister na de kortste dagen.

We trotseren daartoe de donkerste parken en de verlaten lanen. We bezweren ons angstgevoel. Onze tred iets sneller dan anders. Onze vuisten gebald in de ouwe blauwe duffelcoat. Al onze spieren gespannen, de schouders hoog, onze blikken schichtig achterom, links, rechts. Dropping in the heart of darkness. Hindernissenloop tegen onze demonen.

Verbijsterd zijn we. Door de blikseminslag die ons vertrouwen verpulvert. Door de definitieve donderslag die onze argeloosheid aan flarden splijt. Vertwijfeling. Verwarring. Witte woede. Alles wat we mekaar niet zeggen.

Opgezadeld worden we, met een nieuw gevoel dat we nooit kenden. We worden schuldig bevonden aan onze loyaliteit. Gedribbeld door onze goede wil. We staan daar nu als naïeve goedgelovige idioten. Bedrogen, belogen, bestolen van al onze illusies. Onze hemel kleurt van blauw naar roze naar purper. De volgende schakering is het zwarte gat. Fade away.

We hebben hier met zijn allen gespeeld, gestudeerd, gewerkt, gefeest, gevrijd, gehoopt, gebouwd, gelachen, geschreid. We zijn ervoor gegaan. Samen. Ver voorbij de waan van de dag, in het licht van de eeuwigheid. Met een jaarlijkse ommegang als cadeau voor onze verbondenheid. Als onze eigen metafoor in de vaart van de tijd.

We hebben mekaar hevig bestreden. Telkens weer hebben we ons verzoend. Rond carnaval. Op de kermis. Rond het voetbal. Altijd zijn we hier samen doorgegaan. Omdat we vonden dat er geen betere plek was. Omdat we dachten dat alles vroeg of laat wel goedkomen zou.

De betweters halen nu hun gram. Nestelen zich in het grote gelijk dat niets oplost. Zie je wel. Had ik het niet gezegd? In de wurggreep zitten we. Geklemd tussen dat grote doemdenken en het falend beleid dat zich voor een tijd veilig ver van de kiezer weet .

Als weerloze prooien worden we overgeleverd aan de vandalen van altijd. Tegenover de laffe dood doeners horen we alleen flauwe dooddoeners die van de slachtoffers ei zo na de schuldigen maken. Die onze stad bij nacht overleveren aan de wolven.

Met vanop de Sint-Hermes: de ingebouwde avondklok.

*Als het dondert, moet je binnen blijven.
Als het bliksemt, moet alles uit de stekker.
Wie buiten loopt, moet het zelf maar weten.*

*Doch dit is echt geen gewoon onweer.
Dit gaat nooit over.*

Sommigen van ons zijn hier weggaan. Op zoek naar geluk elders. Vertrokken vanuit wanhoop. We hebben ze zien gaan. In de hoogste verwarring. Met de dood in het hart. Maar ze wilden het zo. Elders zou het beter zijn. Hier viel niks meer te rapen. Enkel nog wat brokstukken van hun al te gelukkige wonderjaren. We gaven hen ongelijk, probeerden hen hier te houden. Vandaag worden al onze zekerheden aan flarden geknald.

Doch bovenop de scherven van onze vrolijkheid blijft onze vriendschap overeind. Ons rest onze verwondering. Ons rest onze verrukking om kunst om schoonheid om de broosheid van bloemen. Bovenop het puin zoeken we samen alweer verbeteret naar de relieken van onze stad. Zoals ze blijft schitteren, in duizend lichtjes. Diep in ons hart.

8.

*Pendus dans la paillote au bord de l'eau
Y a des ananas, y a des noix de cocos
J'en ai déjà goûté je n'en veux plus
Le fruit de ta bouche serait le bienvenu*

In imitaties is Brice, onze tweede zanger bij de Snukkende Snaren, werkelijk onweerstaanbaar.

(Als schrijver is het mijn tweede natuur mensen te observeren. Hoe ze elkaar beminnen, beduvelen, bedriegen. De schone schijn van hun circus. Alle dubbele bodems in hun parlé. Hun uiterlijke tekenen van verval. De psychologie van hun personages. Veel heb ik geleerd door af te kijken van andere schrijvers. Hoe die behalve de mensen ook de omliggende dingen beschrijven. Marcel Proust over het kurkbehang in zijn slaapkamer. Een kus van zijn moeke 's avonds. Een onnozél koekske.)

De lichtjes gespikkelde hoed van Brice is volgens mijn waarnemingen: couleur vanille-met-straciatella. Het geeft hem iets meer de allure van Lou & His Hollywood Bananas dan van Bourvil. Doch een kniesoor zonder mambofeeling die daar moeilijk over doet. Je ziet Brice zijn noten zo van de boom schudden, vol begeerte aanbieden aan zijn geliefde.

Naast hem tikt onze achtergrondchanteuse Jeannien (het haar elegant gestrikt in een kerstroos als een plukrijpe Juanita Banana) de tamboerijn tegen de zonnebloemen van haar pareo. Die heeft ze mee van haar zomervakanties in Palavas-les-Flots. We lijken de Electric Ananas wel. Onze show zit op Cruisesnelheid. Met megabels toeter ik alle onzin van het zijn uit de rommelkamer van mijn hart.

Carnaval zit er nu snel aan te komen. De kerstkraampjes voor diverse winstgevende verenigingen zonder doel zijn weg. Alleen de onwezenlijk grote Laplandspar op de markt herinnert aan het obligate goed gevoel dat even snel weer verdwijnt als het kwam en langs het steegje naast de post zijn weg terug zoekt naar de werkelijke wereld die de onze is, drijft op hebzucht en agressie.

Het is min drie. We treden op in een tent aan het wandelpad naar de Walen. We zingen voor het goede doel: een Buurt Informatie Netwerk dat alle verdachte bewegingen observeert en rondbelt.

*Er staat een auto
voor uw deur
van grijze kleur
met twee personen
van onbestemde kleur
met blauwe bonen.*

Bij dergelijke optredens in tenten warmen we ons aan onze kameraadschap. Allen hebben we ons pakket klappen al gehad. Geen orkaan, geen orgaan is ons gespaard. De Gehavende Harten ware een betere naam. Al onze illusies bloeien niettemin

voort. In elk zijn tempeltje vol vergane verwachtingen. We houden ons samen sterk. We plooiën niet, we blijven lachen. Taai als Thaise monniken draaien we voort aan ons rommeltrommeltje. Tot we de binnenweg naar het gelukzalige niks bereiken. Die dag gooien we ons molentje over de schouder, zeker weten. De middenvinger ten afscheid volstrekt gestrekt erover. Maar voorlopig hebben we nog een eind te zingen. Zo vlug geven we niet op. Zo zijn we niet. Wie denkt u dat we zijn? Watjes misschien? Onze oren. Voorlopig vooral die van ons publiek.

*Coeul Blessé
tottulé
pa toe
le mal
que tu m'as
fee*

In een ander leven zou Brice best wel Petula Clark kunnen zijn. In een versie van Bob Marley. We staan geboekt voor twaalf liedjes. Het zijn er inmiddels vijftieng. De tent is weer te klein. Dit alles dank zij de power, het charisma en de stem van onze Brice.

(Volgens Kitje, de marraine van onze Snukkende Snaren, is hij de nieuwe Enrique Iglesias. Met een rukje Ricky Martin).

*Salade de fruits,
jolie, jolie, jolie
Tu plais à mon père,
tu plais à ma mère
Salade de fruits,
jolie, jolie, jolie
Un jour ou l'autre
il faudra bien
Qu'on nous marie...*

Oprecht jammer dat u ons niet bezig zag in het Sportpaleis. Voorprogramma voor de herdenkingsmis van Urbanus. Iedereen wou ons meteen boeken.

*Geen wonder dat ik ween
Dat ik ween van de smart
Nu dat ik moet leven
Met een gebroken hart.*

*Oh oh oh
Kom bij mij
Oh oh oh dicht bij mij
Zie je niet mijn verdriet
Oh oh oh
Kom bij mij
Oh oh oh dicht bij mij
Zie je niet mijn verdriet*

Onze kracht ligt erin dat we dat aparte zeer doorleefde gevoel, dat we als

Snukkende Snaren op een podium brengen, weten te doen overslaan op ons publiek. Als vonken van vuur. Recht naar het hart van de mensen. Als ik door mijn didgeridoo loei, dan loei ik al dat gevoel eruit. En Brice voelt dat, vangt dat allemaal op, legt het in zijn stem. We zijn al geboekt tot augustus. Dan doen we de zomer op het naakstrand van Palavas-les-Flots. Jeannien kent er de uitbater van de payote. Des ananas. Des noix de coco.

9.

‘Ge moet in het heden leven. Het verleden is dood. De toekomst is onzeker’.

Nu hij vage cursussen volgt aan een obscure Academie voor Filosofie, pakt de drummer van onze Snukkende Snaren graag uit met voorgekauwde wijsheden uit de syllabussen die hij meekrijgt in ruil voor hoog inschrijvingsgeld. Zoals elke autodidact pronkt hij graag met vers verworven eruditie. Telkens weer wil hij ons bewijzen hoeveel slimmer hij is. V el verstandiger dan dit stelletje oetlullen hier bijeen. Aan de bar van de Silicon Valley imponeert hij de vrouwelijke backing vocals na onze repetities graag met woorden die een normaal mens nooit in de mond neemt vanwege hoog risico op onmiddellijke internering. Zo overvalt hij Marie-Lou met zijn zogeheten Theodicee-vraag naar de rechtvaardiging van God.

‘Hoe is het mogelijk dat uw almachtige en volmaakt goede God een wereld geschapen heeft die zo veel kwaad bevat?’

(Je moet zijn mond zien krullen wanneer hij Theo-di-cee articuleert).

Marie-Lou, die voor begrafenissen al eens opgevorderd wordt door het Gregoriuskoor van Sint-Hermes ter vervanging van de vaste sopraan, probeert dan iets zinvol terug te zeggen dat ze heeft uit de mond van de diaken. Dat het kwade van de mens en van zijn eigen vrije wil komt. Dat werkt dan weer als een rode lap op een stier op de zelfverklaarde humanist waarvoor onze drummer graag doorgaat. In werkelijkheid doet hij niks liever dan onze Snukkende Snaren vanuit zijn pseudo-intellectuele minachting stiekem tegen elkaar op te zetten. Zijn cursus staat vol dure woorden waarmee hij Marie-Lou overdondert. Die galmt hij gretig over de toonbank van de Silicon Valley.

*‘Hermeunetiek!
Epistemologie!
Logisch Positivisme!
Dialectiek!
Neoplatonisme!
Universalia!
Paradigmata van Kuhn!
Falsificatie van Popper! ‘
Eudemonia van Aristoteles!
Monaden!*

Om Marie-Lou, van wie hij denkt dat ze een godvrezend mens is, finaal in te pakken met stoer machogedrag sluit hij af met een woord, te gek voor woorden als: ataraxia.

‘De geestelijke rust! De onverstoorbaarheid die Abélard verwierf! Nadat de nonkel van Héloïse zijn ballen had afgesneden!’

‘Wat zeverde gij hier allemaal met uw nomaden?’ onderbreekt Kitje, onze lieve marraine van de Snukkende Snaren, hem.

‘Laat Marie-Lou dat schaap toch met rust! Ziede gij niet dat het kind met de Russen

zit? Neen, dat ziet gij niet. Want mannen voelen dat niet aan. Ze denken met hun pietje en voelen met hun kiwi's. En daarbij leven in het heden, zo werkt dat niet. Het heden bestookt u met de memorie van nare ervaringen. Ge zoudt gij hier nogal anders spreken, waart ge er zelf ook bij geweest. Bij dat van Billie.'

Ons Kitje was erbij toen Billie aan de overkant in zijn restaurant Couscous Chéri werd dood geschoten door een vermeende rivaal in de liefde. Ze stond naast Billie in de keukendeur die uitgaf op de gelagzaal. Ze was zijn serveuse. Billie – niemand maakte couscous gelijk Billie- had haar net de borden met de bestelling van tafel 6 overhandigd. Toen barstte de hel los.

'Die gast smijt de voordeur open. Zijn Winchester over de rechter schouder. Zijn dwaze kop scheef tegen het geweer. Zijn rechteroog in het vizier. Zijn boze linkeroog vol donkere waanzin. De zaal zat vol. De meesten zijn sebiet onder de tafel gedoken. Voor Billie was het al te laat. Die zot dacht dat Ornella, de nieuwe dienstster die Billie in dienst had genomen, met hem te doen had. Ornella was de vrouw van die jaloerse gek. Of Billie haar behalve in dienst ook in bed genomen had, wil ik hier niet geweten hebben. Niemand heeft daar zaken mee. Billie was een heel schone manspersoon. En goed gebouwd. Ik kan het weten. Tactvol met alle vrouwen. Als dat ook al niet meer mag. Eerst schiet hij Billie zelf dood. Dan knalt hij Ornellaatje neer. Zonde van haar schoonheid. Ze hebben twee dagen later zijn lijk gevonden in de Walen. Hij had zijn eigen opgehangen. Aan een treurwilg. Wat zou ik in het heden kunnen leven als ik gezien heb wat ik gezien heb? Bloed overal en hersens tegen het plafond. En gij komt hier spreken van uwen Adhémar en zijn Elise? Mijn gedacht zoudt ge het geld voor die lessen beter aan die Fondatie van Docteur Cuvelier geven en uw eigen ballen marinieren. Dat ge Marie-Lou hier niet meer lastig valt aan mijn toog.'

Als de marraine van onze Snukkende Snaren gesproken heeft, houdt in het nabije Boudewijnpark zelfs de uil zijn muil.

10.

Woorden die geen mens hier echt nog plaatsen kan.

'Integriteit.'

'Integratie.'

'Identiteit.'

Woorden die iedereen beu is. Woorden die haaks staan op de werkelijkheid. Woorden, ver van het leven van elke nieuwe lastige dag die begint met de energiefactuur en eindigt met bedreiging alom.

Wat kan een schrijver anders doen dan dit leven te observeren, de onderliggende woede ervan te noteren. Agressie, dreiging? Waar, wanneer, wie?

'Overall.'

'Het verkeer.'

'De horeca.'

'De parken'

'De supermarkten.'

'De school.'

'De sportzaal.'

'De bankklokken.'

Dure woorden omtrent verdraagzaamheid en solidariteit.

'Respect.'

'Correct.'

'Intellect.'

Woorden die hol klinken en hun betekenis kwijt zijn. Woorden in een taal die niet die van het volk is. Het volk dat zich verlaten voelt, door leiders die niet leiden. Leiders die elkaar beduvelen met dure woorden in dure kastelen. Overrijpe woorden. Klaar om als zoethouders gebradeerd te worden. Woorden die ons opzadelen met schuldgevoelens. Woorden van valse profeten. Woorden van populistische fluitspelers met toverwoorden van links, van rechts. Angst, ongenoegen, irritatie, ingehouden woede in het bange hart van de mensen. Wat staat de schrijver anders te doen dan deze Copernicus-omwenteling te beschrijven.

'De ander maalt niet om onze stad.'

'Onze stad draait om de ander.'

Zullen we dan met zijn allen de weg van opgaan van moedeloosheid en verbittering ? Of zullen we doorgaan? Doorgaan natuurlijk. Dat zullen we. Vanop de vesten van onze oude stad zullen we de nieuwe bouwen. Steen voor steen. De fanfare zal ons begeleiden . We ontzeggen eenieder het recht onze vrolijkheid te gijzelen. Niemand die ons die ooit afneemt, nog in geen duizend Ommegangen.

We zien de schoonheid van onze stad. We zien haar in al haar broosheid, in al haar vermaledijde kwetsbaarheid. En we houden van haar. Zoals ze is. En nog meer, zoals ze hoort te zijn in al onze dromen van haar voor morgen. We leven hier zo

graag. Op de grenzen van zovele waarheden tegelijk, waar talen niet te tellen zijn. Tegenover de vele netwerken van de macht koesteren wij het ene patchwork van alle mensen bijeen in de stad waarvan we houden. Onze vastberadenheid zal de verzuurden zuur opbreken. Onze onwrikbare trouw is wat onze stad redden zal, van haar al te voorbarig verkondigd verval.

11.

Maar eer je verder leest wil je misschien eerst weten wie ik ben, om dit alles zomaar neer te schrijven in Moleskineschriftjes. Want ik verhaal je dan wel al die dingen over het leven in onze stad. En ik vertel je open en bloot van Kitje, onze marraine bij de Snukkende Snaren. Van haar dochter Solange, dat schatje. Van onze backing vocals Marie-Lou en Jeannien. Van onze tweede zanger Brice op wie Jeannien, de tandartsassistente uit De Panne, smoor loopt. Van onze drummer die de filosoof uithangt. Van de Amerikaanse kolonel die denkt dat alle meisjes van onze stad aan zijn combat shoes liggen. Van Billie, de eigenaar en meesterkok van de Couscous Chéri die net klaar is met de bestelling van tafel zes en vermoord wordt. Van onze near death experience in Home Prinses Delphine bij de net nog levenden en al bijna doden. Van ons lokaal The Silicon Valley. Maar wat heb je daar allemaal aan als je me niet eens kent en dus niet weet of het wel allemaal klopt wat ik je hier vertel. Misschien zuig ik dit alles zomaar uit de duim. Misschien mix ik fictie met werkelijkheid. Misschien droom ik mezelf hier een ander leven als een daydreamer van andere en betere werelden. Nu pas, bij het doorbladeren van mijn schriftjes, besef ik dat je niks van me afweet. Behalve misschien je vermoeden dat ik van alle onbekende schrijvers de meest onbekende ben. Zo onbekend dat je mijn naam niet eens vinden zal op de lijst van meest onbekende schrijvers. Behalve dat je weet, omdat ik het je zelf verteld heb, dat ik nu en dan mijn didgeridoo laat loeien bij de Snukkende Snaren. Goed, je hebt er zelf niet om gevraagd, dus daar gaan we. Mijn voornaam is: Johan. Wie me beter kent noemt me 'Jo.' Anderen noemen me al eens 'Hey Joe', 'Arme Joe' of 'Jo Vally' al naargelang hun muzikale voorkeuren. Zelf vind ik Jo een klotevoornaam. Altijd al. Op school had ik een wiskundeleraar die hem tussen elke halve zin mikte.

'De som van de zijden jo van een gelijkbenige driehoek jo is gelijk aan het kwadraat jo...'

Aanvankelijk dacht ik dat hij les gaf voor mij alleen. Als een soort privéleraar maar dan in klasverband. Ik hing aan zijn lippen die om de tien seconden mijn voornaam prevelden. Ik concentreerde me op dit privilege van persoonlijke kennisoverdracht, haalde al mijn punten voor meetkunde en algebra. Tot ik er achterkwam dat hij mijn voornaam er gewoon tussen gooide als een tic jo om tijd te winnen jo omdat hij het zelf jo ook niet zo goed meer wist jo van die gelijkbenige zijden en dat kwadraat jo. Van dan af werd het veel minder met wiskunde en verlegde ik mijn aandacht naar het roodborstje dat me met zijn vrijheid en blijheid tarten kwam, vanop de treurwilg aan de overkant van de school.

Als schrijver (exacte wetenschappen waren verder niet meer aan mij besteed jo) zou ik later nog wel meer spraaktechnologische verwarring overhouden aan mijn voornaam. Mijn uitgever, die in de letterenbijlagen van kranten gelezen had dat het Flandre Profonde-geschrift passé werd verklaard, vond dat ik dan maar eens spannende boeken moest gaan schrijven. Waarmee hij al aangaf dat de mijne daarentegen.

'Thrillers jo, ze willen nu thrillers. Schrijf me een goeie thriller jo.'

Mijn uitgever was een Nederlander, met zo'n zijden sjaaltje. Hij gebruikte mijn

voornaam te pas en te onpas. Vooral als hij zenuwachtig werd van mijn tegenvallende verkoopcijfers en niet wist hoe me te vertellen dat hij me wou dumpen jo.

Als schrijver wou ik geen schuilnaam. Ik leerde veeleer leven met die voornaam waarmee ik bij eenieder nu toch al onbekend stond en die ik tot op vandaag ben blijven bezigen. Al denk ik voor de uitbouw van mijn Franstalige oeuvre wel eens aan Georges als schuilvoornaam. Dit als eerbetoon aan Simenon: omdat hij een pleiade van wel tienduizend vrouwen heeft bekend. Een gigantisch oeuvre. Bovendien maakt 'Georges' meer kans bij het leescomité van pakweg Gallimard of Grasset dan zo'n onnozele 'Jo'. In Frankrijk denken ze daarbij dan meteen aan 'Joe le taxi'. Geilen ze in gedachten weg bij Vanessa Paradis. Sta je daar als schrijver, met je manuscript omtrent La Flandre Profonde. Wiebelt die Parijse uitgever je de rumba.

Eigenlijk had ik , met het oog op mijn schrijverschap veeleer Louis-Ferdinand willen heten. Of Louis-Paul. Of Dimitri. Doch de helaasheid der dingen maakt nu eenmaal dat ik Jo heet. Jerome-David ware ook mooi geweest. Wat ik dan had afgekort tot J.D. naar mijn idool Salinger. Of Brett Easton, al klinkt dat wat ratatouïle. Of Gabriel Garcia. Of Vladimir. Of Boris, zoals Pasternak. Voor mijn Frans publiek zou ik er dan 'Boris Pastèque' van maken, om aldus al de hele Provence in mijn naam op te roepen. Dan zou ik in Ménerbes gaan zitten schrijven of in Bonnieux of in een van die dorpen in de Lubéron waar ze je als buitenlander wegpesten en je zit te vergaan van heimwee naar je ware roots. Jo...Wie heet er nu in hemelsnaam Jo? Behalve Jo-met-de-banjo. Doch ik speel zoals gezegd didgeridoo. Jo-met-de-didgeridoo.

Jo Van Cauwelaert. Zo heet ik voluit. Nu heb je het helemaal, weet je alles. Nee, begin niet. Géén familie van Karel en Emiel, de Vaders van ons Vaderland. Ik heb wel een verre neef zitten in Nice die daar ook wat schrijft en al de Goncourt op zak heeft. In 'Un aller simple' beschrijft hij zijn exodus vanuit dit godvergeten gat hier. Doch dit is weinigen bekend. Hij heeft een paar locaties veranderd om zijn afkomst te maskeren. Zijn voornaam is Didier. Heeft die geluk gehad. Met zo'n voornaam. Didier. Kan je al weg mee bij Franse uitgevers jo.

12.

Brice est mon ami! Al van in de tijd dat Marcel Proest tegen de voorgevel van de schoenlapper plakte. Proest was ons voorbeeld qua liefdeskunsten enzo. Een slow of twee ervoor hadden we die avond in De Kobbe nog in elkaars armen gehaakt bij de Bamba. Samen hadden we, het rechterbeen met zijn drieën tegelijk in haar richting, naar de gunsten van de mooie Marine gedongen.

Marine had alles om een jongen zijn adolescentie lang de nachtrust te ontzeggen. Marcel beschikte naar zijn zeggen over meer dan alles om daar deskundig mee om te kunnen. We geloofden hem op zijn woord. Er waren ons wat dat betreft geen klachten over hem ter ore gekomen. (Behalve van Mia misschien die volhield dat Marcel een minabel 'konijnenpoeperke' was zonder respect voor gevoelens).

Marcel had allure. Very British. Zo van het kan me hier allemaal geen zak schelen. Ik doe hier toch binnen wie ik wil, wanneer ik wil. Zijn zachte Woolmark-rolkraag van Butch Tailors (met Woolite en moederliefde op minder dan dertig graden gewassen door mama, hij was enig kind) gaf hem iets van Anthony Perkins. In zijn pretogen dansten alle lichtjes van Massachussets, net voor ze zouden gaan dimmen in de jankerige kelen van de gebroeders Bee Gee. Marcel was zo nachtblind als José Feliciano in de middagzon van Tijuana. Het geknipper van zijn wimpers verleende hem bij alle opwaaiende zomerjurkjes van de Kobbe de aantrekkingskracht van een Alaskaknuffelbeertje dat zijn moeke zoekt, in de eindeloze vlakke van een schitterend BBC-panorama. Marcel was ons voorbeeld op het stuk van verleiding.

'Jongens, afspraak bij Bolle aan de Grote Kerk'.

Proest had ons bij die afspraak nog weltevreden toegelachen, nadat hij eerst ten aanschouwe van alle grote dekstieren Marine gulzig het achterste van zijn tong had doen voelen.

(Brice, aan de Kobbe-bar: 'Hoe doet die gast dat? Naar ons kijkt ze niet, de konte').

Marcel had een machtig mooie wit-groene Zundapp. Wit-Groen. De kleuren van Celtic Glasgow. Vooral: van onze stad. Bij Moto's Duquin had hij tot overmaat van foute stijlkeuze een Léviorkhelm gekocht. Dezelfde als André Bourvil in La Grande Vadrouille. Bovenop dat duistere kantje van Perkins gaf het hem iets van: mij kan niks of niemand wat maken en al zeker Marine niet die hier zich door de eerste de beste mezelf tongen laat draaien. Mijn Béarnaisemond vol restantjes frikandel.

Brice en ik lieten Marcel naar Bolle Zundappen en bleven nog wat vruchteloos wachten op een paar door ons bestelde hete slows. ('Crimson & Clover' van Tommy James voor Brice en 'Bang Bang' van Cher van Sonny voor mezelf).

De platendraaijer van dienst had ons de nummertjes beloofd in ruil voor ongeveer al ons zakgeld van de week. Eerst draaide hij Gloria, dan Hey Joe, dan Summertime Blues, dan Wild Thing en zo ging hij de hele tijd maar door met de verzoekjes van anderen. Die kwam zich hier op zaterdag gewoon rijk boeren aan fooien op de rug van Jimmy Hendrix en Blue Cheer en de Troggs, de wietie.

'Kom we zijn weg', zei Brice. 'Het wordt hier nu toch niks meer. Ze is weg.'

Marine was er vandoor in de machtig mooie marineblauwe Lotus van Henri-Jean de la Ketulle (bijgenaamd Jean de la Quéquette) die aanlokkelijke bossen bezat op de heuvelen rond de stad. De Kobbe liep leeg. Johnny en de andere eenzame selfkickers op de vrijwel verlaten danspiste confronteerden ons met de duistere onkenbaarheid van onze diepste begeerte.

Het was de tijd dat feestjes al stopten op een moment dat ze vandaag beginnen. De after-party bestond uit het nuttigen van een Rossbrau bij Bolle aan de kerk. Dan naar huis met in onze spannende Salik-jeans onze eigen harteklop, als een metronoom in een lovesong van The Tremeloes.

Ik gespte mijn Klippangordel aan, sommeerde Brice hetzelfde te doen, drukte mijn ouwe tweedehands Glass 1360 'Bekers van Spa' op waanzinnig toerental, joeg er liters Duckhams door. Van pure frustratie omdat ik Marine natuurlijk liever zelf aan dat stuur van die Lotus naar de hoogten van de stad had willen voeren.

Marine en ik.

*And there was not another car in sight
And I never had a girl
Looking any better than you did
And all the kids at school
They were wishing they were me that night
And now our bodies are oh so close and tight
It never felt so good, it never felt so right
Though it's cold and lonely in the deep dark night
I can see paradise by the dashboard light
Do you love me?
Will you love me forever?
Do you need me?
Will you never leave me?
Will you make me so happy for the rest of my life?
Will you take me away and will you make me your wife?
Let me sleep on it
Baby, baby let me sleep on it
Let me sleep on it
And I'll give you my answer in the morning*

'Stopt hier ne keer. 't Is hier precies iets niet just', zei Brice bij het indraaien van de kerk.

Marcel Proest had blijkbaar zijn bocht naar de kerk gemist was met zijn Zundapp doorgeschoven tot tegen de gevel van de schoenlapper. Zijn Léviator lag vijftig meter verder. Zijn Zundapp draaide nog.

Brice en ik hebben al zoveel maats zien dood gaan in deze stad. Aan Labieze in Nukerke. Aan het Kruispunt van Leupegem. Boven de Kruissens. Op de Steenweg naar Brakel. Naar Elzele. Naar Berchem. En Marcel Proest. In de draai naar de Grote Kerk. Klaar voor de kist aan de voet van het altaar.

Wat hebben zij meer dan wij? Dat zij dood gaan gelijk James Dean in de fleur van hun leven als alles nog veelbelovend is terwijl wij uitgetelde machteloze ouwe zakken worden. Gelijk de paus van Rome?

*'We leven niet rap genoeg om rap dood te gaan' zegt Brice .
'Marcel gaf alles. Sebiet. Aan de vrouwen. Aan zijn Zundapp.'*

Brice heeft van die diepten om koud van te worden. Maar hij zal altijd mijn maat zijn. Ik zweer het u.

13.

'Schrijver, je moet noteren wat er in Bloemfontein gebeurt ook al valt daar geen bal te beleven. Je moet daar waar mijn Sarie Marijs woon, John Michael Coetzee achterna. Naar indianenfluitjes gaan zitten luisteren in de Andes. Op wild horses draven dat je gat er zeer van doet. All the pretty horses van Cormac Mc Carthy achterna. Je nat vingertje opsteken. Voelen van waar de wind waait in Mongolië. Daar dan een vuistdik meesterwerk over schrijven. Doordrongen van oude mythen en sagen, van versleten volkeren en hun rare rituelen. De Lévi-Strauss van je tijd moet je zijn of anders niks. Als je schrijver wil zijn, moet je hier weg. Nu. Ik zal je naar Zaventem voeren. Naar Charles de Gaulle. Naar Deurne. Schiphol. Frankfurt. Weg. Nu. Naar de evenaar. Naar de tropen. Naar de poolgebieden. Naar de randgebieden. Naar de binnenlanden. De zijderoute. De rumroute. De slavenroute. Niet de Vlaamse Ardennenroute. Niet de Eddy Merckxroute. Niet de Hermesroute. Niet de Adriaan Brouweroute. Niet altijd blijven hangen in dit klottedal waar nooit wat anders gebeurt dan dat de bakker bij nacht rovers van zijn automaten achterna zit en hun vet geeft. Met de vuisten bloot en al de rest ook. Zo dat ze zijn klokwerk horen luiden. Je bent schrijver maar je gaat nooit weg hoe komt dat? Hoe kan je van hieruit zitten schrijven omtrent de vaart der volkeren en de zin van het zijn? Je haalt je filosofie uit je boeken niet uit je leven.'

Cherubijn Gevaert wil me altijd al weg van hier. Bedoelt het goed. Wil dat ik mijn literaire horizon verruim. Nieuwe indrukken opdoe. Materie. Achtergrond. Decor. Research ter plekke. De visu. Vécu. Want leef ik wel? Nee meneer ik leef niet. Want ik rook niet. Ik ben nooit zat. En altijd alles onder controle. Waarom doe ik niet zoals hij. Mij eens goed laten gaan. Uit de bol gaan. Mijn grenzen aftasten. Hij vindt me te honkvast. Dat vooral.

Het is onze eindeloze discussie. Ik over reizen in je kop, in films en boeken. Hij over onderweg zijn met pen en knapzak. De sfeer opsnuiven. Het leven ruiken, de geuren en de kleuren. Hij heeft het over de wereld die ik moet gezien hebben en niet ken. Hij heeft gereisd. Overal. Hij heeft de wereld gezien maar niks geschreven en er weinig over gezegd. Behalve dat hij alles nu gezien heeft en dat er niks is om over naar huis te schrijven. Zodus. Dat het lang vliegen is. Dat zijn benen er pijn van doen. Dat hij blij is dat hij niet verlamd in een karretje zit vanwege trombose. Dat die vervloekte jetlag steeds langer in de kleren blijft hangen. Dat hij de volgende keer een ongeluk zal begaan om er eentje te mogen roken.

Behalve het hellend vlak van Ronquières heb ik niks gezien en heel veel geschreven. En nog houdt dat niet op. Een kwarteeuw mijn eigen werelden bereizen. Een kwarteeuw onderweg naar het einde van mijn gedachten.

Ik weet het: Cherubijn Gevaert is geen naam om door het leven mee te gaan. Wie noemt er nu zijn kind Cherubijn? Behalve Cherubijns mama Julia Laevens, die verzot was op cherubijnen. Haar huis hing er vol van. In onze stad noemt iedereen Cherubijn Gevaert kortweg: 'Che Gevaert'. Sommigen gaan een stap verder, noemen hem 'Che Guevara'. Ofschoon hij Cuba een dictatuur noemt en Fidel een tiran.

Che is mijn maat. We zijn het over alles oneens. Ook daarover. Maar voor de rest zijn we vrienden voor het leven. Ik ben hier goed in mijn dal zeg ik hem. Waarom

zou ik elders gaan zoeken wat ik hier gevonden heb?

'Wat heb je dan gevonden?'

'Wat jij elders zoekt.'

'Wat zoek ik elders?'

'Het doorgronden van het bestaan.'

'Ha bon.'

'En wat er in het hart zit van de mensen.'

Waarom zou ik de Bruce Chatwin moeten gaan uithangen in Patagonië? 'The Songlines' van de Australische aborignes gaan noteren in reisschriftjes? Waarom zou ik, zoals Paul Theroux aan de Mosquito Coast van Honduras, in de jungle naar het ideale bestaan gaan speuren? Terwijl ik hier onder mijn neus de trein in de tunnel van Louise-Marie zie duiken.

*Als een denderende
penetratie
van staal
in de zachte
warme donkere
weelde van moeder aarde.*

Waarom zou ik, als VS Naipaul corruptie in Centraal-Afrika gaan observeren? Als het beste boek van Vidiadhar Surajprasad toch gaat over thuisland Trinidad? En wie heeft er ooit verder gereisd dan Ferdinand Bardamu, in het hoofd van Louis-Ferdinand Céline. Dan Harry Potter, in de verbeelding Joanne Kathleen Rowling?

Als ik langs de glimmende akkers stap aan Keizerrei en Romeinse Heirweg dan zie ik mijn hele wereld in al zijn schoonheid. Vanuit het dal vang ik dan alle Geruchten op, wat er leeft in het hart van de mensen.

Dat de Hongaar de mensen van de wasserij aan de Lange Haag bewerkt heeft.

Dat de man in de herberg op de hoek van de Steenweg naar de Walen vrouw en schoonmoeder en visjes de kop heeft ingeslagen er dan, vermomd met pruik, per trein vandoor is.

Dat een man uit Louise-Marie zijn hele gezin heeft uitgemoord. Ook de parkiet.

Dat een vrouw een andere vrouw geld heeft gegeven om haar man te bewerken met een mes. Op carnaval.

Dat de antiquair uit de Kasteeldreef dood is teruggevonden. In de koffer van zijn wagen.

Dat deze stad transitoord is naar snelle weelde. Op een andere plek onder de zon.

Dat deze plek er een is zoals alle andere plekken ter wereld. Met een mooie buitenkant en een donkere onderkant.

Dat de reis naar het einde van de nacht hier soms leidt naar de laatste overdosis van de verslaafde dokter. Naar de kogel in de kop van de foute burgemeester. Naar de kogel in de kop van de berooide zakenman. In zijn laatste bad.

Maar voor de rest, zo vertel ik mijn maat Che, gebeurt hier nooit wat in dit klotedal. Alles kits. Schaapjes op het droge. Brave schapjes binnen. Boze wolven buiten.

Niks gebeurt er. Helemaal niks. Behalve dat we met onze Snukkende Snaren nu en

dan onze levensliederen zingen. Na de repetities luisteren we naar de avonturen van Solangeke, in de Silicon Valley. En naar haar mama Kitty. Die ons vertelt dat de gokchinees een valies op haar toog heeft gelegd met wel veertig miljoen erin. Om de spelers van de club mee om te kopen.

Ik vraag Solange of ze het boekje van Travel Connections al heeft. Ik wil wel eens naar Kos, het eiland rond gaan fietsen. En geen schriftjes in mijn reistas. Mijn maat Che wil me naar Charleroi voeren. Als ik maar weg ben uit dit klotedal maakt het hem niet uit waar ik heen vlieg. Als schrijver moet ik vooral veel indrukken opdoen.

14.

‘Die Valentijntoestand is dikke zever om pikante lingersetjes te doen verkopen. Of J’adore van Dior. Met spaarzegels van de gazet. Ze zijn verliefd zogezegd, maar dan wel met kortingbonnetjes van Het Nieuwsblad.’

De drummer van onze Snukkende Snaren gelooft niet in goed gevoel. Zelfbedrog voor zwakjanussen, teer gekweekten. Hij kan het weten. Heeft zelf één keer toegegeven aan de stormen in zijn hart. Resultaat: Iemand Heeft Hem Pijn Gedaan. Zoals in de smartlap van de vergeten Vlaamse zanger die het Kanaal Veurne - Nieuwpoort in plonst. Van verdriet omdat hij de Top Dertig niet meer haalt en zich niet langer geliefd voelt.

Sinds er op zijn hart is getrapt als op een spinfiets in het fitnesscentrum, gaat onze drummer met zijn grote muil en zijn bang-bang hart pas slapen als hij al zijn zinnen heeft geblust. Maakt niet uit hoe waar wanneer en met wie.

Meneer gaat voortaan door het leven als zelfverklaarde stoïcijn. Zakboekje met zogeheten Wijsheden van Epictetus binnen handbereik. Dit voor de zeldzame momenten waarop zijn verdrongen gevoel weer even vanuit zijn gestolde hart in de keel komt piepen. Als een wild fris lentekropje.

(Zeldzame momenten: Hillary die een traan wegpinkt omdat niemand haar levenswerk begrijpt: Bill overklassen. De Australische premier die sorry zegt en de aboriginals die zijn televisie-excuses geloven, ondanks eeuwen vernedering. Henri Salvador die 'Le Lion est mort ce soir' zingt, dan in de fleur van zijn negentigste dood gaat. In volle vorm als het ware).

Doch deze laatste opstootjes van sentiment noemt onze drummer de metastasen van zijn alreeds dode hart. Dat Tia Hellebaut op Valentijn van de grond gaat en haar zevende hemel in zoemt, het doet hem niks. Hij is onkwetsbaar, nu. Dank zij Zeno. Dank zij Marcus Aurelius. Dank zij alle andere koele kikkers die de gekste dingen hebben geschreven. Omdat iemand ook hen ooit had pijn gedaan.

*

Met onze veelgevraagde groep De Snukkende Snaren hebben we net een privé-optreden afgewerkt. In ‘Salons Monteverdi’. Voor Valentijn. Brice, onze tweede chanteur bracht er op aanvraag:

*Love is
a colour
that is blue
just like
your eyes.*

Als ze ons betalen, spelen we. Zelfs, zoals in dit geval, voor een ouwe geile vrek die zijn fortuin verpatst aan zijn poetsvrouw omdat ze hem, na de grote schoonmaak met Mr Proper, ook wel eens haar sterrenhemel toont.

Niet dat we het als Snukkende Snaren doen voor het geld. Anders dan onze minder

succesvolle collega's *The Who*, *The Moody Blues*, *Dave Clark Five*, *Herman's Hermits*, *The Turtles*, *The Pretty Things*, *The Kinks*, *The Yardbirds*, *The Searchers*, *The Drifters*, *The Easybeats*, *The Animals* of *The Small Faces* maken we nooit ruzie om geld. Nooit. Daarom bestaan we ook na al die jaren nog. Geld speelt geen rol. Wij doen het puur voor de lol. Het bewijs is er. Als we dan al wat geld bijeen hebben, investeren we in stevige staanderkes voor partituren. Een mengpaneeltje. Een micro die werkt.

De rest is voor het verteer bij onze marraine Kitje en haar Solangeke in *The Silicon Valley*. En voor de verwarming van ons repetitielokaal achterin, want het kan daar koud waaien aan het station. De twee gebouwen naast *The Silicon Valley* staan al jaren legio. Net als de meeste horecagebouwen in onze stad tegenwoordig. Doch voornamelijk in de omgeving van de passerelle die over de ijzeren weg hangt. Niemand die er nog op durft, op de passerelle. (Wat van Solangeke niet kan gezegd worden).

Dit vanwege instortingsgevaar op de treinen uit Brussel. Veel dingen staan op instorten in onze stad. Inbegrepen het hart van Solangeke.

'Ik blijf hier niet wonen in deze heksenketel', zucht ze me na de repetitie.

'Vanochtend alweer een overval door twee bivaklafaards. Op de Centeabank deze keer. Straks mogen we overdag ook al niet meer om ons geld naar de bank'.

Jeannien, onze backing vocal en tandartsassistente uit *De Panne*, zal Solangeke niet tegenspreken. Zij wil Brice hier weghalen. Ze wil hem bij haar aan de kust. Voor alle Valentijns van de rest van haar leven. Ze heeft voor Brice ook al een seizoenjob gezocht en gevonden. Als Kabouter Lief in Plopsaland.

Brice houdt de boot echter af. Zegt dat hij er wil over nadenken. Geeft onze stad niet zomaar op. Zegt dat hij ervoor gaat vechten. Voor onze stad. Niet wegluchten voor de bivakmutsen die zelf wegluchten.

'Même si j'étais le dernier, je serai celui-là', zingt Brice zijn idool Hallyday na. En hij bestelt nog een Fristi. Brice heeft de warme stem van Johnny in 'Mes Tendres Années'. Daarbij, wat moet hij daar als kabouter in *De Panne*? Hij met zijn reuzenhart.

15.

De discussie gaat erover of we als Snukkende Snaren moeten meedoen aan het Eurovisiesongfestival in Belgrado. Er heerst daarover de grootste verwarring in de groep. Crisismoment. Strijd tussen de commerciëlen onder leiding van Marie-Lou en de hardrockers aangevoerd door André Verschueren, onze aimabele accordeonist.

'Eurovisie? Dat is voor strandjeannetten.'
'Des jeannettes de plage.'
'Travestieten.'
'Girls will be boys, boys will be girls.'
'Gaan we hier een beetje discrimineren, ja?'
'Dana International.'
'Diva'
'Doch met ballekes.'
'Schoon meiske.'
'Voor een manneke.'

De ouwe rockers onder ons vinden dat we daar totaal niks verloren hebben in Belgrado. De dag van Eurovisie staan we trouwens al geboekt. Onze chef die alle boekingen bijhoudt in zijn calepin, bevestigt het.

'In Sint-Leonard, Louise-Marie.'
'Inhuldiging drie pétanquevelden.'
'Verwarmde tent.'
'Op de nieuwe esplanade voor de home.'

De oudsten onder ons, wel veertig jaar oud, vinden dat we ons gegeven woord niet mogen breken. Dit met het oog op hun nabije persoonlijke toekomst. Voor Marie-Lou betekent het Eurovisiefestival echter een u-nie-ke op-por-tu-ni-teit.

'Een vet platencontract, plus internationale confirmatie.'

De anderen confronteren haar met lang vergeten winnende nummers.

'Tom Pilibbi.'
'A-ba-ni-bi.'
'Boom bang-a-bang.'

Doch onze Marie-Lou schermt met namen, grote doorbraken, wereldroem, schitterende carrières in Las Vegas (Céline Dion) in de Music-Hall (Abba), in dancing La Caplette te D'Hoppe (Sandra Kim). Ze wil dat we deze gelegenheid te baat nemen om haar tegelijk als frontzangeres te lanceren.

'Want Jeannien kan de hoge do's niet aan.'
'Ja, stel dat we L'en-fan-do brengen.'

Niet dat Marie-Lou eraan denkt om solo te gaan en ons dan te laten vallen. Dat nooit. Maar ze wil meer in the picture. En ze wil dus een andere naam, kan ik als schrijver niks voor haar bedenken?

'Marie-Lou doet teveel denken aan een caissière uit de GB.'
'Maar kindje dat zijt ge toch?'
'Ja, wat is daar nu mis mee?'
'Niet sexy genoeg.'
'Hoe niet sexy genoeg?'
'En daarbij, ik wil af van al die zeikers met hun bonnekes en met hun klachten en gezever dat ik een lekker lijf heb.'
'Maar kindje, dat hebt ge toch?'
'Een schoon lijf dat ge hebt.'
'Ik wil Vicky Leandros worden.'
'Om op een Love Boat te gaan zingen in Santorini?'
'Ik wil France Gall worden.'
'Om in een hangmat te liggen, in de Casamance van Senegal?'
'Annie aime les sucettes à l'anis.'

Wij willen met de Snukkende Snaren veeleer naar Comblain-La-Tour, Jazz Bilzen, The Cavern, The Factory, New Orleans, Graceland, Buenos Aires. Marie-Lou dringt echter aan. Ze wil het helemaal maken. Ze wil met haar nieuw vriendje op de cover van Dag Allemaal:

Marie-Lou & Guillaume: 'We gaan als goede vrienden uiteen.'
Marie-Lou Snukt aan de Snaren.
Marie-Lou zoekt man.
Marie-Lou zoekt vrouw.
Marie-Lou zoekt zichzelf.

Zonder kleren aan in de Playboy.

Belet is Marie-Lou haar echte achternaam: Marie-Lou Belet. Meer heeft onze drummer niet nodig om voor het kind een geschikte artiestennaam te bedenken.

'Esther Belet.'
'Heb je heel West-Vlaanderen mee.'
'Dat scheelt, in een carrière.'

Marie-Lou wil echter iets internationaler. Belet klinkt haar al te geladen en bezet. Onze drummer schouwt de oudejaarsguirlandes die aan het plafond van The Silicon Valley het jaar door op betere tijden wachten, trommelt zijn drumstokjes op de toog:

'Esther Martini?'

Achter de toog schiet Solangeke wakker uit haar hopen romantiek belovende horoscoop.

'Bianco of rood?'

Haar achternaam belet Marie-Lou daarom nog niet om een schatje te zijn. Ze zou het echt wel verdienen om eens internationaal door te stoten. Was het maar dat ze kon zingen. Ik moedig haar aan om veeleer een dagboek bij te houden, als caissière

in de GB. Over al die kerels die met een verse pladijs in de broek langs haar kassa passeren. Of, hevig aan het hoofd bloedend, met een Châteaubriand saignant onder de capuchon van hun anorak. Doch Marie-Lou wil zingen, zich tonen.

'Nu het nog te doen is. Zonder botox in mijn jeukbenen'.

We zijn een bende. Ik verzeker je. Doch we vullen elkaar perfect aan. Soms akoestisch, doorgaans zonder akoestiek. We gunnen mekaar graag een solootje hier, een streep didgeridoo daar. Maar het Eurovisiesongfestival. Nee, dat ware erover. We zouden er teveel krediet bij inboeten. Dat The Paranoiacs, onze maats met wie we optreden als avondvullende topact, zich laten vangen, tot daar. Dat is een keuze. Of veeleer een arrangement met de televisiebonzen. Om het niveau wat op te trekken. Want wie blijft er anders naar de selecties kijken? Doch wij zijn nog eens een andere groep. Wij zijn zuiver. Hebben wij in het voorprogramma gestaan van The Police in Arezzo? Van Stéphane Eicher in Englebert? Of niet soms? Wij dragen zorg van ons imago. Geen Eurovisie. Stel dat we morgen A-ba-ni-bi staan te janken. Wat kan Zucchero ons dan nog vragen op de Piazza Bra in Verona? Ha, voilà we zijn er.

*'Een mens wordt vaak groter
door wat hij weigert
dan door hetgeen
hij achteloos aanvaardt.'*

Françoise Athénais de Rochechouart. Beroemd onder de artiestennaam Madame de Montespan. Zonder Eurovisie. Zonder Dag Allemaal. Zonder Story. Marie-Lou gaat het soms véél te ver zoeken. Pas op: mijn persoonlijke opinie. Eenieder heeft altijd het recht om het met mij eens te zijn.

16.

Ik hoor, ik zie, ik schrijf. Hoe dit dal weer helemaal tot leven komt. In verse voren, op nieuwe sporen. Hoe mijn mooie broze fiere stad nieuwe plannen koestert, na de vermaledijding door het hele vaderland. Dat ze al die tijd zo alom verguisd is, kan geen toeval heten. Iets moet die nijd hebben opgewekt. Dit kan alleen het begerenswaardige welbehagen van haar ligging zijn. Gekruld in de warme schoot van Vlaanderen. Precies op de plek waar ik zijn en blijven wil. Voor altijd.

Turkije tart al langer het hart van Maarkedal. Er was geen Europese Top voor nodig. Een straatbordje met Vlaams wapenschild eronder. Meer heeft Nukerke niet vandoen om stiekem het hele Ottomaanse Rijk binnen te halen. Aan het Bakkersbos draven jonge paarden weg van het Japanse en Duitse 4X4 geweld. De As-landen zorgen ook nu nog voor verstikkende verwoesting, in dodelijke stofdeeltjes. Boeren waarschuwen me met hun bordjes voor hun loslopende Duitse herders. Ik moet vooral niet gaan liggen. Ik moet wachten op hulp.

Waarom doet dit alles me in deze schitterende voorjaarszon aan Primo Levi denken en aan Anne Frank, aan donkere kampen, aan tyfus aan Hitler of was het Himmler in zijn verdoken trein daar onder de tunnel wat verderop? Aan hulp die zes miljoen keer te laat kwam.

*Nee vooral niet
gaan liggen
er lagen er zovelen
bijeën op een hoop
klaar voor de oven
na het Zyklon B
zonder roetfilters*

Maar er is leven, er is leven na de dood. Zelfs de molen van Etikhove wordt nog een nieuw bestaan gegund. Alles blijft hier voor altijd zoals het was. De Vlaamse Ardennen, lap werelderfgoed, patchwork van beekkanten en kasseien, voorgoed gered door renners in multicolor. Honden blaffen, de Ronde-karavaan trekt voorbij.

Urenlang redt dit ongerept glooiend groen me van de waan van de dag, de vuige geruchten, de oppervlakkige geluiden. Glimmend landschap, onwezenlijk mooi, lonkend naar pixels, naar het paletmes van de schilder, de pen van de schrijver. Aan de geknotte wilg hang ik een gedicht, in oude takjes ter ere van de meester.

Dit is het landschap waarin Hugo Claus zichzelf tot het volle meesterschap verhief. Alle nobiljonse titels daaromtrent weigerde. Geen straat. Geen erepenning van 't Parlement. Geen titel met schouderklop van Albert. Pure noblesse van de pen. En dat ene poëemke: Nukerke.

*Binnen zeven miljard jaar verzwelgt de zon dit alles.
Ik heb nog even de tijd om langs de visvijvers te gaan, dan de Fonteineweg weer op.*

17.

Jeannien, backing vocal bij onze Snukkende Snaren, kneedt met haar geoefende vingers vakkundig de hals van Brice. Als een wulps bidsprinkhaantje dat haar man meteen beoogt op te peuzelen na de daad, te beginnen bij de kop. Wanneer ze daarbij de tearjerker van Paul Anka begint te neuriën, krullen haar neusgaten heel sexy op. Net Scarlett Johansson die met haar pearl earring Johannes Vermeer zo zot maakt dat zijn penseel er Delfts blauw van kleurt.

*'Het wordt lente ik voel het aan mijn patatjes', zucht Brice.
'Ze dansen gelijk de samba'.*

Paul Anka staat op de playlist vol evergreens die we vanavond gerepeteerd hebben. Dit met het oog op ons nakend optreden voor 'De Nacht van het Davidsfonds.'

(Ik moet eerlijk zijn, ze hadden eerst aan Richard Anthony gedacht. Als een geste van openheid. Als teken van geruststelling naar de Franstaligen van onze taalgrensstad toe. Anthony geraakt echter tegenwoordig zijn speedboot in de baai van Cannes niet meer uit. Dit vanwege iets teveel Sirop Tyfon).

'Zie in ons optreden voor het Davidsfonds vooral een goede voorbereiding voor onze topact in Werchter van de zomer,' zegt onze chef. De kans bestaat ook dat we Bryan Adams vervangen op zijn geplande tournee door Europa. Adams is het na elf CD's strontbeu altijd maar die Summer of '69 te moeten zingen. Er zijn daartoe contacten tussen onze respectievelijke managers. Doch wij trekken ons dat als Snukkende Snaren allemaal niet aan. Wij zijn artiesten wij. Wij moeten ons concentreren op het creatieve. We werken hard voort aan ons repertoire. We investeren zwaar in nieuw materiaal. Zodat de partituren niet langer van onze staanderkes donderen. Plastic deugt niet voor staanders. Als ge uw staanderke van plastic opspant, zit ge al direct door de draad en kletsen al uw papieren op de grond. Vroeger waren ze van ijzer, de staanderkes. Pas op ijzer is gevaarlijk geworden ge riskeert een partij radioactieve broel uit de schrootrestanten van China in uw handen te krijgen. Voor ge het weet staat ge zelf te stralen als klank-en lichtshow op de Nacht van het Davidsfonds.

Onze chef heeft een bluesmicro voor mij gekocht. Met een clipje simpel te monteren helemaal onderaan op mijn didgeridoo. Ge-wel-dig! Om één van onze collega's uit de internationale showbizz te plagiëren die zelf nog in China radioactief is geweest. Ik moet maar een heel klein kuchje in mijn nieuwe bluesmicro blazen of het klinkt al meteen alsof de Paola-klok van Sint-Hermes dwars door het Sint-Gregoriuskoor op het oksaal tegen de vlakke dondert. Ik probeer er nu Eric Burdon & The Animals mee te benaderen in The Story of Bo Diddley. Het punt is dat ik moet leren doseren. Zeker met zo'n bluesmicro. Pas op een didgeridoo is geen gemakkelijk instrument, een didgeridoo. Vooral niet in de hoge si.

'Blijven oefenen, schrijverke van mijn trekzak', moedigt Tintin me aan. Tintin is mijn speelmaat bij de Snukkende Snaren. Bij optredens zet ik me naast hem en kijk ik naar zijn handen om het ritme te volgen. Op zijn 'Magic Music Danneels & Sons' doet Tintin me voor hoe ik tot pure klanken komen kan. Meer bepaald in 'All Because of You' van U2 dat we beogen te spelen op 'La Folle Nuit du Cercle Emile Verhaeren'.

'Ge moet uw mi in de bemol smeren.'

Ik doe alsof ik Tintin begrijp en hij doet alsof hij dat niet doorheeft. Bezieet me met zijn mooie glimlach, als ware ik met een zware voorhamer door het plafond van ons lokaal The Silicon Valley aan het beuken.

Bij onze marraine Kitty aan de toonbank komen de tongen los. Vooral die van Brice en Jeannien.

'De sanseveria's staan hier in volle bloei,' grapt Tintin en hij gooit in één teug zijn Witteke binnen. Aan de toog worden van de Silicon Valley worden de gebeurtenissen van de jongste dagen vakkundig geduid door diegenen die onze stad al kennen van toen de Hongaar dat bloedbad had aangericht in de wasserij en het Zwart Paard afbrandde maar het Wit bleef staan.

'Amaai, zware jongens die bankovervallers.'

'Schieten op een helikopter van de flieten.'

'Ge zijt het niet wijs.'

'La couleur locale a changée.'

'Is dat hier nog ONZE stad ik vraag het aan?'

'Pas op, sebiet hebt ge nog een klacht aan uw broek.'

'Ik voor mij zijn die gangsters getipt van hieruit.'

'Zwaar banditisme.'

'Vriendjes van Haemers, 't staat in mijn gazet.'

'Haemers...de ontvoering van VDB.'

'Wa ne cirque was dat.'

'Zestig miljoen losgeld.'

'Overhandigd in Zwitserland.'

'Moet ik een tekening maken?'

'Messieurs de la presse si'l vous plaît pas d'éclairs!'

'Je me suis dit VDB, tu ne vas pas crever ici.'

'En wie geeft hen hun verblijfsvergunning?'

'Ha bon! Ge zijt mee.'

't Zijn hun kiezers hé.'

'Steuntrekkers.'

'Gesluierten.'

'Ik blijf hier niet wonen in die heksenketel.'

't Is overal gelijk.'

'Ge gaat onze stad toch niet abandonneren?'

'In Oudenaarde hebt ge dat niet, in Oudenaarde.'

'IN OU-DE-NAAR-DE?'

'Ge denkt er niet aan!'

'Ik zeg dat en ik zeg al niks meer.'

'Mais il n'en pense pas moins.'

'Vijf goals in hun kas tegen den Bayern...'

'Dikke blazen zijn 't.'

'Met Der Jean-Marie zou het niet waar geweest zijn.'

'Anderlecht champion!'

'De mon cul oui. Est-ce que je n'ai pas raison?'

'Weet wat dat zijn force was, van Pfaff?'

'Woonwagenvolk. Dat forgeert een mens zijn resistentie.'

'Kijkt naar Chuck Berry.'

'Vanuit de goot naar de glorie.'

'Weelde weekt u week.'

'Gelijk de patatjes van Brice.'

'Hebt ge te klagen van mijn patatjes Jeannien?'

'Chuck Berry gedomme.'

'Sweet Little Sixteen.'

'Dat noem ik nog eens een man met patatjes.'

Ik zweer het u repetities van onze Snukkende Snaren zijn nooit gewoon.

18.

Alle grote verhalen uit het oude Roomse Rijk zijn finaal doorprikt als levensgevaarlijke fabels. Dit in amper één mensenleven: het onze. De Boeken der Openbaringen liggen achter ons. Curiosa in miniaturen van het denken zijn het geworden. Baarlijke nonsens. Amalgaam van verzinsels. Mix van mythes.

Vanuit vernietigingskampen hebben we daar bovenop de bewijzen dat totalitarisme de mens vernietigt. Dat fascisme, nazisme, communisme, extreem nationalisme de vrijheid en het geluk in de weg staan.

Lang hebben we ze op hun Woord geloofd, de vermaledijde vaders van het oude avondland. Een overbeschermd jeugd lang hebben we naar hen geluisterd. Geduldig hebben we hun heilige boeken gelezen. Hun opgelegde onomatopoeën hebben we duizenden malen afgedreund, op blauwe maandagen. Als papegaaien in de middagshow van een alles-behalve-pretpark.

Jongensjaren lang hebben we aldus braaf gezwegen. Vlijtig hebben we alles uit het hoofd geleerd, uit hun gecensureerde boeken. Nihil obstat. Admitatur. Kaarten kregen we van hen voor uitmuntendheid in het nazeggen van al hun verzinsels. Deemoedig hebben we het hoofd gebogen voor hun almacht. Voor hun zielige dwepen met zonde. Voor hun immer dreigende zweep vol eeuwige verdoemenis.

Onwetend waren we, nog eventjes, omtrent alles wat ze ons al die jaren hardnekkig hebben verzwegen. Ons werd het verboden anders te denken. Ons werd het afgeraden de waarheid te raden. Verder dan ons vagelijk vermoeden dat er iets niet klopte, kwamen we toen niet. Dat niets klopte.

Want God was toen nog niet overleden aan een ongeneeslijke ziekte van eigen makelij. En hij moeide zich met alles. Je moest uitkijken als opgroeiend jongentje. God zag je. God was overal. In je korte broek vooral.

Ook dat verhaal wilden ze van je horen. Vooral dat verhaal, zo leek het wel. In hun donkere kasten, achter hun tralies van hout. Elk gaatje in ons jongensgeheugen lasten ze genadeloos dicht, met hun zware stinkende adem en hun ziekelijk gevraagd naar steeds meer details. We vertelden hen tenslotte wat ze wilden horen. We stilden hun honger met onze hunker naar het volle bestaan.

*I went down to the place
Where I knew she lays waiting
Under the marble and the snow
I said, Mother I'm frightened
The thunder and the lightning
I'll never come through this alone
She said, I'll be with you
My shawl wrapped around you
My hand on your head when you go
And the night came on
It was very calm
I wanted the night to go on and on*

But she said, Go back to the World

(Leonard Cohen)

De kruistochten leerden ze ons als bevrijdingsoorlogen van het Ware tegen onbetrouwbare Moren die godzijdegedankt door Karel Martel in 732 in de pan waren gehakt op de route nationale van Poitiers.

De inquisitie legden ze uit als een hoogst rechtvaardig godsgerecht tegen de goddeloze ketterij. De heksenprocessen en de brandstapels vertelden ze ons als de weg naar de waarheid en het leven.

De schuldige deal met de grootse gek Mussolini, door Pius XI geroemd als 'de man die ons door de goddelijke voorzienigheid is gezonden' in het Verdrag van Lateranen verzwegen ze ons laaghartig..

Hoe Hitlers allereerste akkoord, nadat hij de macht had gegrepen, er een was met het Vaticaan op 8 juli 1933, ook dat verzwegen ze ons. Deal met het monster. In ruil voor stilte over de misstanden op katholieke scholen en weeshuizen.

'Een akkoord van buitengewoon belang in de strijd tegen het internationale jodendom'. (Adolf Hitler).

Johannes Paulus II, de Pool die, anders dan zijn opvolger, in zijn jeugd tegen de nazi's had gestreden, bood de joden excuses aan voor het eeuwenlange antisemitisme van de christenen, de islamitische wereld voor de kruistochten, de oosters-orthodoxe christenen voor de Roomse vervolging, de inquisitie in het algemeen. Door deze publieke biecht werd het godsvolk weer eens gereinigd van alle schuld, werd zijn opvolger klaargezet om onfeilbaar te zijn.

Vanuit dat obscurante verleden blijft in onze stad nu alleen her en der de façade overeind. Maar morgen oogt achter alweer nieuwe sluiers.

19.

'Ik heb al de gazettenpraat over Hugo Claus bijeengelegd naast de pietjesbak.'

Voor de klandizie van de Silicon Valley koopt Kitty normaal alleen boekskes met foto's erin van Paris Hilton zonder slipje. Vandaag is ze speciaal voor De Snukkende Snaren de kwaliteitskranten gaan halen in de Lottowinkel.

De drummer wil dat we onze repetitie starten met één minuut 'stilte om het heengaan van De Meester'. De anderen vinden dat allemaal sentimentele zever.

'We zijn de piepo's van de Vlaamse Regering niet.'

'Die hem zijn leven lang hebben gekloot.'

'In de bak hebben ze hem bijkans gedraaid.'

'Voor drie onnozele blote pietjes in zijn stuk.'

'De Heilige Drievuldigheid in al haar naaktheid.'

'Kaloten kloten was zijn lang leven.'

Volgens de chef van onze Snukkende Snaren is het mooiste eerbetoon dat we gewoon een extra loeihard lied voor hem spelen. We komen uit op Greensleeves. In de versie anno 1965 van The Scorpions, uit Manchester.

Geen simpel nummer op mijn didgeridoo. Om de aparte klank te bereiken van Muddy Waters in Mannish Boy monteer ik eerst zorgvuldig een Blues Blaster microfoontje van Hohner op het uiteinde van mijn instrument. Met elastiekjes. Aangesloten op mijn nieuw aangeschafte Fender Champion-ampli met buislampen geeft dat een overweldigende warme sound die het midden houdt tussen de lekkere klankkleur van 'While my Lady Sleeps' door John Coltrane en de pure schoonheid van 'The Queen of Palonia' door Dieter Limbourg op High Voltage.

Denk dus vooral niet dat we met onze Snukkende Snaren over ijs van een nacht gaan. Het voorprogramma van Blossom Toes en Frank Zappa op het Festival van Amougies krijg je niet zomaar in de schoot geworpen. Zoiets moet je verdienen met veel repeteren. Als Bowie belt voor studiowerk in The Factory in New York, of Lou Reed voor een support act in Altamont kun je die mensen niet ontgoochelen met oppervlakkig maakwerk.

'T'es tied dat ut es.'

'Hij zal niet moeten were komen den Hugo.'

'De schoonste wijven in zijn sponde.'

'Elly Overzier... man, man, man.'

'De vlezige lippen van Marilyn'

'De tetten van Anita Ekberg.'

'Op een Vespa Gran Turismo door Vaticaanstad.'

'Bella Donna'

'In Nukerke receptioneerde ze in blote mus.'

'Waart ge'r gij bij misschien?'

'De Geruchten.'

'De mortuis nihil nisi bene'

'Gaat ge gewichtig doen?'

'Nemo me impune lacessit'

'Meneer spreekt Latijns.'
'Kitty Courbois.....man, man, man'

('Heeft iemand mij geroepen?'
'Nee Kitty maar geeft ons toch maar hetzelfde. Ge zijt hier nu toch.')

'Ik zie hem nog zitten achter zijn kaarske.'
'Suite Flamande'
'Als hij dan Het graf van Pernath voorzegt.'
'Ge hoorde de muizekes copuleren'
'Dan Suite Gourmande'
'Château du Mylord'
'Château Migraine'.

'Mira, aan de brug van Kerkhove.'
'Machtige cinema'
'Billeke van Ammelrooy...'
'Man man man.'
'De Leeuw van Vlaanderen'
'Twee man en één paardenkop'
'Vlààànderen de Lèèèeuw!'
'Ziet ge hem daar staan op de cocktail bij Boudewijn?'
'Genoten van mijn Leeuw, sire?'
'Skone landschappen, meneer Claus. Wreed skone landschappen.'
'Voor Boudewijn was hij een goddeloos mens. Den duivel zelf.'
'Neem Vrijdag'
'Ewel, Georges, hoe is het nog met uw dochter?'
'Mmmmgodverrrr...'
'Ziet dat ge er nu met uw poten afblijft hè, Georges.'

'Liefde, poëzie, revolutie.'
'De mens, existierend in al zijn beperkingen'
'Broos gelijk het leven.'
'Doch vol mededogen'
'Begin hier nu niet te zeveren gelijk den Dalai Lama.'
'Een leeuw bekommert zich niet om de vlooien in zijn manen.'

'En? Wat schrijven al de grote Clauskenners in hun gazetten?'

('Ze liggen bij de pietjesbak heb ik u gezegd'.)

'Vrijbuiters in de kunst'
'Theater van de begeerte'
'Beweeglijke verzen'
'De Keizer'
'Gelijk Rik Van Looy'

'Wat vindt gij feitelijk van Hugo Claus, Kitty?'
'Ja, gij als onze marraine?'
'Als vrouw met uw voeten in 't leven zelf?'
'Wat ik van Hugo Claus vind?'

'Ja, zeg het ons, Kitty.'

'Hij leerde zijn volk vogelen. En ik kan het weten.'

Het elastiekje rond mijn Blues Blaster knalt, vanwege de hevige trillingen. Onze chef redt mij met tape uit zijn speciale reparatiekit voor tamboerijnen en andere onmogelijke cowboy-instrumenten.

Morgen staan we geboekt in Sint-Blasius-Boekel, voor het Davidsfonds. We geven er muzikale omljsting bij een causerie over Stijns Reimond, de grote schrijver der Vlaamse Ardennen. Van wie werk is vertaald over de gehele wereld. Tot in Silezië toe. Het stopt niet. Artiest zijn is Hard Labeur.

20.

Late lentesneeuw maakt van ons dal een opkrullend wit blad, verloren gewaaid in de gleuven van Vlaanderen. De opwarming van de planeet wordt uitgesteld tot mei, na de ijsheiligen. Onder het vliegend tapijt van vlokken wordt al het onzegbare weggeschoven. Wit is altijd bedrieglijk. Wit is overgave. Wit is staakt het vuren.

Genadeloos scheurt onze stad verder weg van Ooit. Gretige affairisten in Italiaans namaakpak met wagens van vliegtuigstaal claimen hun rechten van de sterkste. Codex in de hand, dure woorden in de mond. Peter Singers' maximalisatie van de bevreemding. Jeremy Bentham's utilitarisme.

*Survival of the fittest.
Natuurlijke selectie.
De rijken rijker.*

Het grootste geluk voor mij Alexander. Voor mij en voor geen ander. De wereld als gigantisch panopticum. Waarin lamme tamme pechvogels zichzelf horen te bewaken. Discipline, toezicht en straf, jawel Michel Foucault.

*Fermez fermez la cage aux oiseaux.
Regardez-les s'emmerder c'est beau.*

Op link zijn komt het aan. Je medemens als stuk shit. Misprijzen voor de minder werkzame. Minachting voor de minder sluwe. Verachting voor de minder gewiekste. Dédain voor de boer. Dédain voor de zoon van de slager.

Snel rijk worden in onze vergeten vallei, dan maken dat je weg komt. Naar de zee, naar de zon. Genieten middenin het groen: van elders.

Onder de laatste sneeuw, mijn argeloos Sneeuwwitje, willen ze met hun vlot verwoord populisme de finale tweedeling tussen reuzen en kabouters, tussen egotrippers en daytrippers.

Daar bovenop, mijn radeloos Sneeuwwitje, bestendigt hun pseudosolidariteit de bijtende armoede van je gebroken bestaan in ons dal. Van hun zogeheten leefgeld zal je niet echt meer kunnen leven. Hooguit zal je mogen doen alsof je het redt.

Goedkoop wonen zal je. Maar dan zonder alle verre dromen van anderen. Vermalen zullen ze je, in de gepeperde molen van hun armoedecliëntelisme.

*De nieuwe elite is klaar
voor het Masters-tornooi
golfstick van diamant
luie leegte gouden kooi
na de textielbaronnen
ziehier de bouwbaronnen
het oude erfgoed van de stad
gaat genadeloos plat
beton per vierkante kilometer
voor goud per kubieke meter*

Virtuele beelden van megaprojecten voor hypothetische tweeverdieners staan haaks op de ware werkelijkheid van barre armoede. Het officiële verhaal klopt niet. Cijfers staan haaks op de ervaring. Het mooie verhaal komt van boven, de harde perceptie komt van onder. Slachtofferhulp komt als een vege oorvijg na de Pasen.

We zien de barsten in het sneeuwtapijt over onze stad. We zien hoe onze ware wereld wegscheurt onder al hun vermeende verhalen erover. Zoals een ijsschots wegglijdt van Antarctica. Alle ijsberende softe teddyberen moeten finaal kopje onder. De pinguïns hebben hun achterste veilig op het droge. Op Drievuldigheidszondag mogen ze in de cortège.

We zien hoe het geld stiekem transiteert van verkiezingskassa naar marketingbaas en vice versa in de zakken van ons kent ons. Wederdienst hier, benoeming daar, vergeet mijn enveloppe niet, nietwaar.

We zien hoe zich over ons dal een web van nieuwe netwerken spant, onder een woud van telefoonmasten en schotelantennes. We zien vriendenkringen, concentrische cirkels, belangenclubs. We zien ons dal als het nieuwe thuisland van nergenshuizen. We zien de telefoonwinkels en de geldcircuits naar het Beloofde Land van altijd.

*Ze zouden zij ons bijkans doen vergeten
hoe schoon ons dal is voor wie het ziet
in de laatste kreet over de late sneeuw
snukken we aan snaren zingen we ons lied.*

21.

Met onze Snukkende Snaren doen we vandaag het voorprogramma van de Rotary Vlaamse Ardennen. Het gebeuren is aangekondigd als 'Exclusief Event Rondom de Ronde'. We spelen in een tent bovenop de Oude Kwaremont. De hoofshotel is kreeft. Op een bedje van hopseuten. De prijs is all-in. Reservaties verplicht. Met verzekerde aanwezigheid van Freddy Maertens en Serge Baguet. En als toetje Etienne Vermeersch voor de nabeschouwing. Garçons in vanillekleurige smoking en bordeauxrode vlinderdas van bij Massimo Dutti draven rond met fluitjes.

'Er is Sampagne à volonté'.

Onze chef van de Snukkende Snaren heeft voor de gelegenheid zijn gespikkelde salopette aan. Plus zijn muts met ster van Che Guevara. Bij wijze van protest tegen de bezetting van Tibet door China. Jacques Rogge moet zelfs niet proberen van de Belgische atleten naar ginder te krijgen. Mededogen met de monniken. Met de vlam in de pij.

Onze drummer heeft een ietwat vervaalde bermuda aan, gelijk Gène Bervoets. De kleur is waterzooi. De overige Snukkende Snaren maken het verschil in disco outfit van Village People. Zelf hou ik me achter mijn didgeridoo in Mescalero Apache-tenue. Om het feest aldus de gewenste exotiek mee te geven op deze grillige lentedag. Het zijn dergelijke details die ons zo geliefd maken bij het grote publiek.

In de tent klinkt mijn didgeridoo alsof je met Air Force One door de tunnel van Louise-Marie zou vliegen. Doch daar kunnen we zelfs met de beste pa-installatie van bij Rudi Projects echt niks aan doen, sorry voor de overlast. Je blijft altijd met reverb-effecten zitten. Dat de voorzitter van de Rotary dat maar niet begrijpt. Hij als Paul Harris Fellow nochtans. Een man van verdiensten. Met morgen een hele boterham onder zijn naam, op de necrologiebladzijde van De Standaard.

De maaltijd wordt extra gekruid door het rechtstreekse verslag van de Ronde van Vlaanderen. Dit op een megascreen, ons gratis ter beschikking gesteld door Eldi.

'Samen met mijzelf heten uw gastheren hier vandaag dan ook Missel Wuyts en Zozee De Cauwer van de VRT.'

Zo meldt ons de presentator van dienst, tussen het hels vork- en mesgekletter door. Deze man redt levens, hij is ambulancier van beroep en op Events als dit ook presentateur. Bovendien helemaal niet duur. Je kan hem voor communies of bijvoorbeeld een jubilee boeken op tinternet.

Normaal weigeren we als Snukkende Snaren dergelijke kleinschalige privé-optredens. We willen ons imago als supergroep niet compromitteren. Daarbij, als we aan dergelijke drempelverlaging beginnen, geraken we nog in de knoei met de voorbereiding van onze World Tour deze zomer. Doch omdat onze filmopnamen nu toch eventjes stil liggen, vond onze chef het kunnen. Als tussendoortje. Martin Scorsese zit, voor de verfilming van onze Never Ending Tour, nu toch toevallig met die overboeking van drie draaidagen voor zijn nieuwe Stones-film. (Wie pakt er, behalve valiezenmarchand Vuitton met Keith Richards, nu nog uit met dat oudmannekenshuis?)

Hoe dan ook een verkeerde beslissing van onze chef, zo blijkt hier bovenop de Kwaremont. Want niemand die naar ons luistert. Iedereen schreeuwt de tent vol pronostieken, lalt Ronde-encyclopediek. Halverwege ons speellijstje snukt onze chef dan ook de prise uit zijn gitaar en beslist dat we maar beter samen naar de Ronde van Vlaanderen kunnen kijken. We zullen ons gerief erna wel weg doen. Nu is er toch geen doorkomen aan. We gaan onze camionette schenden.

Eenieder in de tent hangt met de lippen afwisselend aan de fluitjes Champagne en aan die van het top-verslaggeversduo Wuyts & De Cauwer. Mét assist door Renaat Schotte vanop zijn stalen ros.

‘De costauds zijn al goed aan het moeven.’
‘Maar Pilippo Podzato houdt zich nog gedeinzet.’
‘Hier zie, ons stamcafé. In den Trap op, bij Marie-Jeanne.’
‘Ballan krijgt een Coup de Fringale.’
‘Wat wil zeggen dat zijn suikers op zijn.’
‘Ha gij noemt dat suikers.’
‘Kijk, een gat van 24 seconden.’
‘Het monster wacht met open muil’.
‘Nog tnegentig kielemeterst.’

‘Doch de vrees
voor De Muur
is groter dan
de drift om
ervan weg te knallen.’

‘Schoon gezegd, Missel. Precies een poëemke van Hugo Claus.’

‘Euforia!
Euthanasia!
Du koost die
zelfgekozen
dood
als een kinderkopke
nedergelegd
al bovenop
de Koppenberg
de Ronde
is verre rond.’

‘Kijk zie, Ballan scherp gelijk mijn Gillette.’
‘Dit is dames en heren Manuel Quinzinato.’
‘De bijkans-advocaat.’
‘Hij combineert koersen met rechten.’
‘Kunnen dat dan nog moeilijke studies zijn?’
‘Tommeke op het wiel van Spartacus Cancellara’.
‘En daar is alweer dat knulletje van een Langeveld Sebastian.’

‘Geniet met mij

van getemperde tempi
door Robert Wagner.
Lohengrin van de koers
Polyfonisch. Diatonaal.
The ride of The Valkyries.'

Hoste zijn dérailleur wipt zot onder zijn gat.'

'Volder sleept. Dit is tactisch.
Dit is puur denkwerk.
Ziehier het brein van Wilfried Peeters
in het kopke van Stijn Devolder.'

'Ja, Renaat?'
'Volderken uit Saint-Lewie. Supporterslokaal De Gilde.'
'Dank je wel, Renaat.'

'José, Oudenaarde, Geraardsbergen of Ronse? Zeg het mij. Nu.'
'Waar is Volderke kampioen geworden, peinsde Missel?'
'In Ronse off all places natuurlijk, José.'
'Ha bon, Missel.'

'Ronse de Vlaamse Ardennen
waar grote kampioenen
opstaan en dan vallen.
Met hun peripetieën.
Hun Hektiek. Dramatiek.'

'Wilde gij mijn fluitse nog ne keer vullen?' vraagt onze drummer.
'Alles is op', zucht een werkloze garçon. Vanop zijn plooiestoel naast het kaal
geplunderd dessertbuffet houdt hij de blik gericht op het megascherm.

'Al vanaf kilemeter tzeventig was alles op en weg.'

22.

‘Die Saksen-Coburgs dat vogelt er maar op los. Dat kweekt gelijk konijnen.’

Marie-Lou, onze backing vocal, volgt het Belgisch koningshuis haar leven lang op de voet. Tussen twee repetities door vernemen we aldus alles over de gestadig groeiende kroostrijke gezinnen die we via de civiele lijsten als goede Belgische onderdanen horen te bekostigen.

‘Wat moet dat allemaal niet kosten aan kindercrèche.’

Laetitia-Maria. Aymeric. Amedeo. Emmanuel. Maria Laura. Luisa Maria. Gabriel. Joachim. Marie-Lou onthoudt tot de gekste voornamen toe. Namen je die alleen in paleizen hoort galmen bij etenstijd.

‘Aymericke viens chez ta nounou mon doudou. Ton papken staat klaar’

Marie-Lou kent alle namen. Ze weet ons exact te vertellen wie uit het huis van Oostenrijk-Este is ontsproten langs vaders kant. Wie als d’Udekem-d’Acoz met zijn babypoepken in de boter is gegleden. Langs de moeder. Zij en Brice kunnen er Fristi’s lang over doorbomen in de Silicon Valley, waar we met onze Snukkende Snaren bekomen van onze loodzware repetities.

‘Albert heeft chance dat Delphine geen DNA-test wil.’

‘Waarom doet hij niet gelijk Mitterrand?’

‘En Adamo.’

‘Et alors? En het is gepasseerd.’

‘Dat scheelt dan wel een kwart van zijn fortune.’

‘Laurent komt zo al niet toe.’

‘Zijn villa op Sicilië, een krot.’

Brice vindt dat koning Albert recht heeft op privacy. Alle Belgen zijn gelijk voor zijn wet. Hijzelf ook. Als die mens naast de pot wil piesen, dan heeft niemand daar zaken mee. Volgens Brice wil Delphine alleen maar reclame voor haar boek en al haar brol voor snobs. Kopie van Niki de Saint-Phalle op zijn Belgisch. Moet ze daarvoor in Nothing Hill wonen.

‘Publiciteit voor haar expo in Latem bij de blazen.’

‘Pietjes van papier maché’.

‘Dan klagen dat de Vlamingen het vaderland willen destabiliseren.’

‘In mijn lokaal geen politiek’, onderbreekt Kitje, onze marraine hen.

‘Dat ze die mensen gewoon gerust laten.’

‘Dolce Paola kijkt nu al zo droeve, dat kind.’

‘Dat is van de stank.’

‘Stank?’

‘Van al de kevers van Jan Fabre tegen haar plafond.’

Ik heb een automatisch opname-apparaat in mijn kop. De mensen van onze stad vertellen me van alles. Laatst zit er hier in de Silicon Valley een mens van wel vijfentachtig.

‘Cypriaan de Rore. De kapelmeester van Venetië. Ze gaan hem huldigen. De thuiskomst van een genie. Wat zou het, de thuiskomst. In volle oorlog hebben we ook al liedjes van hem gezongen, met ons koor. Op een dag is er een aanslag van de weerstand tegen de burgemeester die meedoet met de Duitsers. Met vierhonderdvijftig worden we op een lijst gezet. Van dan af moeten we dag en nacht burgerwacht spelen. Meneer de burgemeester zijn huis bewaken. Ik kan niet meer naar de repetities. De chef van het koor is het maatje van de burgemeester. Hij komt bij mij. Wel Berke, waarom komt ge niet meer naar de repetities? Omdat ik moet waken over uwen schonen burgemeester. De week erna word ik geschrapt uit de burgerwacht, kan ik weer zingen. Cypriaan de Rore. Philippus de Monte. Jacob Olbrecht. Nicolaas Gombert. Thomas Crequillon. Ik heb me altijd afgevraagd of de coureur die boven de Kruissens op zijn zak gesloren is uit diezelfde stamboom komt. Thomas Crequillon. Schone liedjes in 't Frans. Crainte et espoir m'oppressent. Las, je cognois. Pis ne peut me venir.’

Zo'n dingen schrijf ik op in mijn kop. Dan zet ik dat 's nachts op papier. Verhalen over onze stad. Het zijn misschien kleine dingen. Maar ze doorkruisen de grote verhalen. Ik ben te oud om nog te geloven in de grote histories. De waarheid is een patchwork, een puzzel uit allemaal kleine brokjes.

‘Goed voor onze Dynasty dat er veel opvolgers gekweekt worden’

Marie-Lou onthoudt de hele stamboom van België. Als er een prinsesje geboren wordt, wacht ze aan het ziekenhuis urenlang geduldig met een tuil welriekende hyacinten op de komst van Albert. Bij de geboorte van Louisa Maria ging het bijkans mis.

‘Gefeliciteerd met uw dochter, zeg ik hem. Dwaze konte die ik ben.’

‘Nog een chance dat zijn oren in die dagen vol serumen zaten.’

‘Hoe weet gij dat’

‘Het stond in de Story.’

Brice zegt dat hij niet weet waar we met dit land naar toe gaan. Voor onze stad zal er volgens onze drummer hoe dan ook niet veel veranderen. De presidenten van Vlaanderen en Wallonië beloven dat ze onze stad gaan helpen. Brice gelooft er niet meer in.

‘We zijn een zwart gat. We trekken alles en iedereen aan. En samen verzinken we in het niet.’

In afwachting schrijft de machine in mijn kop dat allemaal op. Ge kunt nooit weten dat ze mijn geschriften later terugvinden. Een studente die de petite histoire van onze stad wil begrijpen. Die achter de grote verhalen het gewone leven zoekt. Het leven van voor onze opwarming.

23.

Spoedvergadering rond de pietjesbak in ons lokaal The Silicon Valley.

'Neen Kitty, vandaag geen Wittekes.'

'Geeft ons een jat van Vera Hoorens.'

'Wiedadde?'

'Van Panamarenko zijn vrouwke.'

'Mee koekskes van de Blauwe Lotus.'

Als groep staan we op een keerpunt. Alles kan kantelen. Het gaat om onze integriteit. Onze geloofwaardigheid wordt zwaar op de proef gesteld. Gaan we in op het aanbod van het Olympisch Comité? Zullen we de opening van de Spelen in China stofferen met een potpourri van ons repertoire? Vanuit de groep borrelen bezwaren op. Om te beginnen logistieke. Recent hebben we dan wel geïnvesteerd in nieuwe staandertjes voor partituren, plus een mengpaneel met vijf uitgangen. Niettemin blijft het de vraag of we met ons huidig materiaal de door ons zo gewenste Wall of Sound zullen kunnen optrekken die Phil Spector haalt in 'Be my be baby' van zijn Ronetten. In alle omstandigheden streven we immers naar topkwaliteit. Als die niet wordt gegarandeerd, dan spelen we niet.

Niks laten we daarbij aan het toeval over. Afgelopen zomer staan we als hoofdact geboekt in the middle of the Vlaamse Ardennen. Terwijl we voor de act nog een laatste vork ploffen in de 'Pomme de la Reine Louise-Marie sautée par le Chef' in ons verblijfshotel The Shamrock, waarschuwen roadies ons omtrent de aanwezigheid naast het podium van een frietkraam. Prompt laten we de organisatie weten dat we in dergelijke omstandigheden weigeren te spelen vanwege contractbreuk. The Shamrock is ons aanbevolen door onze maats Ronnie Wood en Charlie Watts van een ander, zij het veel minder bekend groepje. Zeer genoeglijk laten we nog een flesje Cuvée de la Reine bezit nemen van onze intiemste geleidingen.

In laatste instantie, zo vernemen we van het management, trommelt de organisatie Monza op als vervangact. Monza, bij god! Vinden ze echt niks beters? Monza is niets of niemand in de kosmos! Monza is totaal van god los. In onze galaxie van megagroepen is Monza een scheet van een planeet. Het Plutootje onder de bands. Zelfs in de microcosmos is Monza niet eens een protoontje. Nog geen kwakje quark. Nog niet eens een meerdimensionaal membraansnoertje. Monza weet van zichzelf niet of het de ene keer bestaat als deeltje, de andere keer als straaltje. Als Monza wil spelen in de straling van frietgeur, tot daar. Wij nooit. Wij tekenen daar niet voor. Wij bewaken de kwaliteit van onze optredens. Wij gaan voor perfectie. Altijd en overal. Voor minder doen we het niet.

Neem nu mijn eigen didgeridoo, doorslaggevend instrument voor het welslagen van al onze optredens. Laatst belemmert een restantje bruscetta het bereik van de zuivere fa die ik ermee bereiken wil. Met name in 'C'est en septembre', een compositie van mezelf, all over the world gecoverd in driehonderd versies: ondermeer door Gilbert Bécaud. Stop! Optreden stil! Wachten op mijn vervangdidgeridoo uit een van onze veertien World Tour Trucks. Dan pas de act hernemen.

Zo werken wij altijd. Hypergeconcentreerd. Puur professioneel. Alles perfect

getimed en geregeld als de Breitling van Mermoz, toen die voor het eerst recht over de Ténéré naar Chili vloog voor de Aéropostale. We zullen een riff altijd gelijk raffen. Een nummer van ons klinkt altijd precies hetzelfde. Op het podium, op Joetjoeb. Pas op. Nu en dan stappen we wel eens weloverwogen vanzelf uit het showbizz-systeem. Voor het goede voetbaldoel spelen we dan graag de avond vol voor armlastige teams die zich al opmaken voor verlokking van langslopende gokchinezinnen met valiezen vol geld, in hogere voetbalklasse.

'Van Chinezen mag je het ergste vrezen.'
'Eer je het beseft, zijn je kinderen wezen.'
'Als we de Spelen openen dan dekken we Tien An Men.'
'Zie je die jongen daar nog staan voor die tank?'
'We moeten het doen, ik vertrouw Jacques Rogge.'
'Jaak wie?'
'Rogge. Goeie roeier.'
'Op het meer van Genève zeker?'
'Ik dacht dat hij zeildege?'
'Wie zijn wij om de Chinezen te corrigeren.'
'Wat zouden we zijn zonder hun spreekwoorden?'

*'Wie de hemel ziet in het water...
...die ziet de vissen in de bomen.'*
'Emotie zonder verstand is ellende....'
'...Verstand zonder emotie is woestijn.'
'Goed zwijgen is moeilijker dan goed spreken.'
*'Men kan verstandig zijn een leven lang...
...en toch af en toe dom doen.'*
'Krab niet aan je laars als je voet jeukt.'
'Grote leugens zijn gemaakt van halve waarheden.'
'Wie zich laat weggeven is het meenemen niet waard.'
'Mep de vlieg niet op de kop van een tijger.'

'Ze pakken ons ondertussen wel de Kongo af.'
'En onze textiel'
'Moeten wij ons daar allemaal mee moeien?'
'Wij, als megaband.'
'De Dalai Lama is een muilentrekker.'
'Gelijk al de popen'
'Staatshoofd in ballingschap mijn oor.'
'Waar blijven trouwens de vrouwen op zijn Achtvoudige Pad?'
'Geplooid staan ze. Langs de kant in de velden.'
'Rijst plukken voor de monniken.'
'Gebogen en vol mededogen.'
'Klaar voor de daad.'

'Met alle Chinezen maar niet met den dezen', gooit onze drummer als afsluiter in ons crisisdebat. Zonder drummer geen ritme. En zonder ritme geen optreden. We weten het. Er wordt gestemd. We gaan voor de Nukerke Dorpsfeesten. We moeten nu eenmaal keuzes maken.

Kitty zegt dat ze content is dat er geen boel komt in de groep vanwege de Chinezen.

Die Rogge heeft ze nog goed gekend in haar etablissement. Meer wil ze daarover niet kwijt. Behalve dat hij bij haar weten niet alleen een goeie roeier is. Als marraine van De Snukkende Snaren trakteert ze ons een rondje Hoegaarden Grand Cru.

Onze chef zal de voorzitter van het Olympisch Comité persoonlijk aanschrijven dat hij wreed wel bedankt wordt, maar dat we passen voor de Games in China. We zijn artiesten. We laten ons niet recupereren. Nog door geen twee miljard Chinezen. We blijven de Olympische Vlam bij dit alles zeer genegen.

We bewaren ze in de pijp. En in de broek.

24.

Wat kan je als schrijver veel meer doen dan al hun mooie officiële verhalen toetsen aan het leven hier van elke dag? Hun duiding confronteren met de Beretta tegen de slaap van je vriend? Hun rapporten vergelijken met de vertwijfeling van de verontruste laatavondwandelaar, door de verkrottende spookstraten van je stad?

*De leegstand van de betere stand.
De grote leegte van het beloofde land.*

Mee met de rest dichtslibben in het verkeer. De vermaling in het groen van net iets te verre heuvelen. Anders dan in dat lied als broze fietser de chaotiek trotseren van een auto-industrie die onze planeet vastketent aan de rubberen slurven van oorlogsolie. Het ijs smelt, het hart van de aandeelhouder nooit.

Noteren hoe je stad wordt platgewalst door slierten tientonniers uit Servië, Bosnië, Albanië, Kroatië, Slovenië. Uit alle landen van het Oude Avondland dat nu snel ten onder gaat aan de zelfgenoegzaamheid en de arrogantie Oude Koloniën ook nog te gaan vertellen hoe het moet. Ondertussen als het orkest van de Titanic vrolijk voort blijven spelen alsof er niks aan de hand is. Congratulations, als winnend verzoeknummertje.

Want we zijn rijk en welvarend in Europa zagezegd. We hebben hier toch alles in veelvoud? Drie wagens per gezin waarvan één met L voor de jonge bestuurder. Vier vakantietrips per jaar. Nu en dan een verre bestemming. Op naar het paradijs waar de man die zich naast jou op het strand vakkundig laat oliën thuis in zijn fantoomkelder loempia in de freezer heeft klaargezet. Voor zijn kinderen-kleinkinderen aan halsbanden.

Niettemin schoonheid, waarheid en goedheid blijven zoeken. Boren naar de oprechtheid van diegenen die het goed bedoelen. Al pakt het ook voor hen helaas allemaal heel anders uit dan verwacht, in de strategische plannen van hun mooie Power Point Presentaties. Kloef erop, kloef ernaast.

Voort ijveren voor de vrijwaring van ons kostbaar erfgoed. Redden wat er nog te redden valt. Blijven dromen. Blijven hopen. Overheen profileringsdrang en ambities die hoe dan ook eindigen in een potje met as, uitgestrooid op een weide onder Hogere Luchten.

*Geen klokkenluider zijn,
alleen het klokkenspel
willen blijven horen
boven geruis en geruchten.*

De dingen aldus blijven optekenen. Altijd voort. Hun grote verhalen jawel. Maar ook de kleine ingrijpende gebeurtenissen rondom jou. De gauwdief die de argeloze kerkganger de weg vraagt op de wegenkaart, ondertussen diens portefeuille gapt. De vertrouwensbreuk voelen die aldus steeds dieper en verder kerft, in het vermoeide hart van al wie het ooit allemaal anders heeft geweten.

Verstilling zoeken in dat vergeten madrigaal van Cypriaan de Rore. Verrukking

vrijwaren voor dat lied aan de Wittentak. Verbazing voor het ware mysterie van Kerselare: autowijding, commerce, paraferalia van ontspoorde devotie, kaarsjes, Leekies. Aldus de grote retoriek van dure woorden van kerkvaders en filosofen - immanentie, transcendentie - vervangen door de simpele verwondering om wat je nu wel allemaal niet weet en nooit meer achterhalen zal.

De diepe kloof zien tussen de oude generatie van het volle vertrouwen en de cynische van Pak De Poen Hoe Maakt Niet Uit.

*Zelfs de hoofdletters
van de schrijvelaar
slaan ervan op drift,
vergissen zich van kant.*

De losgeslagen waarheid observeren. Stadswachten die alleen maar wachten op Godot.

Wat onze troef had moeten zijn, het Toscane van Vlaanderen tussen twee aloude culturen, verlamt ons. Want we zijn toch zo genadeloos streng voor elkaar. Met drie simpele slogans slaan we onszelf constant in de vernieling:

*Dat 'n zal niet gaan jong.
Wie denk je wel dat je bent?
De tijd dat het zal duren.*

*De laatste Die Hards gaan daar samen tegenin.
Wie denken ze wel dat ze zijn?*

25.

Geduldig oliet Solangeke, dochter van onze marraine Kitty, haar blootgestelde zalmroze delen met Aloe Vera. Zoals in deze eerste hitte al te vrezen viel, duiken haar gretige grijpers ver voorbij de grenzen van onze verbeelding. Dat Alladin ons nu eens tot vingertop in dat topje toveren wou. De tijd van een stille streling.

'Warme dagen. Ik voel het aan mijn kiwi's', grijnst onze drummer. Met de punt van zijn tong (een Anaconda, Cobra, Boa Constrictor) vist hij het muntblaadje uit zijn Havanna Club. We overschouwen de lichtheid van het bestaan op het nieuw aangelegd terras van The Silicon Valley aan het station. Het leven staat stil. Kitty schilt patatjes. Ze wil frieten bakken.

'Met mijn eigen pickels beter dan Cross & Blackwell'.

Veel beloven en weinig geven doet het Belgisch Koningshuis van dotaties leven. We bekomen van onze Tour de Chant. Iedereen is er.

Onze roadies: in T-shirt van Passe-Partout.

Onze hoofdsponsor: 'Lees Het Nieuwsblad. Nu met De Laatste Editie van Het Volk'.

Onze groupies: steeds gebruiksklaar tegen onze radeloosheid.

(Later zullen ze voor de poen ons vertrouwen beschamen. Onthullen dat onze bassist er, net als Rod Stewart, een collectie Dinky Toys op nahoudt. Dat ikzelf hele dagen met mijn Marklintreintje speel en, net als mijn idool Holden Caulfield, nooit uit de korte broek ben gegroeid).

We hebben zopas een mega-concert afgewerkt voor de voetbalkampioenen. Een optreden van in totaal negen uur. Martino's met Saumur tijdens de pauzes inbegrepen. Een filmploeg van baron Stijn Coninx heeft alles op band voor het Festival van Cannes. (Categorie Docudrama). We gaan de Gouden Palm pakken tegen Martin Scorsese met zijn filmpje over The Stones. Juryvoorzitter Sean Penn is een fan van onze Snukkende Snaren. Hij haat The Stones. Vooral Jagger met zijn strandjeannetpasjes in 'Satisfaction'. Wie kan het wat schelen dat Mick niet aan zijn trekken komt? Marianne Faithfull al zeker niet.

*It is the evening
of the day
I sit and watch
the children play*

In de stationsfontein laten kinderen hun papieren bootjes los richting nar. Als je onder het wateroppervlak kijkt, lijkt het erop of hij nog altijd de farandole danst om die titel in de derde voetbalklasse. We zijn nu drie dagen later en nog veroorzaakt, vanuit het donkere hol van de Silicon Valley, de zurige walm van Oudenaards streekbier een tsunami ter hoogte van onze diafragma's .

(Dezelfde zurigheid nochtans waaruit Albrecht Rodenbach in de ouderlijke brouwerij van Roeselare tot emblematische auteur van de Blauwvoeterie giste. Voorlopig woedt de storm in mijn rechter blauwe voet. De didgeridoo is er bij het

inladen op gedonderd).

Over ons memorabel marathontreden heeft onze chef nog geen woord gezegd. Als hij zo zwijgt, spreekt hij boekdelen. We hebben nog nooit zo slecht gespeeld. We hebben ernaast gezongen, verkeerd geblazen, strofen vermengd met refreinen. Zelf heb ik mijn didgeridoo gaandeweg vol Martino-restantjes getoeterd. Een lawaai dat vergelijkbaar moet geweest zijn met de instorting van de Campanile op San Marco. We hebben onze accordeonist, die nochtans alles overeind probeerde te houden met een geïmproviseerde potpourri van Caravelli, tot pure wanhoop gedreven.

Gelukkig is het niemand in het publiek opgevallen. De kampioenstitel was binnen. Wat kon de supporters het nieuwe repertoire van onze Snikkende Snaren schelen? Nu nochtans mét tamboerijn, reutelaars en schuiverkes. Het kampioenenlied wilden ze horen. Ze kregen het. Vele malen. We hadden het nooit gerepeteerd. Zowel onze retours als onze klanken gingen finaal verloren in het gejoel van het uitbundige voetbalstadion.

Inmiddels is de storm gaan liggen. Zelfs de zot van het station, het standbeeld dat onze schepen van Carnaval bij de Unesco aanprijst als nieuw Werelderfgoed (ter vervanging van de Boeddabeelden die de Taliban in Afghanistan hebben opgeblazen), wuift ons nu flauw toe met een half verwerkte kater.

Marie-Lou smeert haar billen in met factor 30. Jeannien zit met de blues. Na een topoptreden heeft ze het altijd wat moeilijk. Brice smeert haar rug in met 'Ecran Total' van Ingrid Millet. Met de vingertoppen gaat hij tot diep in de dalen van hun herinnering.

'Nonne keer', zucht Jeannien.

Brice wil eerst een frisse Fristi. Hij laat beide handen los van haar glimmend lijffe. Fatale blunder. Toch voor al wie vertrouwd is met het bereiden van vers inlands vlees.

Onze blues wordt tenslotte weggeblazen door het opstekend Fiertelgevoel. De Fiertel is een ommegang rond onze stad. Al duizend jaar. Ware het niet dat de Zot aan het station daartoe al aangeprezen wordt, we zouden onze Fiertel bij de Unesco opgeven als Werelderfgoed.

De Fiertel is eigenlijk een bedevaart. Met errond tegenwoordig een orgie van uitgebreide ontbijtbufetten, barbecuetenten, profaan feestgedruis, drankfestijnen. Volgens diegenen die hem kennen, krijgt de duivel aldus onze Fiertel gaandeweg totaal in de greep van zijn bokkesprongen.

Zijn agenten hebben ons gevraagd om op Drievuldigheidszondag, uitgerekend op Fierteldag, met onze Snukkende Snaren een megaconcert weg te geven op het dorpspleintje van Rozenaken. Onze drummer die 'Ni Dieu Ni Maître' en 'G.O.' (Grootoosten) op zijn grote trom heeft geschilderd, ziet dat dik zitten. Kitty die via haar lekkere pickels meer invloed heeft dan iedereen wil toegeven, dreigt ermee ons dan 'tante pede'de deur te wijzen.

'Ge blijft met uw lawijt af van mijn Fiertel.'

Kitty hoeft zich geen zorgen te maken. Op de Fiertel hangt onze chef de hele dag met zijn bellen achter het schrijn. Zodus.

'De Liefmans gaat naar den Duvel.'

Na de intensieve repetitie voor onze mega-act op de Malecon van La Havanna, blazen we stoom af op het terrasje van The Silicon Valley. In Monaco regent het pijpenstelen over de Grand Prix. Als natte kwartels duiken pitstoppoezen zonder duidelijk beroep er kajuiten in voor een dure tankbeurt onder Russische vlag. Monaco is de slechtste plek ter wereld om te wonen. Doch hier bij ons straalt de zon, in de kabbelende fontein aan het station. Onze Ommegang is de Palio, ons carnaval is Rio zonder doden. Onze torens overtreffen de bleke blokken van San Gemignano in schoonheid en stevigheid. Anders dan scheve torens en wankelende campaniles trotseren onze monumenten de bijtende zuren van duivenstront. Als er bij ons teveel duiven zijn, worden ze op bestelling gepikt voor de kweek op Barcelona. Bij ons komt Maurizio Fondriest als koekoek de wereldroem rapen waarmee hij gaat staan pronken bij Benedictus XVI. Bij ons, in het mooiste meest vermaledijde dal van Vlaanderen, is de geschiedenis gelardeerd met epiek en dramatiek en gebeurt er altijd van alles. Bij ons aan de fontein voor het mooiste en oudste station van België, is het heerlijk toeven in de zon. Terwijl aan de havenkant van Fontvieille een verloren kwarteltje uit Calabrië Russische pijpen steelt in ruil voor haar lijntje.

In een slingerbeweging komt de grote attractie van de zomerkermis boven de daken piepen. Slingert kermiskicks in vrolijke kinderkreten naar ons toe. We houden van onze stad zoals er geen ander is.

(Straks haal ik bij Anita een puntzak want morgen is ze weg. Lange maanden worden het. Tot ze er in oktober terug staat, naast de rups. Met haar tien smoutebollen voor vier euro. In de mooiste stad van Vlaanderen is de parameter voor geluk een puntzak vol smoutebollen met bloemsuiker).

'Betere kriek dan de Lindemans is er niet'.

'Van uw kriek moet ik surtout veel...'

Over de finesses en fruitesses van het Belgisch bierwezen (waar je het beste water vindt voor Wittekes, waar je aan je bakken Westvleteren geraakt, het verschil tussen Chimay Blauw en Rood) zijn onze bassist en onze drummer onklopbaar. Vraag hen niet naar de nieuwe ochtendprijs van diesel. Nicole komt het terrasje opgetrippeld: met twee Ename Tripels op een dienblad van Kriek Max. Waardinnen weten waarom.

'We wonen in de slechtste stad van Vlaanderen. Ze zeggen het daar binnen op mijn platte Samsung.'

*Diep'ien Ronse stad
in de Cité Bara
oop nen omgedroejden stoel
mienen bompapa
bompa zeegt moa
loastert hier kameroed
zonder liefde in 't leiven
n'eester niets da goet*

'n goet nie vere zoeken,
'n zieten m'hier nie goed?
zonder luxe zonder toeter
en zonder blauw bloed
bompa n'hoe nie vel
moer zien soepe waas goed
en allemaan wierd g'hoopen
mei roed en mei doed
goed, goed snootie goed

Als het ons als Snukkende Snaren allemaal wat teveel wordt, grijpen we naar ons instrument en zingen we een lied. Dat lucht op.

'De slechtste stad van Vlaanderen? Goed gij!
'Naar het schijnt suffen we te weinig op tinternet.'
'MOER WA WIETIES!
'En onze mannen worden hier maar eenenzeventig.'

Deze laatste parameter meldt onze marraine met zichtbare tegenzin. Ze heeft een zwak voor wijs grijs. Na jaren wild buffelen wil ze zen, en knuffelen.

'Het staat in mijn Libelle dat het goed is voor uw djingles en djangles.'

Onze chef vraagt haar wat er in onze stad dan misschien speciaal gebeurt met de mannen hun jingles, als ze eenenzeventig zijn.

'Dan worden ze geknuffeld tot hun didgeridoo ervan krult. Pas op, het is een zachte dood. Ze peizen dat ze aan het komen zijn, maar ze zijn aan het gaan.'

Onze drummer die van dure woorden houdt, ziet dat als 'een ideale symbiose tussen palliatieve stervensbegeleiding en zelf gekozen euthanasie.' Hij wil het op zijn doodsbericht in de kwaliteitskranten De Morgen en De Standaard:

*'Overeenkomstig zijn
filosofische overtuiging
liet hij zich vrijwillig
en gewillig dood knuffelen.'*

Met zulke wieties in ons midden kan deze stad alleen maar de beste plek van Vlaanderen zijn. Ik zweer het u.

27.

Al van in 660. Zo lang draait in ons stadje alles om macht en geld. De deken van Het Vrije versus baljuw van de nieuwe stad errond. Strijden om wie wie aan de galg mag praten. Opknopen aan die grote beuk, achter Sint-Pieters. De knoken verderop achter de kerk: onder de kalk zoals Wolfgang Amadeus. Bengelen zie ik ze, de onverlaten en sukkelaars aan die boom. Als in een eindeloze ballade des pendus van François Villon:

*Frères humains qui après nous vivez
N'ayez les coeurs contre nous endurciz,
Car, ce pitié de nous pauvres avez,
Dieu en aura plus tost de vous merciz.
Vous nous voyez ci, attachés cinq, six
Quant de la chair, que trop avons nourrie,
Elle est piéca devorée et pourrie,
Et nous les os, devenons cendre et pouldre.
De nostre mal personne ne s'en rie:
Mais priez Dieu que tous nous veuille absouldre*

Klaar voor het kerkhof. Waar nu ons monument der doden staat. Weer andere doden. Gesneuveld voor het vaderland. Na de Romeinen. De Noormannen. De Spanjolen. De Fransen. De Duitsers. De schietspoelen. De aangespoelden. Gesneuveld onder bevel van Albert I. Hier ons bloed, wanneer ons recht?

*Albert I: Le Roi Chevalier.
Albert II: Le Roi Cavaleur.*

Het monument der doden: bloot als een pompier zonder kleren.

Bloot als Ferdinand Bardamu, op zijn reis naar het einde van de nacht. Verdwaald in de vaart der volkeren. Enkeling. Eén tegen allen. Hij zal doodgaan in de hel. Van Neuengamme. Bevrijd door de Amerikanen maar geveld door tyfus. Op de dag van zijn eenentwintigste verjaardag. Zijn graf vergaat nu aan het oude kerkhof. Zonder concessie, zoals steeds. Zijn laatste verzet. Eerst tegen de barbaren, nu tegen de vandalen. Mort pour la patrie. Ze willen het splitsen. Mort pour deux patries. Mort pour les couilles du pape.

Lodewijk de Vrome doet onze stad cadeau aan zijn vrienden. Hij schenkt onze voorouders weg. Als laten en lijfeigenen zullen ze zijn netwerk van vromen verrijken met penningen en belastingen.

Nu nog, als in het mooiste gedicht van Claus, nu nog draait alles om macht en geld wat hetzelfde is. Nu nog zie je de stille netwerken aan het netwerk. Alles netjes netgewerkt volgens de regels. Zogezegd. Doch achter de schone schijn van het politiek correcte: de verdoken returns, de benoemingen, de vriendendienstjes, de arrangementen. Ons kent ons. Naar buiten het grote verhaal van de idealen voor het klotjesvolk. Achter de schermen de champagne, de kaviaar, de patriciërshuizen en de lofts. De nieuwe patriciërs van het systeem. Wie iets zegt, die doet aan antipolitiek. Maar de grote steuntrekkers zijn niet de arme duivels met hun pepermolen boven de hulpsoep. Vrolijke vrienden dat zijn wij. Horen zien en

zwijgen? Horen zien en schrijven. Horen zien en liedjes zingen.

Solidariteit. Schouderklop. Aalmoes. Barmhartigheid. Fooi. Foei. Wafelijzerpolitiek. This land is my land, this land is your land. This land is nomansland. Een scan voor mij. Een scan voor jou. Oh, verdacht vlekje. Adieu vriend. Over de doden niks dan goeds. Maar je was wel een klokkenluider, hé kameraad. Een emmerdeur. Een spelbreker. Ons spel. Onze Winstgevende Vereniging Zonder Doel.

Dwars doorheen de schijn zie je hun snelle verrijking. Hun netwerken zijn vandaag alleen nog veel subtieler. Je moet goed zoeken. Zij goochelen met je belastinggeld, jij googelt met je ontgoocheling. Wie het zegt, moet het zwijgen worden opgelegd. Een paria. Een anarchist. God noch gebod. Ni dieu ni maître. Noch grootmeester, noch meester. Noch Abraham, noch Hiram. Wie dat doorheeft, wie hun spel van macht en schone schijn doorprijkt, gaat aan de kant.

*Grote beuk in het park.
Kleine deuk in het netwerk.
Alles kan doorgaan. Kalk erover.*

‘Een schrijver moet schrijven’, zegt Kitty, de marraine van onze Snukkende Snaren.

Tussen de Carnegie Hall en het Stade de France door spelen we al eens op de braderie. Pro deo. Sinds ons optreden in het Macarenastadion van Brasilia zijn we onbetaalbaar voor de Unie der Handelaars. Dit doen we dus puur voor het goede doel. Om Kitty als waardin van The Silicon Valley aan het station te plezieren. Sommige dingen in het leven moet je doen. Kitty is de spin in ons netwerk van Snukkende Snaren. Of beter: zij is onze wijffesbidsprinkhaan. Na de liefdesdaad bijt ze je kop eraf als ze je als bedsprinkhaan niet moet. Je kan Kitty beter in je netwerk houden. Alles is macht.

Toujours sourire et cacher sa peine. Et nous les os, devenons cendre et pouldre.

Denk vooral niet dat onze ho zo knappe frontman van De Snukkende Snaren tegelijk ook het brein van onze megaband is. Als je hem zo bezig ziet op onze Never Ending Tour, zou je dit wel eens ten onrechte kunnen concluderen. Akkoord, bij muzikale wijze van schrijven: schone schijn bedriegt. Als een jonge Jan Cremer op wiens mythische drillboor van Hollandse Harlem Globefrotter alle vrouwen van Amerika liggen te smachten, zie je onze frontman misschien wel hoogst sexy over de podia hoppen in zijn onnozel Esprit de Corps-lijveke op zijn belachelijke zwarte Adidasjes. Zonder vetertjes, alleen rekkers. Wij laten hem doen. We gunnen de ouwe geile bok zijn pretje. We grijnzen naar elkander. Ons Here dient van elks zijn getal te hebben. Hij dramt. Onze drummer drumt. Samen werken we vakkundig onze plee-lijst af. Zijn constante stemwisselingen, ritmeveranderingen, zijn hortende kortademigheid rijden we dicht met lange instrumentale solo's. Al zijn tekorten spoelen we door en spelen we weg. We weten allemaal wel wat er zoal in zijn medicijntasje zit. Die hele farmaceutische industrie in zijn Vuittonkoffer. Meneer de frontman schreeuwt zich schor als een Springsteen. Hungry Heart onderweg naar Thunder Road. Wij echter hebben weet van de hardnekkige poliepjes die om het half jaar uit zijn groot bakkes geschraapt worden. We horen het geklik van zijn kunstheupen, het getik van zijn teelbalprotheses. We zien wel hoe zijn kunstgebit blijft hangen aan de grijparmen van de kreeft Belle-Vue. We kennen zijn minuscuul oorapparaat dat ons mengpaneel in de war stuurt. De onzichtbare tekststenscroller aan zijn microfoontje. Zijn olijfgroene, hemelsblauwe, turkooise, gitzwarte, melkchocoladebruine collectie contactlenzen. Zijn pacemaker. Die verkeerswisselaar vol overbruggingen rond zijn hart. Zijn luchtpompje. De steengroeve in zijn nieren. Zijn gezwollen thermostaat. Het mobiele zuurstoftentje naast het podium. Zijn driehonderd diverse haarstukjes. Zijn container vol bottox. Zijn balen groene thee uit Myanmar. Zijn homeopathische apotheek. Heel dat circus van afgeleefde overjarige beatnik on the road.

*Wat telt is de reis
niet de bestemming
want al jaren ligt
die ver achter hem.*

Bij optredens vergeten we dit alles. Dan jumpt hij over mijn didgeridoo. Driftig en hitsig als een jonge springbok. Gelooft hij zelf weer voor even in zijn Eeuwige Wedergeboorte. Neemt hij zichzelf voor Jim Morrison. Brian Jones. Janis Joplin, Michael Hutchence. Wat de camera's van Martin Scorsese, Stijn baron Coninx en Dominique Deruddere dan nooit te filmen krijgen: de ivoren dildo's op de nachttafel van zijn suite. Hem geschonken door Dieudonné Doudou, marabout uit de Casamance. Op onze vijftigste African Tour schonk Keizer Jean-Bedel Bokassa hem van pure bewondering een joekel van een diamant. Aan te brengen op een plek van zijn goddelijk lichaam die hij zelf bepalen mocht. Wij kénnen die plek. Je wil het niet geweten hebben. Het verklaart wel waarom hij zo wijdbeens over dat podium hopt. Als een ouwe stramme paardenfluisteraar die net heel Arizona heeft afgedraafd. Dit alles is dus pure show van een jongetje dat weigert oud te worden.

*Nothing that happens
after we were twelve
matters very much.*

En wij vinden het goed zo. Wij zijn brothers in arms. Dit alles draagt bij tot de mythevorming rond onze Snukkende Snaren.

Maar net zomin als Mick Jagger bij The Rolling Stones, dat obscure groepje dat ons krampachtig nabootst, de plak zwaait doch integendeel Keith Richards en Charlie Watts, zo bepalen ook bij ons de leadgitarist en de toetsenist (die Stevie Winwood van Spencer Davies Group nog de stiel heeft geleerd) de klankkleur van alle hits waarmee we de hedendaagse muziekgeschiedenis herschrijven. Nog niet langer geleden dan vorige week hebben ze beslist dat we maar eens af moeten van die domme vogeltjesdans. Voortaan gaan we dus stijlvol voor de calypso. Dan wel in rapversie: we willen onze huppelende leadzanger niet afvallen. We blijven hoe dan ook fideel zijn palliatieve begeleidingsgroep tot zijn bittere eind. Als kameraden heb je een band. Zij het voor de meesten van ons boven de broeksriem.

Het Afrika Korps van Rommel, de woestijnvos, is doorgestoten tot in het Jolybos . Twee nepnazi's in beige pak. Ze sleuren me mee naar de historia mundi van deze stad. Alles drukt me nu met de neus op mijn aanzwellende research voor 'De Nalatenschap'. Voorlaatste verhaal in wording. Twintig jaar broed ik erop. Story zonder winnaars, noch verliezers. Vooral geen afrekening. Maar een zoektocht naar de beweegredenen. Iedereen bedoelt het goed. Ook de oorlogsburgemeester. Die van het minste kwaad. Om erger te voorkomen. Erger: die van de nazi's. Maar alles pakt anders uit. Deze stad zal nooit nog dezelfde zijn.

De communistische weerstander. Aller-retour naar de Hel van Neuengamme. Voor altijd getekend en nooit gelouterd. Ook niet na het van zich afschrijven van alle trauma's. Het post-kampensyndroom.

De kampen. Alleen de sterken halen het. Nu en dan worden de laatsten hier begraven. Met De Eer van België. Dan ligt hun 'streepjespak' op de kist. Geweven door. Jawel.

De verzetsjongen. Dood op zijn eenentwingste, in Buchenwald. Nam foto's van hun miradors en hun honden, in het nu zo vredige bucolische Mullem. Verklikt. Opgepakt. Opgesloten ten stadhuize. Dan.

Al die opgeroepen met dat gelige kaartje in de hand. Getekend uw burgemeester. Uw burgemeester? Landbouwer Victor Leleu. Mariette De Moor, lid van de communistische vrouwen. Charles De Bisschop. Op naar de Feldgendarmerie. Op naar Gent, Sint-Denijs-Westrem. Saint-Omer. Van Hoolandt Albert, werkman. Vanden Hove Roger. Spileers Omer. De Bleecker Georges. Callens André. Van Coppenolle Valeer. Research.

De Keyzer Armand. Moed en opoffering. Stil verzet tegenover verdoken verraad. Altruïsme versus egoïsme. Verhaal zonder martelaren. Verhaal zonder grote helden van het vaderland. Verhaal zonder echte lafaards. Een verhaal van de gewone mensen van deze stad. Geplaatst tegenover het fatum. De vermaling tussen het burgerlijk verzet van de enkeling tegenover de overmacht, de heirkraft.

Gaston. Théodule. Anne. Personages die me al vertrouwd zijn, niet loslaten. Delobel Robert. Aelvoet Amanda. Lagache Henri. (Et la petite phrase qui tue: 'C'est une belle canaille, celui-là monsieur le juge.)'

Research. Het verhaal van Meuris Leopold. Lefèvre Jean. Derniest Paul. Nottebaert Armand. Van Obost Julien. Hun namen dansen op mijn fiches. Hun getuigenissen grijpen me aan. Weggehaald uit hun bestaan, hun huis, hun thuis.

De Nalatenschap. Wat ze ons nalaten,, hun voorbeeld. Wat anderen ons nalaten, hun lafheid, hun verraad, hun verklikking, hun verdachtmaking, hun kleine profijtjes, hun megafortuinen. De overlevers, de plantrekkers tot in de kampen toe. En de gevers die zichzelf weggeven. Een stad met haar eigen historia mundi. Diepe wonden die niet, nooit helemaal geheeld zijn. Overheen generaties.

Research. Tzvetan Todorov. 'Facing the extreme.' 'Moral life in the concentration camps.' In extreme situaties wordt de polariteit van goed en kwaad duidelijk. Goede, menselijke daden onderscheiden zich van onmenselijke handelingen als ultieme tegenpolen. Ouders sterven om hun kinderen te laten leven. Mensen staan kleren af om een onbekende warmte te geven. Plegen zelfmoord om anderen te beschermen.

Todorov deelt ze op in gewone en heroïsche deugden. De heroïsche deugd is volledig onzelfzuchtig en eervol, leidt in de meeste gevallen tot executie. De gewone deugd is meer gericht op het behoud van de waardigheid. Dit onderscheid is in het normale leven niet scherp te maken, maar in concentratie- en werkkampen wel.

Research. Anna Arendt. Emmanuel Levinas. Totalitaire regimes behandelen mensenlevens op een bureaucratische manier. De kampbeheerders voeren het werk uit dat ze krijgen opgedragen. Het wel en het wee van de gevangene is, met het oog op die taak niet relevant. Logistiek en management wel. Adolf Eichmann. Uitvoerder.

Research. Getuigenissen van Todorov. De mislukte zelfmoordpoging van een gevangene wekt de toorn op van de kampbewaarders. Het is hun taak om de gevangene binnen een bepaald tijdsbestek te doden. Hun taak, niet de zijne. De zelfmoordpoging wordt opgevat als broodroof.

Historia Mundi in deze stad. Portois Michel, advocaat. Dewilde Leon. Blommaert Maurice. Dumont Robert. Gendarm. Van Cauter Raymond. Gendarm. Versteete Karel. Student. Verhellen Gilbert. Schoelinck, Van Brakel, Deglas. Van Coppenolle Marcel, herbergier.

Allemaal gewone mensen. Gevangen in de vaart der volken. Gevat in een tragedie die hen overstijgt. Geplaatst voor de kleine en de grote heroïek. In een proces dat hun klakke te boven gaat, meneer de juge.

Die 'Nalatenschap' nog optekenen. Voor dat jongetje met zijn naam tegen een gevel van de binnenstad en die de historia mundi geen vol leven gunde.

30.

Met onze Snukkende Snaren verzorgen we ook exclusieve privé-optredens . Voor de emir van Aboe Dabie, of voor een gepensioneerd pompier die door zijn maats vergast wordt op een verrassingsfuif. 'Vergast' bij manier van schrijven. Verrassing met dubbele r welteverstaan en met dubbele s. Ons maakt het totaal niet uit voor wie we optreden, we zijn volkomen a-sociaal. Bepaalde leden van onze band, meer bepaald onze trekzakkers, eisen wel dat ons bij boekingen geen enkele beperking wordt opgelegd qua consumptie. Ze vinden niet dat een of andere religieuze verplichting afbreuk kan doen van de Bourgondische toets die ons als Snukkende Snaren zo geliefd maakt bij de bredere lagen van de wereldbevolking.

Anders functioneren we ook niet honderd percent. Meer bepaald op de kleine, met leder beklede, hamertjes van ons Hammerklavier. Anders dan bij het tokkelsysteem van een klavecimbel snukken we met de snaren, waardoor de uitsterftijd van onze geluiden korter is dan van een piano. Denk maar niet dat we met onze Snukkende Snaren onzorgvuldig te werk gaan in de zoektocht naar onze geroemde aparte klank. Terwijl bijvoorbeeld de gebroeders Ray & Dave Davies van The Kinks hun vermaarde windengeluid bereiken door de nagel (waarmee ze doorgaans elders krabben) voor de verandering eens in hun Fenderversterker te steken, zo probeerde ikzelf bij ons jongste optreden de oudhollandse kanonnen van Josquin des Prés wat Italiaanse klankrijkdom mee te geven door mijn didgeridoo om te tunen tot koraalfugo. Deze keer mislukte dat jammerlijk. Doch niemand die het merkte want ik bracht meteen ons nieuw mengpaneel tot ontbranding.

Ons podium was deze keer iets heel speciaal. We zijn veel gewoon. Maar deze keer kregen we een reuzevlot midden de vijver van domein Sint-Hubert. Zoals Haydn King George I op zijn vlot vol Watermusic achterna dobberde op de Theems, zo meerden wij glorieus aan op de oevers van het meer om er de feestvierders op te monteren met onze Special Royal Firework composities. Terwijl onze zangeressen daarbij aldus heel melismatisch melopeeën uitstootten en onze toetsenist zijn tremulant tremuleren deed, legden onze gasten vrolijk zeven damherten neer die vanuit het Kluisbos asiel hadden gezocht in de bosjes rond de koele meren des doods.

(Net als op Goede Vrijdag van het jaar 683 voor Hubertus van Luik, verscheen er volgens sommige feestvarkens tussen het gewei van het laatste damhert een lichtend kruis met erop een lichtreclame voor de Noveen van Wittentak. Het zullen hun gedachten geweest zijn. Als de drank is in de man.)

Nu Benedictus The Sweet Little Sixteenth zijn signatuur onder de akte van heiligheid van Damiaan zet, zijn allerlei vaderlandse heiligheden weer zeer in trek. Bijvoorbeeld Gertrudis van Nijvel die al haar maagdelijkheid in dienst van God stelde. En haar broer Saint-Bavon die net als kerkvader Augustinus eerst een wild leven leidde om zich daarna, anders dan de meeste weduwnaars, na het overlijden van zijn echtgenote wat te kalmeren en in Gent de Saint-Bavon stichtte. Naast The Bridge en Het Vosken, aan de kathedraal.

Om nog te zwijgen van Jan Valentinus Paqay, artiestennaam Het Heilige Paterke van Hasselt die als biechtvader steeds voor iedereen klaar stond, met voorspellingen. Of Amandina van Schakkebroek. Ook een heilig mens voor het christendom. Van het 1,3 miljard Chinezen wist zij er 0,000 000 000 1 percent te

bekeren. Dat die achteraf allemaal boeddhist werden vanwege het mededogen van de Dalai Lama, doet niets af van haar verdienste. Met onze Snukkende Snaren doen we echter niet aan commerce. We brengen ons geroemd declamatorium in duolen, decimolen en vooral veel dissonanten. Daarbij wordt onze fauxbourdon-zangtechniek biezonder gesmaakt.

(Boven onze cantus firmus voegen we de boventerts en de bovensextoe met afwisselend eronder de ondersextoe en de onderkwart. Alleen bij de eerste en de laatste toon plaatsen we de stemmen zo dat zij tot elkaar komen te staan als grondtoon, kwint en octaaf. De meeste van onze combinaties krijgen aldus de vorm van een sextakkoord. Vooral Jeannien en Marie-Lou, onze twee achtergrondzangeressen zijn er dol op).

Je moet ons zien en horen om het te geloven. Deze week niet. We zijn al volgeboekt tot september. Na Werchter, Roskilde, Hamburg, de binnentuin van de Joly, Central Park, Blankenberge (Tien om Te zien), Stockholm, Le Château du Mylord Ellezelles, gaan we met onze maats van High Voltage naar Frameries. Dan de absolute zomertopper: De Nukerkse Dorpsfeesten.

Een gechargeerd programma. En mijn kapellekes moeten in de Sadolin.

31.

Diepe crisis bij de Snukkende Snaren. Niet dat ons publiek ons in de steek laat voor flutgroepjes genre Coldplay. (Over die barman die denkt dat hij Deus is wil ik het niet eens hebben).

Nee, we worden als nooit tevoren geboekt. All in. All over the world. Onze problemen komen veeleer van onze aandeelhouders. Vergeet nooit dat we door ons immens succes grootindustrie geworden zijn. Met, voor onze werknemers, stock options en al. Ha bon! Nog eens wat anders dan die 333 euro opslag voor de federale ambtenaren (328 voor het keukenpersoneel).

In de jaren tachtig zijn we namelijk zo slim geweest om met nog een paar mindere goden (David Bowie, Rod Stewart, Phil Collins) de stap te zetten naar de beurs en het kapitaal. Het heeft ons belet om, zoals zovele goden uit de sixties, noodgedwongen taxidriver te worden op Sunset Boulevard, of brandweerman in Nothing Hill.

Vooraf onze Benelux-aandeelhouders pikken het niet dat hun dividenden in contanten zijn geschrapt. Hun vertrouwen is zoek sinds we een onverwachte kapitaalverhoging hebben doorgevoerd van 1,5 miljard euro, tegen de bodemprijs van 10 euro per aandeel. Temeer omdat hun dividend, gezien ons gestadig succes, een bijna sacrale status had. Hun geld is hun god en de aandeelhouder wint.

Ze vinden het ook niet kunnen dat ons management (de president en de ceo die elk zelf minimaal gegarandeerd 100 miljoen euro bonus per jaar op zak steken en altijd met vakantie zijn als het erop aan komt) nieuwe aandeelhouders zijn gaan zoeken in Rusland, Libië en China. Vooral het oude establishment onder onze aandeelhouders (fans van het eerste uur die er al bij horen vanaf onze wereldvermaarde Rockopera 'Hiete Paane' die al dertig jaar op Broadway loopt) heeft het er moeilijk mee dat ze als vitale aandeelhouders niet eens uitgenodigd waren op de Russische aandelenkoopjesweek.

Vorig jaar hadden ze nog wel diep in de beurs getast voor de overname van de Russische bank Creditskaja Abramovitskaja waarmee we beogen de Belgische tweede klasser Koninklijke Sportkring Ronse naar The Champions League te tillen. Want hoe wereldberoemd we ook geworden zijn, we vergeten daarom onze roots nog niet.

'Als ge niet weet waar ge naartoe gaat, moet ge weten vanwaar ge komt', zegt onze bassist.

Bovenop onze acute financiële perikelen in de marge van ons creatief proces komt dan nog de eikele toestand van de wereld in het algemeen. Cruise missiles beheersen onze repetities en bedreigen het vlotte verloop van onze World Tour.

'Iran gaat attakeren met lange afstand fusees.'

'Ze geraken er al mee tot in Trier.'

'Zijn dat daar al geen ruïnes, in Trier?'

'Wat zouden ze Trier nog moeten plat leggen?'

Onheil alom.

'De centrale van Tricastel tegen Bollène heeft een fwiete.'

'Bollène dat zegt me iets.'

'Exit Ivo Van Damme.'

'Die van de Memorial.'

Fiat die tijdelijk vier fabrieken moet sluiten. General Motors die eraan denkt van eens failliet te gaan. De Peugeot die zakt met 3,5 percent.

'Ge koopt een Peugeot, ge rijdt met een citroentje.'

De Volvo die 2000 medewerkers naar de fjorden stuurt. De benzine die niet meer te betalen is.

'Een liter diesel kost straks meer dan olijfolie van eerste koude persing.'

De Amerikaanse kredietcrisis.

'Ze wonen weer in tipi's.'

'Gelijk de roodhuiden van Karl May.'

Staal, koper en aluminium. Zo duur dat de ijzeren weg wordt gesloopt.

'Geen wonder dat ik ween

Dat ik ween van verdriet.'

Onze chef probeert zijn nieuwe Ibanez. Vorige week na ons optreden in het Stade de France gekocht aan de Tour Montparnasse bij 'Guitares Georget & Fils'.

Briseke, onze frontman voor de heetgevoelige nummers, vindt dat we eindelijk maar eens af moeten van vinyl voor onze platen.

'Controleer uw Akte van Vertrouwen bij Anthonyke Van Den Borre ge zult zien, nergens nog pick-ups te vinden.'

'Geen pick-ups meer.'

'Dus geen vinyl.'

'De tijd van de Elpee's is gepasseerd.'

'Ik mijn gedacht gaan we nu meer naar cassetjes.'

'Dat is de nieuwe trend bij de jeugd.'

'Onze toekomst...', beweert onze drummer die een cursus freeze geven geeft voor het Tweede Metaal en altijd op de hoogte is van de nieuwste technieken, '...onze toekomst zit in de telefonie. De iPhone 3G om precies te zijn.'

Feit is dat we ook als groep door de crisis voor moeilijke beslissingen staan.

'Inleveren op de ticketprijs?'

'We zijn niet duurder dan de swingende paarden van Cavalia.'

'In economy class vliegen?'

'En dan landen met een bloedklonter aan uw broek.'

'De didgeridoo schrappen.'

'Ja. Schrappen. Muzikant gespaard.'
'Muzikant zegt u?'
'Een gierende helicopterschroef wilt ge zeggen.'
'Geen fan die het merken zal.'
'Zeer integendeel.'
'Opluchting alom'.
'Tenminste twee cafébazen op de markt content'.
'Geluidsoverlast eindelijk gerespecteerd.'
'Nachtvergunning gered.'

Sinds kort treden we op met een zwaailicht dat begint te gieren gelijk een ambulance als de naalden van onze pie ee in het rood gaan.

'Zonder didgeridoo geen sirene meer.'

Na een lang crisisberaad hakt ons management de knopen door, beslist dat het zwaailicht op het dak van onze eerste Tourbus wordt gemonteerd en de didgeridoo behouden blijft.

Echte fans van de Snukkende Snaren vinden ons namelijk maar niks zonder didgeridoo. Er gaat dan teveel authenticiteit verloren. Dat is een kwestie van pure perceptie.

'We kunnen het ons niet permitteren.'
'Dan nog liever een Ibanez minder.'
'Hebde gij iets tegen mijn Ibanez misschien?'
'We mogen vooral onze aboriginals niet kwijtspelen.'
'Dan verliezen we onze ziel.'
'Zij we onze eigenheid kwijt.'
'En daarvoor doen we het.'
'Ha bon.'

Ik zweer het je: didgeridoo spelen bij de Snukkende Snaren het blijft een opgave.

32.

Via één van zijn hofdienaren verzoekt Koning Albert ons de parade van 21 juli op te smukken met een selectie uit ons repertorium. Diverse redenen brengen hem tot dat Koninklijk Besluit. Aan de ene kant zijn we als Snukkende Snaren wereldberoemd, tot voorbij Queveaucamps. Op onze immer bescheiden wijze dragen we aldus bij tot de glorie van België. Neem ons optreden deze week op de Champ de Mars te Parijs naar aanleiding van 14 juillet aan de zijde van James Blunt (een onbekende Engelse paardezaag) en Christophe (een geflipte sdf). De Belgische ambassadeur had het daar in Parijs de jongste tijd wat verknald met wilde fuiven op zijn ambassade en dolle ritten over de Pont de L'Alma.

Wereldberoemd zijn we als Snukkende Snaren gewis. Weldra openen we, op vraag van de Belgische Voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité (zelf ooit een beroerd roeier) de Spelen voor tien miljard televisiekijkers.

Aan de andere zijde blijven we een typisch inlands Belgisch exportproduct. Door de jarenlange megaverkoop van onze elpee's, cassetten, cd's en gadgetten allerhande, draineren we miljarden aan verse deviezen het land in. Op die manier redden we de pensioenrekeningen van de verontruste spaarder, counteren we de opstekende inflatie en houden we de verse Zeeuwse mosselen op een betaalbaar niveau van iets meer dan 5 euro per twee kilo en ge zijt rap aan twee kilo wat is twee kilo voor een volwassen manspersoon in de force van zijn leven. Door de rijkdom van onze taalregisters versterken we bovendien de band tussen onze bedreigde Belgische gewesten en verongelijkte taalgemeenschappen.

'C'est une poupée qui fait non' is niet toevallig één van onze meest gevraagde hits.

Last but not least, en hier komt de aap uit de mouw, vrijwaren we het stipendium van de Koninklijke Civiele Lijst, tante Fabiola met al haar schapulieren en paternosters inclus. Doorslaggevend argument voor Koning Albert, chef van de marine, in zijn keuze voor dat défilé van 21 juli. Noem ons dus voortaan alleen nog 'De Koninklijke Snaren'. Of 'De Snukkende Koninklijke.' Want we redden met onze muziek noch min noch meer de hele Belgische koninklijke winkel. Dat weet onze vriend Albert maar al te goed. Want hij n'is niet dom, denk dat vooral niet. U die niet eens van adel bent. Om koning van België te zijn, hoort u slim te wezen. U dient zich bijvoorbeeld altijd eerst heel goed te informeren, met het oog uw economische missies naar de missies. Weet u bijvoorbeeld dat er ten noorden van Afrika ein-de-lo-ze beduinde stranden bestaan? Neen? U weet dat niet? Sapristi!

'Mais des plages mon ami! Im-men-ses, à perte de vue.'

Op onze manier, zo berenedeert onze koning zijn eigen, dragen we als Snukkende Snaren bij tot de onderhoudskosten van zijn nieuw yacht de ALPa.

(Heb je hem? De Al-Pa. Albert & Paola. Fijn fijn fijn! De Alpa-Phil-Astri-Laur ware een ietsepietsje te lang geweest. Dan klinkt de ALPa veel krachtiger, mijn gedacht. Zo stoer als zijn vier Evinrude 5000PK Moteurs. En de Alpa-Phil-Delphine-Laur-Astrid ware er al helemaal over geweest. Meer daarmee aan in de marina van Saint-Jean-Cap-Ferrat. Misschien dat de Alpa deze zomer eens Taormina aandoet. Om er in de omgeving te bestatigen hoe onderkomen de villa van Laurent feitelijk is. Meteen

bestek opmaken voor de dringende onderhoudswerken. Dit ten behoeve van de logistieke diensten van het Belgisch Leger.)

Om onze immense verdiensten voor het vaderland wil Albert ons als Snukkende Snaren verheffen tot baronessen en baronnen (de zangeressen, zangers, muzikanten) en markies (onze chef) .

Voor de gelegenheid beogen Marie-Lou en Jeannien, onze twee backing vocals, hun brushing te laten executeren door Alexandre, Paris. Hen aanbevelen na ons optreden in Central Park door Yoko Ono, ooit groepie van een vergeten Brits boysbandje uit de sixties, daarna cocogirl van Claude François die zijn haar ook altijd liet klitten door Alexandre.

‘Zijn haar vol silicone en zijn ballen vol bottox,’ onderbreekt onze marraine Kitty het geanimeerde gesprek na onze repetitie in de Silicone Valley. Kitty ziet het dik zitten dat we edele delen worden van het Belgisch Koninkrijk. In de trouwafdeling van de Zara heeft ze zich een fraisekleurige tailleur aangeschaft. Op 21 juli, dag van onze verheffing tot de adelstand na het défilé van de Fuga Magisters en de andere meer laag bij de grondse strijdkrachten, zal haar etablissement de Silicone Valley uitzonderlijk gesloten zijn. Ze wil niks missen van de ceremonie in de grote zaal van het paleis, onder het hoog plafond vol rottende kevers van Jan Fabre.

Zelf zijn we als toekomstige Belgische nobiljons inmiddels druk in de weer met het zoeken naar een geschikt wapenschild. Onze drummer, notoir geheim lid van de broederschap der meesters zonder meesters, wil twee drumstokjes in de vorm van een passer. Bovenop een trom met erin in gotic lettertype: ‘Ni Dieu ni Maître.’

Zelf dacht ik eerst aan een didgeridoo in de vorm van een olifantenslurf met eronder: ‘Dieke Bloeze.’

Dit ontwerp werd helaas meteen verworpen door de Controle Commissie Der Belgische Adel & Armuriers. Eén keer je tot de adelstand verheven bent, dien je je te houden aan de regels en de etikette van je betere stand. Uiteindelijk ga ik voor een banaan in driekleur met eronder: ‘Waarom zijde krom?’

Door uitvoerig te verdedigen dat dit bedoeld is als hommage aan het Belgische surrealisme, heb ik de Commissie kunnen overtuigen van de meerwaarde voor België.

Het feit dat we voortaan als edele delen door het leven gaan, zal ons niet beletten nog op te treden voor het gewone kleine grut ver beneden onze stand. We blijven dus helemaal onszelf, als Belgische edele delen.

Dramatische zomer gebeurtenissen treffen ons als Snukkende Snaren recht in het hart. Deze omstandigheden dwingen ons ertoe forfait te geven voor dat Olympische onderonsje daar in China. Je maakt wat mee als didgeridoo spelend lid en kroniekschrijver van een wereldgroep. Ik zweer het je.

Vraag het mijn petanquemaat Bill Wyman die alle foto's bijhoudt van The Stones, een obscure groep schreeuwlelijkerds uit Albion die al dertig jaar op zoek zijn naar een nieuw hitje. Vergeleken bij de overjaarse fotoframes van Bill is de Feminatheek van Louis-Paul Boon een communiemissaal uit de jaren van geloof, hoop en liefde. De tijd van de puberteit.

Tussen twee partijtjes pastis & petanque voor de Colombe d'Or in Saint-Paul de Vence vergelijken Bill en ik ons beeldmateriaal on the road. Hij mag zijn Hasselblad hebben, met mijn Coolpixje dien ik niet te blozen qua resolutie, helderheid, contrast en beeldscherpte. Vooral mijn hotshots van onze marraine Kitty, haar dochter Solangeke, onze backing vocals Marie-Lou en Jeannien overtreffen con brio de wildste poses van Marianne Faithfull met alleen maar badschuim (en Mick) aan haar lijf of die van Jerry Hall die van Bill gaat in cowboylaarzen met niks aan dan geraffineerde Texaanse olie.

Na ons privé-optreden voor Nicolas & Carla in hun stekje op de Cap Nègre wilden de sportievelingen onder de Snukkende Snaren nog wat gaan afkoelen in de weldadige wateren van de maritieme Alpen. Dit vanwege de acute opwarming van de planeet ter plekke. Met bloedhete pieken tot ver boven de laatste zedelijkheidsdrempels.

Chico, darteler dan de wiebelende keerzijde van tante Tina Turner (met wie we in het najaar als special guests haar vijfentwintigste comeback doen), heeft er niks beter op gevonden dan te gaan duiken tot ver voorbij de semafoor. Dit tegen alle adviezen in van Alizée, onze meer dan welgevormde duikinstructrice.

'Mon petit Chico tu n'y penses pas', zegt Alizée hem nog. 'Er is hier ik weet niet hoeveel onderstroming. En daarbij, ge hebt net nog maar juustekes bij La Mère Germaine de warm aanbevolen Menu Boris Jeltsin tot uzelf genomen. Misschien zijn uw profiterollen nog aan het grollen. Bovendien zit de golf vergeven van de kwallen door de verstoring van de biodiversiteit vanwege teveel Russen die hier overal zowel onder water als erboven boeren en wat al niet. Ziet ge al die suçons op mijn benen? Allemaal van de kwallen, boven en onder de zeespiegel. Denk aan L'année des Méduses. Aan Bernard Giraudeau van wie zijn Tuurie opgepeuzeld wordt, eerst door Valérie Kaprisky, dan door tienduizend kwallen. Sindsdien schrijft le beau Bernard alleen nog maar romannetjes over de Oude Man Zonder Tuurie en De Oude Kwal in de Zee. Je plaisante, mais tout de même.'

Doch Chico is een authentieke gipsy king. Er valt er niet mee te praten. We hadden Chico na ons optreden in d'Arènes d'Arles opgevist uit de mistige roseaux van de Vaccarès waar hij al van kindsbeen af tussen de Flamants Roses op jonge stierkens moest letten van thuis, met als enig verzetje een jaarlijks kampvuur bij de gitanes in Les Saintes Maries.

Het is onze chef die het aangeboren talent van Chico had ontdekt. Hij speelde gitare manouche gelijk Django Reinhardt, maar dan wel met nog al zijn vingers aan zijn lichaam. Hij trekzakte aan zijn bandoneon als een Astor Piazzola die Marcel Azzola accordeon leert.

Maar nee, Chico luistert niet naar de raad van Alizée. Dus zien we hem vanop het terras van de African Queen in Beaulieu met zijn snorkeltje wegdeinen tot ver voorbij de love boats van Saint-Jean Cap Ferrat. Tegen het eind van de week werden de verschroeide lichaamsresten van Chico teruggevonden door Marc Uytterhoeven, een anonieme Belg die daar toevallig wat aan het fietsen was in de verkoelde pinèdes, tussen Fayence en de Lac de Saint-Cassien.

Een Canadair had Chico met zijn snorkeltje en twee ton water uit de zee opgelepeld en kilometers verderop weder nedergelaten op de hevige bosbranden aldaar. We hebben Chico zijn restanten herkend aan het schapulierke van Les Saintes Maries de la Mer dat bij wijze van mirakel ongedeedd was gebleven. Het stoffelijk overschot van Chico rust nu in een – gefumeerd - glazen schrijn in het Musée Rainier Ier te Monaco. Dit bij wijze van waarschuwing voor de gevaren van het snorkelen bij hevige bosbranden.

De tweede ramp treft onze groep in de persoon van Ronnie Mood, de beste dobrogitarist ter wereld. Ronnie was voor de dertigste keer buitengevloegen bij U2, het amateurgroepje van onze maat Bono. Dit vanwege een overmatige wodkaconsumptie. Ronnie is vorige week met onze drummer en onze bassist eerst bij 'Quinquin' in een achterstraatje van Monte Carlo naar de match AS Roma-Monaco gaan zitten kijken op de Ecran Géant, voor de vier tafeltjes met roodwitte tafelbekleding, de kleuren van het prinsdom. Daarna heeft Ronnie zijn eigen eens goed verwend 'Chez Jérôme', bovenop de Turbie waarna hij nog een kiekeken is gaan halen 'Chez Lino' aan de overkant (dit vanwege de jonge dienstster die hem uitnodigde op het dorpsfeest van Peille volgende zondag) om tenslotte te eindigen aan de bar van de Napoléon. Uiteindelijk is Ronnie met zijn zatte boots de Turbie afgedonderd en met zijn Mercedes MacLaren 550 PK na een duikvlucht zevenhonderd meter dieper geland in het zwembad van de Alta Vista. Résultat des courses: drie Russische meerminnen dood in het zwembad en Ronnie vol katrollen aan zijn lijf in het ziekenhuis van Monte Carlo. Wel met een fles Limoncello uit Portofino op de nachttafel als aandenken vanwege onze bassist en drummer. Ik zweer het je, je maakt wat mee op zomertournee.

Als Snukkende Snaren zijn we dan ook oprecht blij dat we ons nu midden de krekels in tante Tina's Hof van Olijven vol amforen uit de Azoren kunnen voorbereiden op de Nukerkse Dorpsfeesten. Bij de normale dorpelingen aldaar. Zonder snorkels in onze smikkel, Canadairs boven onze kop noch kwallen aan onze Tuurie.

Thomas Siffert, de baas van de Story, zet me onder druk. Mij bellen gelijk zot. Zit ik als wereldvermaarde didgeridoospeler eindelijk eens één moment incognito rustig in het Seakot, mijn privé Zeikersclub in Oostduinkerke (Members Only) te turen naar de golvende golven. Onderwijl vanwege schurende zandkorrels, ik zeg je niet waar, discreet mijn achtersteven schurkend van bakboord naar stuurboord op een schandalig lelijke witte design strandstoel (ooit in de tijd van Jan en Johan stonden hier echte barkrukken) van Flip Stark, recht vanuit de duurste art design kitsch boetiek aan de Meir gerund door de koeketiene van de ondervoorzitter, gezapig knabbelend op de muntblaadjes van bij Ahmed, in mijn mojito Havanna Club. (Ja lezer ik weet het, een lange golvende zin op hoog water. Dit vergt enige inspanning. Het moeten niet altijd dezelfde zijn die zwoegen op volzinnen).

Thomas Siffert belt me dus op. Ik zeg nog: ‘Ha wie we daar hebben! Den Thomas mijne maat! Hoe is het nog jong? Vet verhaaltje over Ignace Crombé zijn losse handjes.’

(Je kan als megavedette de bazen van de boekses beter te vriend houden).

Eigenlijk zit ik volkomen verwickeld in een interessant gesprek tussen een dikke bourgeois van Cercle Brugge aan de ene kant en twee bescheiden maats van Anderlecht aan de andere kant. Doch met Siffert moet je uitkijken. Eer je het weet, schrijft hij in zijn Story dingen waar je spijt van krijgt.

‘Ik breng deze week Het Ware Verhaal der Snukkende Snaren.’ Zo dreigt Siffert me af. Daarin gaat hij zijn lezeressen eens voluit vertellen dat we als Snukkende Snaren eigenlijk dood zijn en feitelijk allang geen optredens meer hebben. Dat we zomaar wat aanmodderen. Dat we niet vaker meer optreden dan pakweg Wendy van Wanten. En zijn lezeressen zijn jonge moeders, zegt de Siffert. En die moeders hun kinderen zijn ons toekomstig publiek. En zij zullen het geweten hebben dat we passé zijn. Gedaan. Fini. Hier en daar nog wat muzikale ondersteuning bij een paaldansje van Tania Dexters. Meer betekenen de Snukkende Snaren vandaag niet meer.

Ik zeg hem: ‘Niet doen Thomas! Ge zijt geeldegans mis! Geeldegans! We gaan procederen als ge dat van ons durft schrijven. Brengt gij uw lezeressen liever nog zo’n lekker vet stukske over Ignace Crombé en hoe gemakkelijk het is om als ouder wordende man met alleen nog maar haar op uw tanden en losse handen een meiske van voorbij de twintig te versieren. Dat lezen uw lezeressen pas gaarne. Dramatiek. Twee ogen zo blauw.

Wat zouden wij splitten, wij als de succesvolste groep allertijden? We staan beursgenoteerd. Onze beurzen doen het nog goed. Wij splitten? Waar haalt ge het? Tommeke Tommeke Tommeke toch wat doet ge nu? We hebben wij nog optredens zat, jong! We staan geboekt tot de Olympische Spelen van Londen 2012. Jaak Rogge vraagt ons nu al voor de openingsact met Paul & Ringo, voor een Beatlesrevival.

Ondertussen doen we de De Koekamer te Schoosse, Krdju te Kluisbergen, de Nukerke Dorpsfeesten te Maarkedal, de Sneukeltoer te Asper, de Internationale

Passe-Partout Conventie te Ronse. Met overal en altijd in ons voorprogramma: de Headphones. Een fijn groepje dat we hiermee alle kansen willen bieden bij ons breed internationaal publiek. Splitten wat zouden we? Als ge positief blijft denken Thomas, zo zeg ik tegen Thomas, dan gaat ge gelijk Tia Hellebaut helemaal van de grond voor de neus van heel Rusland en haalt ge net geen 2 meter 09 centimeter.

Doch mijn peptalk voor Thomas mag helaas niet meer baten. Onze split is een feit. Thomas Siffert van de Story beschikt over staalharde bewijzen. Hij gebiedt me dat maar meteen als historicus van de wereldgroep te bekennen.

Het grote geld en onenigheid omtrent de beleggingen hebben ons als groep uiteen gedreven. De enen willen het on line op de spaarrekening van Fortis. Met opbrengst vanaf de eerste dag. De anderen gaan voor ING, met gratis advies. Nog anderen gaan voor de KBC. Met opbrengst vanaf den eersten dag en den eersten euro. Weer anderen (vooral onze backing vocals) opteren voor Delta Lloyd omdat de kantoorhouder ietske heeft van Al Pacino. Nog anderen willen al onze bezittingen investeren in Manchester City. Om het inkomen van Vincent Kompany op peil te houden. We komen er nooit meer uit.

Ook muzikaal lopen onze wegen finaal uiteen. Voortaan zal je ons op Wikipedia dus enkel nog vinden als

*Enerzijds: 'De Snukkende Snaren'
Anderzijds: 'De Snarige Snukkers.'*

Tussen deze beide formaties in : advocatenvennootschappen, interne auditkantoren, goeroes, mental coaches, therapeuten, managers, public relations officers, osteopaten, waarzeggers, belezers, handenopleggers en al wie geld verdient aan wereldberoemdheden. Dit is de tol van de roem. De druk werd te groot. Dit stond te gebeuren. In de sterren geschreven. We hadden gezworen altijd snaren te blijven. En zie.

Afsplitsing één gaat voortaan voor groot lawaai. Gebral over Belgische dijken en zomerse festivalweiden. Ouwe rockers met groot bakkes en de rest omgekeerd evenredig. IQ's van bidsprinkhanen, na de paringsdaad. Tokkelend op toonladders uit de Gamma. De mond vol walnoten. Afsplitsing één is met andere woorden: de ondraaglijke lichtheid van het bestaan.

En dan heb je ons. Wij gaan voor pure passie. Zie ons als Guido Belcanto met groot orgel. Zie ons als Zuccherò in duet met de alreeds dode Miles Davis. Zie ons als Eros Ramazotti met de nog levendige tante Tina. Zie ons als Paolo Conte met Leonard Cohen aan de minnewateren van Brugge. Zie ons als Arno met Stéphane Eicher aan de binnenwateren van Gent. Zie ons als Boudewijn de Groot, Frank Boeijen, Jan De Wilde en Sjef Van Uytsel in de eerste sneeuw , op een zotte morgen. Met de warme klanken van een didgeridoo. Zacht hoppend alover de Hoge Blekker. De pure didgeridoo-altitude.

Tia in the sky with diamonds.

'Ze pakken een peute protonen.'

'Oeioeioei!'

'En ze kletsen die keihard tegen mekaar.'

'Oeioeioei!'

'Tegen een vitsse van wel één miljard kilometer per uur.'

'Oeioeioei!'

Na ons geslaagd benefietoptreden voor de tachtigste verjaardag van Will Tura genieten we wat na in de Chill Out Room van Salons Mantovani.

Artiesten Only.

Onze drummer, die behalve in artiestenloges ook in de loge van het Grootoosten zit en derhalve alles weet over de Bouwstukken der Grote Architectuur, legt ons geduldig uit wat ze daar in Genève met die deeltjesversneller allemaal aan het fruten zijn.

'The Large Hadron Collidor.'

'Oeioeioei!'

'Afgkort LHC.'

(Ik versta er de neutronen van mijn atomen van. Ik doe alsof. Kwestie van in een open geest altijd receptief te blijven voor de Vooruitgang van de Ideeën der Verlichting. Ik lees Eos. Ik lees Natuur & Techniek. Ik kijk naar de emissies van Discovery Channel. Naar National Geographic. Naar Thalassa. Ik scrabble. Ik doe sudoku's. Soduko's. Suduku's. Ik doe de kruiswoordraadsels van The Herald Tribune. Het houdt volgens mijn dokter de Alzheimer tegen. Want dat nieuwe vaccin heeft niks gegeven. We gaan het dus moeten houden op verbeterde thuiszorg. En meer betaalbare serviceflats. Dat de mensen allemaal zo lang mogelijk autonoom kunnen blijven. Want voor hun kinderen is dat ook geen leven, altijd naar het hospice lopen op zondag. En dat ze niet allemaal tegelijk zelfmoord plegen als het zover is. Waar was ik gebleven. Ik ben mijn verhaallijn kwijt. Een mens wordt vergeetachtig).

'Achthonderd miljoen botsingen per seconde.'

'Achthonderd miljoen?'

'Ge zijt niet wijs.'

'Zoveel toope?'

'Honderd gigabytes per seconde.'

'Oeioeioe!'

'Genoeft om uw harde schijf per twee seconden te chargeren.'

'Brave New World.'

'Ze proberen nu die Higgs te vinden.'

'Wie dadde?'

'Een nieuw elementair deeltje...'

'...Mo vent toch!'

'...Dag Will zet er u bij.'

'...Genoemd naar de Brit Peter Higgs.'

'Het zal je maar overkomen.'

'Plus supersymmetrische elementaire deeltjes.'
'Gods wondere natuur.'
'We zitten op een zucht van de langverwachte Theorie van het Al...'
'Science Fiction.'
'Gelijk dat gij het ons zo schoon uitlegt, drummer.'
'...die Alle Natuurkrachten in één model verenigt.'
'Het Godelijk lichaam feitelijk?'

*

Bij het woord lichaam kijkt Marie-Lou op van haar Schweppes Agrume. Met onze marraine Kitty zit ze in een hevige discussie over de schandelige manier waarop Wendy Van Wanten gepakt wordt. In de boekskes. Ze vindt dat niet langer leuk gepakt worden. Onze drummer laat zich niet afleiden. Hij sleept ons artistiek gezelschap voort doorheen de Wondere Wereld van de microkosmos. We bestellen nog een Ename Tripel.

Dit is een goede dag voor de Snukkende Snaren. Onze chef heeft gisteren de film 'Le Grand Pardon' op dvd gezien. Met Roger Hanin in de hoofdrol.

'Over vergeving en verzoening.'

Vanavond heeft hij met zijn engelengeduld na enige pendeldiplomatie de Grote Verzoening bewerkstelligd. Tussen alle zangers en muzikanten van alle Snukkende Snaren en Snarige Snukkers. We doen het voor de liefde van de muziek. We doen het voor de passie. We gaan er samen voor. Dat van die split was niks. Verhalen voor Dag Allemaal en Story. Een grapje om die van Terzake en De Rode Loper om de tuin te leiden. Het verleden. De spons erover. We hebben inmiddels als Snukkende Snaren teveel fans en teveel acquis, zegt onze chef, om alles zomaar overboord te smijten met onnozelheden.

'Als kleine deeltjes van de Snukkende Snaren vormen we één geheel.'
'Die deeltjes kunnen al eens botsen.'
'Doch daarom hoeven we nog niet sebiet in een zwart gat te vallen.'

Bij de term 'Zwart Gat' hervat onze drummer zijn bouwstukkenexposé.

'Er is daar in Genève echter een klein probleem.'
'God bestaat niet?'
'Het risico dat ze een Zwart Gat bloot leggen.'
'Oeioeioei!'
'Een zwart gat dat de wereld zelf helemaal opslorpt.'
'De apocalyps van de heilige Johannes!'
'Verwekt door de mens zelve?'

Onze toetsenist die een diepgelovig mens is en de Stabat Mater van Palestrina uit het hoofd speelt zonder noten, veert recht van zijn Diabolo Menthe.

'De Zonde van hoogmoed!'
'De mens die even slim wil zijn als God'
'Die aldus zijn eigen zondeval bewerkstelligt.'

*'De boom der kennis!
'De giftige appel!
'De slang!
'Oeioeioei!'*

*

Onze drummer stelt iedereen gerust.

'In tegenstelling tot de geruchten daarover aan uw voordeur op zondagmorgen, is het einde der tijden nog niet voor morgen.'

We mogen uitslapen.

'François Englert en Robert Brout, mijn twee goeie vrienden professoren van de Université Libre de Bruxelles, hebben me verteld op een heu...bijeenkomst dat de natuur zelve met kosmische stralingen constant dergelijke natuurlijke deeltjesbotsingen veroorzaakt.'

En die hebben volgens zijn twee goeie vrienden nog nooit het einde van de wereld veroorzaakt. Het is toch mooi meegenomen dat we bij de Snukkende Snaren ons mannetje zitten hebben die ULB-proffen persoonlijk kent. We zouden wij hier anders in een black out vallen.

'De kracht van onze groep is de energie van onze onderdelen,' besluit onze chef.

'We kletsen die vrolijk tegen elkaar en dat geeft vuurwerk.'

*Bij de Snukkende Snaren zitten, houdt je jong. Ik verzeker je.
En je verneemt op tijd en stond nog iets over 't heelal en al.*

36.

Vondagavond konden we eindelijk nog een optreden voor onze harde kern van fidele supporters. Na onze vware vomertournee op alle festivalweiden, vierden we onze 'Grand Pardon', onze grote vervoening, in ons lokaal The Filicone Valley.

Ve spelen wij daar graag, ik verveker het je. Daar aan die vot in het water. Daar waar allef voor ons ooit is begonnen. Nu bijkant een eeuwigheid geleden. Daar, aan de glanzende goddelijk geftemde Fteinway-piano van onze leermeester de befaamde contratenor Pafcalito Devreeve, die met zijn maatf Plafido Domingo en Jové Carreraf inmiddels is uitgroeid is tot één van de drie onfterfelijke klaffieke vangers van ons univerfum.

(Wie van ons herinnert zich niet hoe Pafcalito op een broeierige avond vol kwakende puiten het Park Lagache in vuur en vlam vette met zijn ode aan zijn 'Meifje Lief':

*Geen wonder dat ik ween
Dat ik ween van de fmart
Nu dat ik moet leven
Met een gebroken hart*

*Meifje lief oh oh o
kom bij mij oh oh
Vie je niet, mijn verdriet?*

Het waf Pafcalito die ons, de Fnukkende Fnaren, leerde hoe we bij

'Meifje lief oh oh o!'

hoge noten kunnen kraken vonder onzelf febiet een Joe Cocker-keelgat te raffen.

*

Met die efcluvieve féance in The Filicone Valley wilden we onze onvoorwaardelijke fanf van het eerste uur eenf extra belonen met een al te veldzaam geworden optreden in eigen ftad.

Nu we door het magavine Rolling Ftone uitgeroepen zijn tot meest begeerde muviékformatie allertijden, willen we vooral niet naaft onze Prada's lopen. Vo zijn we niet. Ge viet dat van hier. Het laatfte wat we willen, is dat we vouden vervreemden van onze eigen buurt daar aan de Pafferelle en het Ftation.

Het is nog niet omdat het vebrapad waarop we poveren voor onze langfpeler 'Pafferelle Road' (beft verkochte tweedehandfplaat allertijden) inmiddels tot dé plafe to be is uitgeroepen door 'Vlaanderen Vakantieland' dat wij daarom geen fimpele menfen meer vouden zijn. We blijven wie we zijn.

Eén miljard wordt ons door een Ruffiffe rijke ftinker aangeboden om velf nog eenf op te treden in onze wereldberoemde Mufical: 'Geif Moa Nen Beef'.

We denken er nu niet aan. We laten ons niet vot maken.

*

Vondag verliep allef fchitterend naar onve wenf. We vijn daar nog maar aan het foundfjekken met één van onve kafkrakers ('Crème Brulée du Connemara'), of ve danfen al bovenop de tafelf en ftaan daar te vwaaien met hun ferviette.

Marie-Lou onve backing vocal , die malheuren doet alf ve ook maar in de buurt van een geluidfinftallatie komt, duwt met haar achterfteven tegen mijn didgeridoo. Mijn didgeridoo dwarf door mijn gehemelte, al mijn tanden meegefleurd.

Het if duf bijlange nog niet veker of ik hier verder nog de 'Ftory van de Fnukkende Fnaren' val kunnen voort vertellen. Vonder tanden if dat niet vanvelffprekend, ik verveker het je. Jorif, mijn tandartf, belooft mij wel dat hij me uit de miverie val kunnen flepen met een fchone protheve.

Maar: ik val wel miffchien nooit meer kunnen fpelen op mijn inftrument!

De andere Fnukkende Fnaren vinden dat geen enkel probleem. Doch voor mij vijn de Fnukkende Fnaren mijn lang leven. Het if duf geen wonder dat ik ween.

'Meifje lief, vie je niet mijn verdriet?' vraag ik intrieftig Folangeke, de dochter van Kitty, onve marraine.

Ik heb vo gelijk het gevoel dat ve het veeleer wil uitrpoeften. Dat ve mij hier ftaat uit te lachen in mijn weven. Of vergif ik mij?

37.

Mijn tandprothessschle sschlit sschtlevig, de andere Sschlnukkende Ssschlnaren zeggen het ook. Iedereen vindt mijn nieuwe mond de maxssschl, Sscholangeke ook. (Ha, Sscholangeke dat ssschlatsschje!) Nu nog wat exercitssschlie van de sschlklanken. En we sschpleken er niet meer over.

38.

In de donkere diepte van het Muziekbos, exact op de open plek naast de houthakkershut waar in 1349 negen kinderkes door de Grote Weerwolf verscheurd werden voor de wilde ogen van hun eigen vader de zotte boskapper die zichzelf daarna van verdriet om zijn schizofrene daad ophing aan de laatste eik die hij midden de open plek bij wijze van galg voor zichzelf had gereserveerd, exact dààr geven we vandaag ons vrolijk benefietoptreden.

*Tegen de gifspuiters
uit het land van
het grove geldgewin
die dit bos
en de hele omgeving
willen volspuiten
met asbestvezels.*

Het publiek is van einde en verre afgekomen op onze wereldreputatie als legendarische formatie. Het bos wordt omgetoverd tot een zee van blikjes Derby-pils, tetrabrikken Fristi, Marlboro, puntzakjes friet met randkwakjes mayonaise. Alles wat van een optreden van ons overal ter wereld zo'n unieke ervaring maakt.

We spelen de bladeren van de laatste eik. Het optreden verloopt gesmeerd. Straks is er het eetfestijn. Met megatractoren van Masey-Ferguson heeft het comité daartoe een gigantische VIP-tent laten aanrukken. Plus annex een tentje voor de mee-eters van pers en boekskes.

Niks wordt aan het toeval overgelaten. Een reuzegenerator zorgt ervoor dat we onze decibellen vanuit het bos kunnen laten galmen overheen het hele Maarkedal. Tot ver voorbij de kerkjes van Kerkem en Maarke. Voor onze VIP-tent is er een hectare bomen neergelegd. Omdat we als groep ook bekend staan om onze bijzondere zorg voor alles wat met het milieu te maken heeft, (vooral het Chinese gokmilieu), hebben we contractueel van het Comité tegen asbest kunnen afdwingen dat de veroorzaakte kaalslag van het Muziekbos na ons optreden goedge maakt wordt met de aanplanting van 200.000 rododendronnes: uit Being.

‘Weet ge’, zegt onze toetsenist, ‘weet gij dat al de postkantoren van België vol asbest hangen?’

Neen dat weten we niet.

‘De draaiende deuren ook ?

‘De gesloten loketten ook?

‘De boekskes met loten ook?’

'De tembers ook?'
'Alles'.
'Djuu toch!'
'Eén longkanker per maand.'
'Djuu toch!'
'Officieel. Ene per maand.'
'Djuu toch'.
'Oost west as best'.

(Voorzichtig tape ik mijn didgeridoo vast aan de micro van onze backing vocalzangeressen. Dit om ongelukjes met mijn nieuw mondstuk te voorkomen.)

'Wat gaan ze hier doen binnen twintig jaar met al die asbest onder onze groene bodem?'
'Alles weer uit de grond krabben?'
'De ministers zouden zich beter daarmee bezighouden...'
'...Plekke van de vette portefeuilles van al te gulzige beleggers te redden.'
'Met ons belastinggeld.'
'Plus die oprotpremie van falende buitengebonjourde topbankiers.'
'Vijf miljoen euro'.
'Voor vijf miljoen euro wil ik hier sebiet oprotten.'
'Kan het ook zonder premie?'

Naar schatting 200.000 bezoekers verlaten na ons optreden alle platgetreden bospaden van het Muziekbos. Hier boden ooit miljoenen varens bescherming aan tal van inmiddels verdwenen vogelsoorten. Nog voor de grote epidemie van de asbestose waren die al uitgestorven. Dit vanwege overbemesting der akkers en de opwarming der gronden.

'Goed nieuws en slecht nieuws', meldt onze chef tijdens onze debriefing. We zijn aan de kroketten met kalkoen toe in de artiestenlounge. Dan debriefen we er op los. Met Karmeliet, probably the best beer in the world.

'Het slechte nieuws is dat we als groep al ons spaargeld kwijt zijn.'
'Hoe dadde, alles kwijt'
'Onze manager heeft alles belegd in foute aandelen'.
'Zijn er nog andere?'
'Dus zijn we als grootste groep allertijden geruïneerd'.
'Compleet'
'Het goede nieuws?'
'Dat we weer helemaal opnieuw beginnen.'
'Back to the roots?'
'Van nul naar nul en nergens'.
'Gelijk het leven zelve.'

De chef van onze roadies, die zopas met onze 'Snukkende Snaren World Tour Bus' wat rest van het Muziekbos heeft platgereden, brengt nog meer goed nieuws.

'Dat Anderlecht nog eens gewonnen heeft?'
'Met een goal van Proto zeker.'
'Nee. Dat al ons muziekmateriaal vol asbest zit.'

‘Moh gij!’

‘Onze gitaren. Onze partituurstaanderkes. Onze mengpanelen. Onze boxen.
Microfoons. Kabels. Prisen.’

‘Da meende niet!’

‘Alles.’

‘Zelfs onze gitaarkrabberkes?’

Ik verzeker, je maakt wat mee als spelend lidteken van de Snukkende Snaren. Ik denk niet dat we hier ooit nog gevraagd worden, in wat tot voor ons optreden ooit het Muziekbos was. En dus nu een vlakte. Volkomen gebruiksklaar als asbeststort.

39.

Op Funafuti (tussen Tuvalu westwaarts en Nuku Alofa zuidoostwaarts, paradijs voor welvarende kappers met veel zwart die een goedkope time-sharing zoeken) is onze drummer uit een palmboom op zijn kop gevallen tijdens het lurken aan het veelkleurige snipperstrootje van zijn Margarita. Zijn hoofd ziet er nu uit als een bongo met passaatwinden errond en krollen erop. Volgens onze drummer klinken alle zuidzeegeluiden in zijn ketel nu als het irritante getokkel op de koe-bel van zijn drumstel.

Bezeten van muziek als we zijn, benutten we deze noodgedwongen pauze om te werken aan nieuwe schitterende nummers voor onze alreeds rijkgevulde muziekcatalogus. We beogen daarbij te klinken als James Harman and his Black & White Band, met een toets Thielemans. Voor deze nieuwe opnamen hebben we ook versterking laten overvliegen. Met name : Carl Verheyen op akoestische gitaar, Cliff Hugo op contrabas en Carole Rowley & Kate Markowitz als backing vocals.

(Marie-Lou volgt op dit moment een initiatie transcendente meditatie in Ljassa. En Jeannien heeft zich ingeschreven voor de Cursus 'Corps de Rêve' bij het 'Institut de Beauté Pleine Lune' in Maubeuge. Ons 'n verwondert dat niet. Jeannien was altijd al gesteld op haar uiterlijke schoonheid. Al van voor ze aan de grote restauratiewerken toe was. Ze zit nu ongeveer halverwege haar lichaam. Te beginnen vanaf de bovenkant. Ze heeft inmiddels de lippen van Arielle Dombasle, de voorstevan van Monica Belucci en de pretoogjes van mevrouw Martens III als ze in haar tuintje in Apt van achter haar pompoenen naar haar verse bruidegom lacht.

We zijn allemaal aan herbronning toe. Brice heeft het in zijn hoofd gestoken al wat eronder zit te zuiveren van de toxienen dit met het oog op de feesten. Hij spint nu al het overtollige lichaamsvocht – voornamelijk Sangria Quinta- bij liters uit zijn lichaam op The Beats of Blue.

Zelf train ik als een gek op de Finse piste van het Fiji-eiland Suva wat verderop. Ik heb daartoe de ouwe Beechcraft aangeschaft van Jacques Brel, een compleet geflipte Vlaamse schilder die hier ooit aangespoeld is op het nabijgelegen Markiezeneilandje Hiva Oha. Zijn vrouw Miche en zijn minnares Madly geraakten er maar niet uit de onverdeelde van het vliegmachien, ze wilden elk een vleugel.

Die Brel, ik heb het hier nagevraagd, blijkt een doodbrave mens geweest te zijn die met zijn vliegerke brood en kaasbollen Maredsous ging halen voor de nonnen en de zusterkes zelf met zijn tuig nu en dan eens in de zevende hemel tot dichterbij de Heer bracht. De nonnekes van het Kindje Jezus van Maria hebben zijn schilderijen, voornamelijk Scheldezichten en Dammevaarten ter postume herinnering opgehangen aan de wanden van hun bewaarschoolke. De kindjes worden er nu compleet depri van al zijn grijze regengluchten.

Naast het graf van Jacques Brel ligt ene Gauguin, een godvergeten chansonnier die de wereld veroverde als One Hit Wonder met het nummer 'Ne me kietel pas'.

Toegeven als Snukkende Snaren hebben we een boeiend leven. Succes heeft ook voordelen. Zo vermogen we nieuw aanstormend talent kansen te geven in ons voorprogramma. Neem Steve Bauwer. Dank zij ons helemaal aan het doorbreken met

‘Een vrijgevel die gaat paf flapen af ie al vijn vinnen heeft gebluft ‘.
Er wordt wel nog wat gewerkt aan zijn dicfie.

40.

Leonard Cohen doet ons voorprogramma in Vorst Nationaal. Staande ovatie voor de Snukkende Snaren met vijf rappels na. Leonard zelf moet het stellen met een beleefd applaus. Er is begrip. Ons publiek neemt hem er graag bij. Ons publiek weet dat we ons inzetten voor de ouden van dagen.

In zijn suite van het Métropole Hôtel aan de Place Brouckère troost ik hem. Ook wij zijn als Snukkende Snaren ooit bescheiden begonnen in Local Unique. Met Tefal casserollen naar onze kop.

Bij een schotel verse Venusschelpen, geserveerd in fijne lepeltjes van Limoges, vertelt hij me voor de honderdste keer zijn hele verhaal als gevallen god van de sixties. Hoe zijn manager al zijn geld gepikt heeft. Hoe hij nu aan de bedelstaf staat. Hoe blij hij toch is dat wij er nog zijn om hem als ouwe ketelpan overal mee te sleuren op wereldtour. Mededogen.

Eerlijk gezegd, mijn kameraad Leonard heeft het een beetje zelf gezocht. Terwijl zijn manager zomaar onbezonnen al zijn miljarden liet wegvlieden in aandelen van de Lehmann Brothers, zat meneer op zijn berg te mediteren over het achtste pad naar het geluk.

‘Met alle Canadezen, doch niet met den dezen, Leonard’, lach ik zijn miserie weg.

Leo lacht echter nooit. Je bent niet ongestraft de prins van de gloom. Hij smijt zijn versleten Blues Brotherhoed in mijn wezen. Hij rukt zijn cowboystrik van rond zijn nek. Hij strekt zijn stramme leden in een moeizame stretchingstand. Hij grabbelt naar zijn moleskineschriftje in zijn lederen heuptas. Hij krabbelt er wat flarden op. Vraagt tenslotte wat ik ervan vind. Wat moet ik ervan vinden? Kommer en kwel en 't leven is zo al triestig.

*Like a bird on the wire,
like a drunk in a midnight choir
I have tried in my way to be free.*

*Like a worm on a hook,
like a knight from some old fashioned book
I have saved all my ribbons for thee.*

*If I, if I have been unkind,
I hope that you can just let it go by.
If I, if I have been untrue
I hope you know it was never to you.*

*Like a baby, stillborn,
like a beast with his horn
I have torn everyone who reached out for me.*

*But I swear by this song
and by all that I have done wrong
I will make it all up to thee.*

*I saw a beggar leaning on his wooden crutch,
he said to me, "You must not ask for so much."
And a pretty woman leaning in her darkened door,
she cried to me, "Hey, why not ask for more?"*

'Niet slecht', zeg ik. Heel 'untrue', zoals dat gaat onder echte vrienden. 'Niet slecht. Maar ge moet er wel nog veel aan sleutelen. Waarom schrijft ge niks over Domino ofzo?'

(Zelf steek ik al de royalties van onze onsterfelijke wereldhits in goudstaven met een stempel erop. Die stop ik weg onder mijn Lattoflex, in een blikken doos van Chicorei De Lelie. Geleerd van mijn meetje).

Terwijl de files, die we na ons mega-optreden veroorzaken, traag wegdeinen in de duisternis van de herfst en de clochards van Brussel een onderkomen zoeken voor de nacht, zaagt Leonard me bij de tapas met auberginen (en een pointe munt) de oren van het lijf. Hoe hij als icoon van de jaren zestig nu weer van zijn berg moet nederdalen om met zijn onnozel Hammondorgelke en zijn versleten Ibanez-gitaar de wereld rond te toeren om tenslotte te landen in een strontland als België. Alwaar de bieten het hele grondgebied onder de smurrie smeren.

'Als een geknakte lelie, zo voel ik me', zucht hij. 'Vijftien euro moet ik mijn fans nu vragen. Vijftien euro voor een programmaboekske met niet eens mijn poëtisch oeuvre erin.'

Anders komt hij niet uit zijn kosten. The Sisters Web, zijn backing vocals, doen namelijk ook 'acrobatics'. (Een pirouette en drie danspasjes). En ze spelen harp. En gitaar. Dat kost allemaal hopen geld. Dat zijn allemaal extra kosten. Hij moet het zelf maar weten. We trekken ons zijn support act verder niet aan.

*There were two of us this morning
I'm the only one this evening
but I must go on;
the frontiers are my prison.*

Pas op, wereldberoemd zijn, onderschat dat niet. Het geeft veel gloom. Leonard steekt nu al zijn spaargeld in IJsland. Voor straks, als dat kraakje in zijn baritonstem finaal doorbarst.

Als vriend zou ik hem misschien moeten waarschuwen, wat betreft IJsland en die garanties van Yves Leterme. Maar Leonard is een pure poëet. Je moet hem niet lastig vallen met geldzaken.

*Oh, the wind,
the wind is blowing,
through the graves
the wind is blowing,
freedom soon will come;
then we'll come
from the shadows.*

Morgenvroeg vliegen we samen naar Menhetten. Daarna pakken we Beurlien.

41.

Ik hou een dagboek bij van alle hotels waar we met de Snukkende Snaren neerstrijken.

‘Washington. The New Willard. De airco verspreidt een geur van kouwe tabak. De marmeren trap wordt ontsierd door Griekse godinnen met muggentetjes van albast. De echo van Amerikaanse neusklinken door de lounge is ondraaglijk. Hier nooit terugkomen. Tenzij Bweurk Obama ons straks vraagt om op te treden in het Witte Huis.

*But if you're a negro
they'll slap you in face
Ring I've got to sing
Oh don't cry my babe...*

De meesten van ons zijn democraat. Onze backing vocals daarentegen voelen zichzelf veeleer republikeins van obediëntie. Marie-Lou houdt van de maffe Palin met al haar pruiken. (Ze hield ook al van Imelda Marcos haar schoenenkast). Marie-Lou heeft zeventuizend paar schoenen en achtduizend sacochen.

Onze chef is meer een anarchist. Het geeft interessante discussies in onze hotelsuites bij de Brut Impérial met zalm in botersaus. Volgens ongecontroleerde geruchten was zalm in botersaus de lievelingsschotel van de hond van Hitler. Het enige wezen om wie de Führer gaf en doodschoot van pure compassie omdat hij de hond van Hitler was. Een hondenleven.

‘Alles gaat naar de haaien. En de haaien zelf stikken in de smurrie,’ begint onze chef die ook steunend lid is van het WWF en opkomt voor witte haaien en zwarte schapen.

‘De opwarming van de aarde heeft ook haar goede kanten,’ begint één van onze twintig geluidsmensen. (Daar gaan we).

‘De druiven dragen meer suiker.’

‘Het verhoogde suikergehalte verhoogt de alcoholisering.’

‘Een goeie Shiraz stevent tegenwoordig af op 15 graden.’

‘Dat scheelt in de afdronk.’

Als ik ze hier zo bezig hoor in deze gewatteerde oorden van het ‘Commodore’ (waardeloze service) ‘The Traymont’ (prachtige zilveren lepeltjes voor in mijn koffer) of het ‘O’Henry Hotel’ (zachte badjas, mooi meegenomen), ben ik blij dat ik me bijwijlen terugtrekken kan in mijn geschriften.

*Le temps dure longtemps
Et la vie sûrement
Plus d'un million d'années
Et toujours en été.*

Soms schrijf ik dingen in mijn dagboek die zomaar in mijn hoofd zingen. Al weet ik dan niet zeker of ze echt wel van mij komen. Onze drummer, die bijwijlen in ‘Het Grand Orient Hotel’ verblijven mag, beweert dat ze zoiets ‘intertekstualiteit’ noemen.

Het woord alleen al.

(Ik vraag me af of ze hun schortje aanhouden voor hun bbq's en het vlees met hun passertje prikken, de logé's van het Grand Orient. Pas op, die mensen hebben veel geleden in de geschiedenis der persecuties. Dit vanwege hun vrijheid van denken. Ze hebben een ander zozeer zijn gedacht laten zeggen, dat hen op de duur zelf het zwijgen werd opgelegd).

Rome. 'Grand Hotel'. Achter de palmbomen zie ik veteranen van de Britse Royal Air Force krabben waar het jeukt. Het hotel zit vol legionella. Dokter Beaucourt, die alles onderzocht heeft in opdracht van Thomas Cook deelt krabberkes uit van de Humo.

Londen. 'The Claridge'. Bij de Veuve Clicquot serveren ze ons aardbeien op een gouden schoteltje (mooi meegenomen). Kamers zonder ramen. Somberheid troef en buiten ook. Een raam had ons niks verder geholpen. Ik zie de pointillistische Tower Bridge van de vroege Ensor.

New York. 'Het Grand Plaza' steekt vol gravures met Madame de la Galerie de la Fayette erop. Dan nog liever die muggentetjes van het 'New Willard'. De maître d'hotel rijdt ons een Bentley voor met erop in goud:

'The Squeezing Strings'

zoals we internationaal als groep door het leven gaan. Doch wat moeten we met ons dom gat in zo'n Bentley? We zijn dat flutgroepje uit Liverpool niet. Dus nemen we de belbus.

*

Nice-Côte d'Azur. We ruilen het 'Hôtel Ruhl' vol duistere rouletteprinsen voor het 'Negresco' dat er van buiten uit ziet als een Dame Blanche met teveel slagroom en van binnen als een mislukte Salade Niçoise. We eindigen in het 'Hotel Suisse' om de haven, met adembenemende uitkijk op de promenade. Wel veel Engelsen.

Hyères. De kaasfondue van het 'Hôtel des Palmiers' smaakt naar geitebok. Rond het hotel brede lanen vol even brede straatmadeliefjes.

*Well I left home just a week before
And I'd never ever kissed a woman before
But Lola smiled and took me by the hand
And said dear boy Im gonna make you a man*

*

We varen naar de eilanden. Onze manager diepzeeduikt er zijn nieuwe 'Rolex Oyster Perpetual' tot -330 feet. Hij komt boven met alweer onwaarschijnlijke verhalen over mutante monsters die je normaal alleen in films van Commandant Cousteau ziet voor de kust van Alexandrië ter hoogte van de nieuwe bibliotheek vol onsterfelijke meesterwerken van Paul Coelho en Jacky Collins.

Avignon. De binnentuin van het 'Hôtel Pape Clément' wordt overrompeld door

Vlaamse toeristen die de keuken van het Pausenpaleis willen zien, dan gaan eten bij Wout Bru in de pure Provence. De klokken kletsen het Angelus tegen de vestingen van de stad. Vandaar terug tegen mijn kop. Ik verkies het klokkenspel van de Heilige Hermes, tegen de houten wanden van de Oude Sint-Martinus.

Sorrento. 'Hotel Tiberio' kijkt uit op de daken van Capri. Donkere steegjes. Bakkerijen en slaggers. Kappers. Kappertjes.

*Et dire que c'était la ville
de mon premier amour.
Je ne crois pas que
j'y retournerai un jour.*

*

Zaterdagavond treden we op in Parochiezaal Sint-Pieter. Bono doet ons voorprogramma. Bono is een beginnend columnist van 'The New York Times' die onze wereldberoemdheid aangrijpt om zijn kansje te wagen in ons select internationaal circuit van wereldsterren. Eén kans krijgt hij van ons. Als hij het verknalt, kan hij duiven gaan melken op San Marco.

San Marco. 'Hotel Metropole'. De mistige lagune stinkt naar rottende lijken van vermiste gondeliers. In 'Harry's Bar' gunnen we ons zelf een Bellini. Mix van vers perziksap en prosecco. Bono vindt er niks aan. Met die columnisten is het ook altijd wat.

Antibes. 'Hôtel Du Cap'. Ik koester me in de schaduw van Scott Fitzgerald. Herlees zijn ouwe verhalen. Hoe hij een dagboek bijhoudt met alle hotels erin.

42.

Moorhead. Los Angeles Times, Herald Tribune en USA Today zijn meer dan lovend. Onze tournee is een triomf. We worden bijgezet in het hol of fame. Rolling Stone roept ons uit tot grootste rariteit allertijden.

(Met mijn nieuwe tandbestendigende didgeridoo van rubber geef ik onze intieme nummers meer warmte. Onze groupies worden er gek van).

Mason City. Onze World Tour-bus laat het afweten vanwege zeiknatte bougies. Er staat een hevige sneeuwstorm. Ons management weet een privéjet te regelen. We hebben geen moment te verliezen. We staan alweer geboekt voor een optreden morgen in Fargo, Noord-Dakota. De piloot is een knaapje van naar schatting eenentwintig. Of hij overweg kan met het vliegen op instrumenten in nachtelijke sneeuwstormen is me niet duidelijk.

(John John, de kleine Kennedy van onder dat bureau in de Oval Room, denkt dat hij overweg kan met zijn girograaf. Met zijn vrouw en haar zus vliegt hij naar een trouwfeestje van de Kennedy-clan op het chique Martha's Vineyard. Kletst wat uit zijn nek. Prutst wat aan de knopjes. Leest zijn boordinstrumenten omgekeerd. Denkt dat hij omhoog gaat. Duikt de oceaan in).

Ik stel de andere Snukkende Snaren gerust. Wie in god gelooft hoeft niks te vrezen. Iedereen is bijgevolg doodsbang. Niks geen sneeuwstorm, zegt onze chef. We zitten hier in Amerika. Al je dromen worden waar. En daarbij, we vliegen op een Beechcraft Bonanza. Dat zijn de veiligste Beechcrafts ter wereld, de Beechcrafts Bonanza. Elke kenner zal je dat vertellen.

Een beetje aan de krappe kant die Beechcrafts, dat wel. Maar we hebben vannacht geen enkele zin om Jack Kerouac per bus achterna te touren On Route '66, met de cruise control op tergend traag. Bussen worden gekaapt. Bussen gaan van de weg. Bussen krijgen een klapband. Of de buschauffeur dommelt in. Of hij wil Aboe Simbel halen voor zonsopgang en de grote hitte van wel vijfenvijftig graden.

Met onze Beechcraft Bonanza winnen we zeeën van tijd. Onze internationale doorbraak maakt van ons de meest gevraagde groep ter wereld. Niet dat we daarom beginnende flutzangertjes het wit in de ogen niet meer zouden gunnen. Vannacht geven we bijvoorbeeld niet minder dan drie Absolute Beginners een lift naar Fargo. Valenzuela, heet de jongste. Een kereltje van zeventien. Denkt dat hij geschiedenis gaat schrijven met een tearjerker. Over Donna, een liefje dat hem heeft laten zitten vanwege niet goed genoeg. De tweede is een zekere Jiles Richardson. Artiestennaam: The Big Chopper. Met zijn achtentwintig is hij de oudste van de drie. De derde heet Buddy Holly. Tweeëntwintig. Nooit van gehoord. Voor Richie Valenzuela wordt het de luchtdoop. Hij beweert dat hij ziensgaven heeft, zegt dat het zijn luchtdood wordt. Ik geen hem een muntje, probeer wat te slapen. Op mijn Polar is het exact vijf na één.

*

Die Amerikaanse sneeuwstormen zijn echt de max. Turbulenties waarvan je alleen maar dromen kan als je Richard Branson of Steve Fosset heet. In de mijne, mijn droom zie ik de rode kersttruck van Coca-Cola met duizend lichtjes in de nacht en de Kerstman vrolijk zingend aan het stuur.

‘Always Coca-Cola, always Coca-Cola..’.

Foute droom. Onze tournee wordt gesponsord door Pepsi Max.
Drie minuten later hangen we boven Lake Madison (Wisconsin). Het gaat hard.
Loeiend hard.

‘Bailar La Bamba. Oh, Donna.’

Naast mij zit Otis Redding. Met zijn Barkays geeft hij ter ere van de Snukkende Snaren een performance weg, tienduizend meter hoog:

‘Crashin’ in the dock of the Bay.’ Zijn wereldhit.

Boven de Mammoth Lakes, California maakt de piloot een looping rond de complete Planet Earth. E-mee-zing! Na een helse achtervolging worden we tenslotte neergehaald door Horst Rippert, de broer van Iwan Rebroff. Met zijn Stuka achtervolgt Horst ons van Corsica tot boven het Rhônedal.

(Wat er inmiddels van onze jonge piloot is geworden, het is ook mij een raadsel. We zien zijn Beechcraft Bonanza diep onder ons als een kunstig wrak in de sneeuw geprikt).

Doch lichte pech kan ons niet tegenhouden. Pierce Brosnan trekt ons in volle vlucht één na één meteen in een ander toestel, wat ik onmiddellijk identificeer als een Lockheed Lightning P38. Aan de knuppel hangt nu mijn persoonlijke held Saint-Exupéry.

‘Ik bewonder je’, hoor ik Horst schreeuwen door de koptelefoon van mijn Zen Creative MP-3.

‘Ik betreur het dat ik je moet neerschieten, Antoine. Echt waar. Maar het is mijn verdomde plicht, als je Duitse vijand. Zoals jij de hemel beschrijven kan! Zoals jij mijn gedachten en gevoelens als piloot verwoorden kan! Jij hebt mij ertoe geïnspireerd zelf piloot te worden en je hier vandaag neer te schieten.’

‘Doe wat je niet laten kan’, zegt Saint-Ex. ‘Schiet me af als je ballen aan je lijf hebt.’

Ik word wakker naast Marie-Lou.

‘Wel, schiet je nu nog of wa?’ vraagt ze. ‘De anderen wachten al in het Volkswagenbusje.’

Je maakt wat mee als lid van een wereldgroep, ik zweer het je. Je leeft in de roes van de roem, tussen droom en werkelijkheid.

En als je wakker wordt, dan droom je nog.

43.

We zijn immens rijk nu. Voor wereldberoemde artiesten is dat geen cadeau op het niveau van de scheppende daad. Ons creatief vermogen wordt letterlijk verteerd door teveel weelde. Alle Snukkende Snaren wonen tot overmaat van ramp allemaal bijeen, op welgeteld een paar cols van elkaar. We leiden een ondraaglijk licht bestaan in de gebakken lucht van deze zwoele, immer onweerachtige Maritieme Alpen. We hangen in het luchtledige tussen mythe en werkelijkheid, vullen onze dagen met ledigheid.

Rod, onze nieuwe frontzanger, bezet met zijn hofhouding poezen in zijn eentje de hele bovenste étage van de Monte-Carlo Beach. Hij speelt er hele dagen met zijn gigantisch Märklin-treinnet dat hij telkens weer laat ontsporen tot immense treinrampen.

Ron, onze nieuwe gitarist, probeert in zijn privé-hotel bovenop de Turbie aan de lopende band Russische matroesjka's te versieren.

Mick, een mislukt zanger die we van compassie bij ons hebben opgevangen, scheurt als een puber op zijn rollerblades over de Promenade des Anglais.

Bill, onze ex-basgitarist, komt alleen nog uit zijn arendsnest bovenop de Col d'Eze om onze strapatsen digitaal te strikken. Hij wil de geschiedenis van onze ondergang vereeuwigen, voor onze fans all over the world.

Marie-Lou en Jeannien, onze backing-vocals, verzwelgen traag maar zeker in hun wellness-blubber.

Daar bovenop zorgen tientallen groupies rondom ons voor de nodige turbulenties tussen de clans die de Snukkende Snaren tot strijdtoneel maken van elkaar bestrijdende aandeelhoudersgroepen. We lijken wel een grootbank. We zijn de inzet van vijandige overnames.

*

Zelf heb ik ver van dit alles een verborgen stek gevonden aan het water. Aan de westkust van de Cap Martin. Ik verblijf er in de laatste woning van William Butler Yeats. Nu de uit de hand gelopen muzikale grap met de Snukkende Snaren op haar eind loopt, wil ik me definitief terugtrekken in de anonimiteit.

Ik probeer hier nu een totaal onbekend schrijver te worden. Het lukt me maar niet. Ik heb een enorm imagoprobleem. Om van mijn ego nog te zwijgen. Als didgeridoospeler ben ik veel te wereldberoemd. Ik droom van een armoedig bestaan, in de anonimiteit van deze schrijfkamer die ooit die van Yeats was.

In werkelijkheid krijg ik hier alle welstellende en geslaagde aboriginals uit Down Under op bezoek die me beschouwen als een levende legende. Ik probeer hen uit te leggen dat ik er definitief mee gekapt ben. Ik toon hen de didgeridoo die ik bij wijze van een of ander verdrongen verlangen, boven mijn bed heb opgehangen. Ik probeer hen uit te leggen dat ik nu een onbekend schrijver ben.

Maar nee, ze geloven me niet. Ze willen me op de foto met mijn didgeridoo. Wat ik schrijf, mijn duizend gedichten, mijn tientallen filosofisch doorleefde reisverhalen (bijvoorbeeld mijn meesterwerk 'Zen en de Kunst van het Vespa-onderhoud'), mijn grote Bildungroman van meer dan duizend vellen, mijn 'Bootberichten' uit New Foundland, het interesseert hen allemaal geen moer.

(Of ik toch maar dat streepje didgeridoo wil blazen waarmee de Snukkende Snaren zo wereldberoemd geworden zijn. Yesterday?)

*

Ik doe er nochtans alles voor om een authentiek, verguisd en onbekend schrijver te worden. Ik werk me daartoe doorheen alle praat van Bukowski, wroet me door de schrijffrollen van Kerouac, pijnig mezelf met John Dos Passos, slaap in bij Faulkner, kom op adem bij geville stierenkalveren van Annie Proulx, imiteer John Fante in zijn verraderlijke eenvoud, leg een hele collectie Moleskine-schriftjes aan om elke ingeving van het moment in te noteren.

Niks helpt: ik ben en blijf de beroemde didgeridoospeler van de Snukkende Snaren.

William Butler Yeats kreeg hem in 1923, de Nobelprijs. Deze plek heeft dus alles om er te schrijven. Yeats probeerde het en ging dood. Van verveling, ik zweer het je. Hij dacht dat hij hier rustig forever young zou kunnen blijven liggen. Met uitzicht op Monaco.

Zijn fans hebben hem gered. Ze hebben na tien jaar zijn stoffelijk overschot versast naar zijn ware bestemming in de parochie van zijn bompa die daar met de kleine Yeats altijd op een bank placht te zitten, naast het standbeeld der gesneuvelden. Drumcliffe. County Sligo.

*Oh Irish men
forget the past..
Wake up for
the diddle
of the di-doo-day...*

*

Het valt niet mee om onbekend te willen blijven. Nochtans, er zijn er zovelen die het wél lukt. Maar nee, alles wat ik onderneem, staat hier meteen in de Nice-Matin en wordt 's anderendaags overgenomen door de wereldpers.

(Mijn privé-mails naar mijn vriendin Ségolène waarin ik haar aanraad van kapper te veranderen, de korte knip kijk naar Martine Aubry. Mijn etentje aan de havenkant van Fontvieille met Tom Boonen. Mijn vriendschap met Barbara Bach & Ringo Starr).

Het wordt allemaal meteen op tinternet en joetjoebe gesmeten.

Maar dat ik als onbekend auteur in stilte voort schrijf aan mijn Opus Magnum 'La Veuve Clicquot'. Dat dit de verzamelde oeuvres van Proust, Balzac en Henry James zal doen verbleken. Om nog te zwijgen van dat stukske mysticus William Butler Yeats hier op dat plaatje aan mijn voordeur... Nee dat alles gaat er bij niemand in.

Het is of de wereld het mij niet gunt, om onbekend te zijn.

44.

‘Imagine no possessions’, zeg ik.

Met het prikstokje van mijn aperitiefworstje wijs ik hem op de massief gouden poten onder zijn poederwitte Steinway. In zijn verwijfde tuniek van gebleekt linnen uit de onzekere binnenlanden van Pakistan, oogt hij als een goeroe met in de garage twintig Rolls Royces betaald door de volgelingen.

‘Imagine is just a silly song’, grijnst hij me toe.

(Hij de uitvinder van maximale winst middels minimaal woordgebruik, ik de naïeve lul).

We zitten op het upperste van de Dakota Building. N.Y. Heel de verdieping is van hem. Hij heeft me gevraagd voor het vieruurtje. Boterhammen met Kwatta. Net als vroeger na school. Elk van ons brengt zijn nieuwe plaatjes mee van Decca Records, Gramophone en His Masters Voice. Die zullen we draaien en bespreken op zijn nieuwe Teppaz.

Joe Dolan (Make me an island).
Lovin’ Spoonful (Summer in the city)
Dozy, Beaky, Mic & Tich (Zabadak)
Gerry & The Pacemakers (Ferry cross the mercy)
Swinging Blue Jeans (Hippy Shake)
Easybeats (Friday on my mind)
The Hollies (Bus Stop)
Herman’s Hermits (There’s a kind of hush)
Whistling Jack Smith (I was Kaiser Bill’s Batman)
Tommy Roe (Dizzie)

We zijn ouwe klasmaats, John en ik. Als broekjes plukten we samen al strawberries in een achterbuurt van Liverpool . Ooit was hij een working class hero, nu upper class zero.

(Helemaal beneden zie ik twee dwergen staan zingen voor een miljoen mieren: Concert at Central Park. Simon & Garfunkel. Hello darkness my old friend.)

John tokkelt iets wat ik vagelijk herken als Sgt. Peppers’s Lonely Hearts Club Band. Nummer dat we samen schreven na een nachtje stappen in Lotenhulle.

‘Can’t buy me love,’ lacht hij, grabbelt de handen vol diamant uit een enorme kristallen beker op de Steinway, gooit de fonkelende steentjes naar me toe.

(Hij Jean-Bedel Bokassa Keizer van Centraal-Afrika, ik president van Frankrijk met accordeon zo alleen voor ons twee).

Mijn vriend John heeft het weer zwaar te pakken. Liefdesverdriet. Ik zie het aan zijn walrusogen. Ik hoor het aan zijn stem. Normaal is zijn timbre heel nasaal. Het beven is meer voor Roy Orbison. Nu klinkt zijn stem zo broos als die van een Amerikaanse president met wroeging omdat er toch geen massa-vernietigingswapens in Irak waren

en hij het straks aan god moet gaan uitleggen.

Het liefdesverdriet van mijn vriend heeft een oorzaak. Yoko is er voor de zoveelste keer behalve met zijn pot Kwatta ook vandoor met Robert Zimmerman. Een totaal onbekende tekstschrijver die hem liedjes wil slijten over de tijden die gaan veranderen. Wat zouden ze. Alles komt terug.

(Speelt overigens god beware me mond-har-mo-ni-ca. Op een 'Marine Band' van Hohner. Met van die handgemaakte spleetjes. Om in te blazen en op te zuigen.)

'You've got to hide your love away, John' zeg ik.
'I am a walrus', zegt hij.

Hij lacht zijn twee nieuwe gouden snijtanden bloot. Hij speelt met onze vriendschap. Ik zweer het je.

'We can work it out, John', probeer ik hem niettemin te troosten.

(In de grond ben ik een goed mens. Voornamelijk voor goden in verval die mijn grote gelijk versterken door hun ondergang zie je nu wel John altijd gezegd John altijd geweten John had je maar geluisterd naar je klasgenootje).

'I Feel like a fool ont the hill,' zegt John.

Zijn nieuwe vriendin Lucy komt erbij zitten. Het haar vol sterretjes voor de kerst .

'This is Michelle', zegt hij.
'Oh sorry no this is Lady Madonna'.
'Heu Eleanor Rigby.'
'Hey Jude?'

Het gaat echt niet goed met hem. Italiaanse voetballers en Britse popsterren: dekstieren. Het blijkt dus Lucy te zijn. On the Magical Mystery Tour.

'Lucy in the sky with diamonds', zegt hij.
'I want to hold your hand', zegt Lucy.
'While my didgeridoo gently weeps?', lach ik.
'All you need is love', zegt ze.
'Here comes the sun', zucht ik.

45.

'Weer wet wet wet dreams gedroomd zeker? Dat komt er van als ge teveel vette bouletten eet 's avonds. Ik zeg u nog pakt een geiteslaatje. Ge weet dat ge geen bouletten verdraagt. Maar nee, vette bouletten. En daarna Dame Blanche met drie bollen plus twee volle gieters warme chocla.'

(Marie-Lou: troost bij zondsondergang, nachtmerrie bij het ochtendkrieken).

Het komt erop neer dat we als Snukkende Snaren niet meer bestaan. Of liever: we heten voortaan veel internationaler :

The Small Strings.

Onder die nieuwe naam beginnen we weer helemaal van nul. We zijn het allemaal beu van te niksen hier in die Russische Maritieme Alpen. Niks voor ons. Waar het ons om draait is de kunst. De zuivere creatsie. Het pure vakmanschap. De liefde voor muziek.

Onze nieuwe naam is een hommage aan The Small Faces. Beste popgroep allertijden. Steve Marriot. Ronnie Lane. Kenny Jones. Jimmy Winston. Ian Mc Lagan. En later, als The Faces: Rod Stewart. Ron Wood. Daar bovenop de saus van Andrew Loog Oldham, bijna beter dan Phil Spector met zijn mierzoete Ronetten en zijn wall of sound. Het wordt voor ons: All Or Nothing. Ons eerste optreden is zondag. In Itchycoo Park. Ik hou van optredens op zondag. Na de tong in madeira: Sha La La La Lee.

(Lazy sunday afternoon. I've got no mind to worry. Close my eyes and drift away).

46.

Ik zeg hem nog Koen ofzo zeg ik als ge voelt dat ge omhoog gaat vooral cool blijven. Maar nee hij denkt dat hij god is. Dat hij van pure transcendentie op wolken dansen kan.

Het idee kwam van onze drummer. Waarom zouden we voor onze Kerst- en Nieuwjaarsconcerten in het Antwerps Sportpaleis geen onbekend zangerke lanceren? Onze chef nam dit stomste voorstel van het jaar mee naar de vergadering bij onze marraine Kitty. In de Silicone Valley, onze fanclub aan de Zot van het Station.

(Na onze naamverandering van 'Snukkende Snaren' tot 'The Small Strings' zouden we onze Winstgevende Vereniging Zonder Doel ook maar meteen ombouwen tot een fiscaal interessantere Niet-Gouvernementele Organisatie Van Eigen Belang).

Moeilijke discussie. Wat zouden we snotneuzen helpen die ons morgen zelf uit de showbiz duwen? De oudsten onder ons, wijzer en grijzer, wilden daarom veeleer een ongevaarlijke hommage aan vergane gloriën.

*Jerry Lee Lewis met zijn Great Balls of Fire.
Beach Boy Brian Wilson met zijn Good Vibrations.
André Rieu met zijn dertig camions vol decors.
Manitas de Plata met zijn camion vol gouden plata's.*

'Ziede gij Manitas al met dat katrol omhoog gaan?

'De macho der macho's.'

'En Jerry Lee Lewis...'

'Wil zelfs niet meer gefilmd worden.'

'Ge ziet sebiet waarom.'

'Great balls so tired.'

'En die Beach Boy...'

'California Suffing.'

'Van Vibrations geklapt.'

'Lach niet met de mensen hun leeftijd.'

'Dat ze dan stoppen.'

'Maar neen, nooit genoeg.'

'André Rieu?'

'Dertig camions...'

'Voor het lulligste decor van heel Wenen.'

'Zachertorte, Rieu.'

'Doe geen moeite' onderbreekt Kitty ons terwijl ze vakkundig de bestellingen tapt. Tegelijk turend naar het flatscreen aan de muur onder een reclame van Always Coca-Cola: een aangrijpend docudrama op VTM.

'Komt nooit meer buiten op Kerstdag, André.'

'Hoedatte hij komt nooit meer buiten op Kerstdag?'

'Hier zie. Het staat in mijne Story.'

ANDRE RIEU: OPGEWARMDE KALKOEN? DAT NOOIT MEER.

Dus zouden we voor een totaal onbekend beginnend groepje gaan. 'Cousteau' ofzo.

'Bon, waarom niet?'

'We zijn ook ooit van niks begonnen.'

'Hadden we toen Bobbejaan Schoepen niet gehad..'

'Om ons met zijn lasso naar boven te trekken'

'Het Groot Podium van Zaal Kristen Volksbond'

'Waar stonden we nu, ik vraag het aan.'

*

'Goe bezig! We zijn goe bezig!' schreeuwt Kitty mee met haar muurscherf.

Ze kijkt, zo blijkt naar de Planckaerts in Jamaica. Smijt haar lijf in een reggaekronkel.

'Sebiet valt Stefanie haren trouwring nog in dat zwembad.'

'Een wellnessmassage voor haar hummelke...tsss.

'Ge zijt het niet wijs.'

'En haar ventje...jongens toch.'

'Gaaf zijn viske afgeven aan d'arme mensen van ginder zegt hij.'

'Love, peace and cocktails ja santé.'

*

Christmas Palm. Er is genoeg voor iedereen. En een Fristi voor Brizeke. Een Karmeliet voor onze drummer die altijd al pater wilde worden, per ongeluk bij de logebroeders strandde.

Bon ik leg het die gast, die Koen van Cousteau ofzo dus nog eens allemaal goed uit. Koen zeg ik nu moet ge goed luisteren onze show in het Sportpaleis dat is allemaal geregeld gelijk een klok. Als we dus in onze tweede set 'Ob la hier, Ob la daar' brengen, onze megahit, dan komde gij stilletjes achter mij geschoven op dat platform. Dan samen omhoog. Gelijk op een vliegend tapijt. Ik hang met mijn didgeridoo lichtjes over de rand in perfect evenwicht. Halverwege onze vlucht door de ruimte scheren we dan even rakelings over de hoofden van de zotten die tot 1000 euro betalen om ons laag te zien vliegen.

Gij komt daarbij schoon achter mij staan. Ge zingt uw liedje 'Dan wil ik Dansen' zonder bougeren. Ik zeg wel: geen beweging.

(Hij beziet me met een wezen van wat komde gij hier zeveren ouwe knor? Alsof niet IK maar HIJ onbeduidend zangerke van niks dat wel al honderd keer gedaan heeft).

Bon. De tweede set komt eraan. Alles tot in de puntjes geregeld. Perfecte regie. Alles goed uitgelegd. Alles getimed. Gelijk de horloge van de Zimmertoren. De mensen vergeven het ons dat we voor één keer dat onbekend groepje ook wel eens een kans willen geven.

We gaan samen omhoog, komen op kruissnelheid, nemen een lichte draai en

stevenen dwars door het eivolle Sportpaleis boven de massa recht op die Vips van 1000 euro.

(Investeerders uit de banksector die voor hun geld recht hebben op 1 coupeke champagne. Plus als extra cadeau een chip voor op hun gsm om geen hersentumor te krijgen als ze bellen of teelbalkanker als ze hem daarna stand by in hun broek steken).

Tegen alle afspraken in begint dat kereltje van niks, Koen ofzo, toch wel te springen gelijk ons Tia in China zeker? Geeft mij daarbij een dop tegen de mond met de micro.

Didgeridoo recht op de getormenteerde kop van Yves Leterme die door omstandigheden congé heeft en komt luisteren naar onze bijzonder geslaagde reggae-versie van de Marseillaise. Mijn mondprothese: recht in de coupe Brut Impérial van prins Laurent.

'Tout est chaos', zegt Laurent.

'Dat is me hier nogal een Cassatie', zegt Leterme.

*

'Een re-gel-rech-te ramp voor ons imago als doorstartende Small Strings', zucht Marie-Lou naderhand in onze loge.

'Wa zoet?' lacht onze chef. Onze chef lacht altijd alles weg.

(Zelf probeer ik inmiddels mijn tanden weer wat te positioneren. Prins Laurent heeft ze mij persoonlijk terug gebracht met erbij de vraag of ik voortaan recycleerbaar materiaal wil bezigen. Zijn Stichting gaat mij alle documentatie sturen. Zodra de tijdelijke twaalfden gestemd zijn en hij weer over voldoende geldelijke middelen beschikt om schone tembers te kopen).

'Hoe, wa zoet?'

'De mensen hebben nu al de mond vol van ons optreden.'

'De mond vol zij wel', zeg ik.

'En Cousteau ofzo is ook content' beweert onze accordeonist. Hij weet het van hun saxofonist.

'Zelfs de Cirque du Soleil heeft zo geen spetterende show'

'Een droomdebuut.'

'Ziedewel'.

'Ze gaan ons van de markt concurreren.'

'Ik zeg het nog.'

Als didgeridoo-virtuoos van The Small Strings maakt ge wat mee, ik zweert het. Uw mond valt er van open.

47.

Ik heb mijn didgeridoo verkocht voor het goede doel. Twee miljoen euro. Die heb ik weggeschonken aan De Pauselijke Goede Werken tegen de kaalkap van het regenwoud en de Griekse Beginselen die Gods schepping bedreigen. De goede doelen van Rome zijn gericht op de overleving van de Homo (Sapiens). Gods bolwerk dient te worden gered van de klimatologische verloedering en de zedelijke ondergang.

Vanwege mijn milde schenking heb ik van het Heilig Officie een bos plastic bloemen toegestuurd gekregen die ik hier op mijn schrijftafeltje heb gezet. Plus een mooie foto van Ratzinger in zijn jonge jaren, toen hij nog bij een of andere jeugdbeweging zat. Ik heb hem een gesignde foto teruggestuurd van mezelf als didgeridoo-wonder bij 'The Small Strings' met eronder: 'Bedankt voor bloemen!'

(Zelf beken ik me tegenwoordig tot het creationisme. De aarde is plat. Wie verder trekt dan het Abel Tasman National Park van New Zeeland tuimelt in een zwart gat. De aarde is het centrum van het heelal. In zijn onnoemelijke goddelijke goedheid heeft God de nulmeridiaan dwars door mezelf getrokken. Soms kietelt dat wat en moet ik krabben waar het jeukt. God schiep zijn schepping in zes dagen. Dan nam hij een dag compensatie. Dit ondanks de vraag van de middenstand om ook op zondag open te blijven voor de solden.)

*

We hebben 'The Small Strings' definitief opgedoekt. Ons benefietoptreden voor de bekostiging van Michael Jackson zijn nieuwe leasewoning in Homby Hills, Bel Air was er echt over. Waar waren we mee bezig? Zeven slaapkamers. Dertien badkamers. Twaalf open haarden. Lift. Wijnkelder Thuisbioscoop. Rijke draperieën. Overdadige kroonluchters. Paris Hilton zonder slipje. Amy Winehouse zonder topje.

Ik vond het niet kunnen dat we als megagroep onze reputatie op het spel zouden zetten voor zo'n thrillerdansertje met zijn jeannettedanspasjes. Bovendien vond ik het totaal not done ten overstaan van mijn boezemvriend Paul McCartney. Macca voor de vrienden was ooit zanger van een lang vergeten groepje uit Liverpool. Heeft een eeuw of wat geleden een paar liedekens geschreven die Jackson nu tot de zijne heeft gemaakt. Van pure miserie moet mijn vriend Macca nu elke zondagmiddag optreden voor de senioren in 'The Cavern', met Jean Blaute op harp en Wim Opbrouck op aboesimbel. Het kan ook klavesimbel zijn, sla me dood. Bij grote winterkou mag Paul van het OCMW van Liverpool wel gratis overnachten in Strawberry Fields, een opvangtehuis voor de 'Sans Papiers'. Dit echter pas na lottrekking. Er zijn maar tien bedden beschikbaar.

*

Ik schrijf dit alles vanuit het boothuis van Dylan Thomas. Naast mij staat zijn bed, ik bedoel dat van Dylan Thomas. Ik heb het afgekocht van de pubeigenaar om de hoek die het strontbeu was dat cameraploegen van overal altijd dat bed wilden komen filmen en de talloze kratten leeggoed uit zijn pub daardoor de wereld rond gingen.

Voortaan wens ik mij geheel te wijden aan de diepe beleving van mijn nieuw

creationisch geloof. Pas op, ik geef de muziek nog niet geheel op. Met een paar vrienden hier om de hoek hebben we alweer een nieuw groepje opgericht:

'De Geveugelde Vlogels.'

Op een Marine Band van Hohner blaas ik liedjes ter ere van Allerhoogste, doorgaans in si-b, voor de Amerikanen in bb.

'Ge moet tremelo op uw tong leggen' zegt onze chef.

Onze chef is in zijn vrije uren ornitholoog. Hij heeft iets met vogelen. Vandaar onze nieuwe naam. En zeggen dat God al die vogels heeft geschapen in maar zes dagen. De kroet. De blinde vink. De vogelpik. Ge zijt niet wijs. Zonder god, geen wonderen der schepping. Geen Holocaust. Geen Gaza.

(Ik zeg het toch, dat ze plat ligt, de aarde).

48.

Op het feestje met Obama zouden we normaal gesproken al die mindere goden, Bono en Springsteen en Stevie Wonder van het podium recht de space shuttle in spelen. Het tegendeel is waar gebleken. We zijn daar afgegaan als een Airbus vol Geveugelde Vlogels, dobberend op de Hudson.

Alle miserie is voor ons begonnen met de komst van Bertje Lancelot. Onze chef wou hem niet. Onze frontman wou hem. Onze bassist voorspelde de grootste miserie.

'Hij zoekt bij ons alleen het geld en de glorie.'
'Hij gaat zich moeien, ge gaat zien.'
'Hij gaat Marie-Lou en Jeannien en Brice wegdrummen.'
'Hij gaat onze naam willen veranderen.'
'Hij is gelijk de politiekers.'
'Opzij, opzij, opzij.'
'Voor mij.'

Vermits we als groep echter altijd open staan voor progressieve projecten, voor de vernieuwing en de verruiming van gedachten, hebben we hem toch een kans gegeven.

*Nieuwe frontman.
Progressieve frontvorming.
De oude droom van Maurits Coppieters.*

Bertje Lancelot was bij ons nog niet begonnen of hij ging al in de 'Dag Allemaal', 'De Belleman' en de andere boekskes gaan liggen janken dat hij zichzelf eigenlijk veel te goed vond om zich een echte Geveugelde Vlogel te noemen zoals wij. Dat alles anders moest. Om te beginnen onze naam. Dat hij ons, als grote publiekstrekker, binnen de kortste keren aan de top tillen zou als Number One in America. Straffer dan Soeur Sourire, Plastic Bertrand en Polle Pap van Soulsister.

In ons lokaal 'The Silicon Valley' aan het station is ons beperkt management daarop onder leiding van Kitty, onze marraine, in spoedberaad bijeengekomen. Mét geutelingenbak van haar dochter Solangeke, die Roger De Vlaeminck verzocht had om in haar papke te komen roeren.

Solangeke vond Bertje Lancelot niet mis van postuur. Dat gaf de doorslag. Kitty zei dat de knoop hiermee was doorgehakt. Dat Bertje erbij hoorde. Dat we als ouwe knarren daarover niet hoorden te knorren. Deden we natuurlijk toch. Hela minuutje.

'Een slag op mijn smoel.'
'Een snee bij het scheren.'
'Hij heeft ons nooit gemogen.'
'Hij doet het voor zijn eigen gloriool.'
'Vernieuwing? Verruiming? Mijn oor.'
'Wat zou hij?'
'Wat kàn die feitelijk?'
'Uit zijn nek lullen.'

'Bleiten.'
'Droog je tranen ook al heb je veel verdiet.'
'Met zijn ogen rollen gelijk een goeroe.'

Kitty zei dat we ons echt opstelden als oude egoïsten, het leek de bende van Wim Opbrouck wel. Dit konden wij als ouderen niet nemen. We voelden ons koud en op ons eigen nest gepakt door dat koekoeksjong.

'Bon', zei onze chef.
'Dat hij het dan maar eens bewijst.'

Tussen twee optredens door (voor de Basisscholen Modest Pompon en de Landelijke Gilde) zou Bertje Lancelot één keer zijn ding mogen doen onder het marmer van Abraham Lincoln. Voor Obama en zijn nieuwe vriendinnetje 'Smart Power Hillary'. Om te tonen wat hij kon.

Een ramp. Ten eerste kon hij het als absolute beginner niet laten voortdurend op zijn micro te timmeren. Gevolg: vierhonderdduizend Obamafans die dachten aan een nieuwe aanslag vanuit de lucht op Amerika en die zichzelf halveerden in panische verplettering. Ten tweede vond hij dat hij Obama eens zou gaan plezieren zie met de Vlaamse Leeuw. Bij wijze van herinnering aan diens Keniaanse roots.

Onze bassist die een Belgicist is dacht dat hij het kreeg, trok prompt de snoer uit zijn ouwe Gibson.

'Gene politiek hebben we altijd gezegd.'
'Ziede, het spel begint al.'
'We zijn gerecupereerd door 't establishment.'

Waarop onze chef bij wijze van ode aan de beste gitarist allertijden met zijn Stratocaster op de tonen van het Amerikaans volkslied bommen smeed op Irak en onze drummer een solo weggaf die de bombardementen van Gaza muzikaal gestalte dienden te geven. Obama vond het allemaal best kunnen. Maar 'Smart Power Hillary' zei dat het er ferm over was. En zij draagt nu eenmaal de broek in plaats van Bill die teveel de neiging vertoonde ze te laten zakken.

Gevolg, het Pentagon schoot in actie. De bodyguards van Obama sleurden ons van het podium en de CIA vloog ons met een geheime vlucht direct over naar de Amerikaanse gevangenis van Cuba waar we in een oranje pak werden gestoken en aan de ketting werden gelegd.

Het is slechts aan de alerte humanitaire tussenkomst van Pieter Crembo te danken dat we met een Belgisch militair vliegtuig konden gerepatrieerd worden. Pieter Crembo kent Amerika uit zijn broekzak. Hij mag er in zijn schaarse vrije tijd graag de Belgische bieren promoten, als hij eventjes de Verenigde Naties en de Navo niet redden moet.

Onze repatriëring duurde tachtig uur. We maakten nog een tussenstop in voormalig Belgisch Kongo. Daar diende eerst een vrouwelijke senator gratis te worden opgepikt. In haar humanitaire armen hield ze een schattig zwart kroezelkopje dat ze vanwege haar parlementaire privileges zonder de gebruikelijke lange wachttijden

sebiet en 'sans papiers' wenste te adopteren.

(We hebben Bertje Lancelot weer buitengesmeten. Hij zingt nu naar het schijnt bij Scala. Ze gaan hem daar zien komen.)

'Het geluk ligt in berusting', zucht Solangeke. Ze gooit het nieuwste nummer van 'Goedele' op de schroeihete tegels, schuift behoedzaam in haar slepers van Rosetti (afgeprijsd: 500 euro), rolt de LFD Resort teakbank veertig centimeter verder weg van onder de schaduw van een pin parasol, perst een wit rupsje Factor 30 uit de tube Nivea, smeert het wellustig uit over haar kogelronde bips, vleit zich weer neer als roosterklaar gebrad voor de genadeloze zon die dra achter de semafoor bovenop de top van de Moyenne Corniche duiken zal om de overkant van de planeet te gaan wekken met een veelbelovende dageraad.

Tussen de lage palmen zingt vanuit onzichtbare luidsprekers Amy Mc Donald hoe mooi de zomers hier toch zijn. Mijn nieuwe kameraad Seal zingt een oud lied van Ben E.King.

Tante Tina kent haar wereld ofschoon die tegenwoordig ondersteboven staat. Ze is 69 en vindt haar draai niet meer. Met onze intieme entourage hangen we al dagen rond op het immens domein van onze Tante Tina, boven de Cap Ferrat. Ze heeft ons uitgenodigd om samen uit te vlooien hoe we tegelijk haar leven en haar carrière weer op het juiste spoor kunnen krijgen. Van Madonna heeft ze gehoord dat we bereid zijn om deze door god en klein pierke verlaten ster uit pure barmhartigheid in ons voorprogramma op te nemen nemen voor onze nieuwe 'World Tour Tuupe', om te beginnen in Werchter. Tante Tina rekent ook op ons voor een gelijkaardige relance. We zullen zien wat we voor haar kunnen doen. De besprekingen tussen ons management en het hare zijn volop aan de gang, in de koelte van haar snookerzaal.

*

Wij zelve hangen met de overige bandleden rond in de hangtuinen op het hoogste niveau van Tante Tina's domein in terrasbouw. We kijken neer op haar Grieks amfitheater, waar ze haar nieuwe danspasjes instudeert met een hele cohorte strandjeannetten.

Rond het cascadezwembad, tussen het getinkel van ijskubusjes in gelige glazen met 'Ricard' erop in letters van ultramarijn, zwijmelen de pseudowijsheden van de dag er neder als mugjes op citronella.

In het water spelen Ron Wood en Keith Richards vrolijk als kinderen een partij waterpolo met als bal een pastèque. Charlie Watts en Ringo Starr doen onze drummer voor hoe hij zijn stokjes moet leren hanteren om niet langer te klinken als de schroeven van een versleten Seaking.

In een hangmat bekommt Bono van een bling-bling party met Nicolas & Carla. In de keuken snijdt Elton John ananas met het oog op het bereiden van een Croque Hawai voor zijn vriendje. Hij zet daarbij de Super Nova van Tante Tina in vuur en vlam. Uit de luidsprekers klinkt een oldie van Eric Charden.

*L'été sera chaud
Dans les T-shirts
Dans les maillots.*

Rond de pastis gaat de zoektocht naar de zin van het zijn onderwijl onverminderd

voort. Denk vooral niet dat wij, wereldberoemde artiesten lichtzinnige wezens zouden zijn. Bijlange niet.

'Wie de waarheid vinden wil...'
...moet aan alles twijfelen.'
'God is een projectie..
'..van alles wat de mens zou willen zijn.'
'Wie weet, spreekt niet...'
'wie spreekt , weet niet.'

Solangeke negeert de onzin. Als een nimfje in een schandaalverhaal van Vladimir Nabokov ontdoet ze zich van het laatste restantje 'Banana Moon' om haar lenige leden. Duikt tussen Keith en Ronnie in. Plukt de pastèque weg.

Wie hem hebben wil, moet haar pakken.
Wie haar hebben wil, moet hem pakken.

Ik ga terug naar de patio waar het koeler wezen zal. Mijn nieuwe maat Seal kijkt op uit een boek over dure Cubaanse sigaren.

'Crazy' zucht ik.

Hij neemt het schriftje met allemaal lege notenbalken erop dat hij altijd binnen handbereik houdt, krabbelt het drijftig vol si bemollen en fa kruisen, gaat aan de vleugelpiano zitten tokkelen. Mmja het heeft wel wat, zeg ik. Half geïnteresseerd. Misschien nemen we ook Seal in ons voorprogramma. Al moet er aan zijn repertoire nog veel geschaafd worden. Schrijven is schrappen In de beperking toont zich het ware meesterschap.

'Blijven oefenen, Seal', zeg ik.
'Blijven proberen.'
'Niet plooiën.'
'Op een dag lukt het je.'
'Kijk naar ons.'

(Half geïnteresseerd, want de bloedmooie Heidi Klum komt nu de patio binnen schrijden).

Seal kust zijn vrouw op haar tattoo. 'Crazy', lees ik in een hartje op haar schouder. Je maakt wat mee als Marine Bandspeeler van een wereldgroep. Ik zweer het je.

50.

Abdij van Westvleteren. Dageraad. Aldus kom ik toe aan de laatste herinneringen omtrent mijn vorige zondige leven als opspelend lid van de 'Snukkende Snaren'. Of hoe die in hun vele variante bezettingen en steeds nieuwe benamingen tijdens onze wereldwijde veroveringstochten van de hitparades ook mogen geheten hebben. Het is mijn vroegere schoolmaat Muile die me er in zijn buiten gesmokkelde correspondentie als eerste toe heeft aangezet nu maar eens een punt te zetten achter dat oppervlakkige gedoe in de prestatie maatschappij teneinde me voortaan geheel te wijden aan de essentie van het leven: De Mystieke Ervaring Van Het Ene. Plotinus achterna. Als pater Trappist.

'Ruil nu toch eens al die show voor De Ware Aanschouwing', schreef Muile mij. 'Kom zoals ik tot De Zin Van Het Zijn.'

Zijn mystieke ervaring is me hier in dit klooster godzijdgedankt inmiddels ook al een paar keer te beurt gevallen. De eerste keer, jaren geleden, op de dag van mijn negenenvijftigste verjaardag, net nadat ik pas was ingetreden. Ik zag Het Mystieke Lichaam na een urenlange wake bij het hoge gistingsproces van onze wereldvermaarde Trappist 12°-14°. De tweede keer, weer vele jaren later, na mijn dagtaak als beëdigd Pater Proever, net voor het bottelen en leveren der bestellingen voor de beide Amerika's via onze Afspanning 'De Vrede' recht tegenover onze abdij.

*

Met monnikengeduld heb ik dit verhaal van onze 'Snukkende Snaren' nacht na nacht stiekem neergeschreven in de verdokenheid van het scriptorium, tussen de restauratie van oude kloosterboeken en het bijkleuren van onze geheime middeleeuwse miniaturen omtrent de emasculatie van Abelard en de navenante verzuchtingen daaromtrent van zijn teerbeminde Heloise. Met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid heeft mijn maat Muile mijn dubbele agenda al die tijd in de gaten gehad. Doch hij nam vrede met mijn uitleg. Tenminste, dat dacht ik. Muile is hier in dit slot dan wel een ware vriend voor het eeuwig leven maar het zijn hier soms lange dagen.

(Vooral in de lente als ge als pater de lentekriebels voelt opborrelen en uw pij rare bokkesprongen neemt tijdens de vespers).

'Zie dit als een catharsis voor mijn zondige ziel', suste ik Muile, toen hij wat al te opdringerig werd met zijn vragen over mijn secrete schrijven.

'Zie het als mijn manier om al mijn zonden van het vlees enzo voorgoed van me af te schudden. Nog één keer kras ik er me helemaal doorheen, met deze mooie vederpen op perkament. Aldus schrijf ik mijn gespikkelde zielken rein en vrij. Vervolgens leef ik dan voor de volle honderd percent Sub Specie Aeternitatis. Gelijk Baruch de Spinoza. Dan aanschouw ik enkel nog het Ware, het Schone en het Goede. In de Hemel. Op Aarde. En op alle plaatsen! Dan maak ik van mijn leven in dit slot één eindeloze zoektocht naar de finale geborgenheid zonder behulp van hallucinogene champignons en kookadvies van Pieter Huusentruut.'

Soms vermoed ik dat vader abt alles langer afweet van mijn geheimschrijverij.

(Getipt door Muile dat spreekt, vrees niemand tenzij je vrienden).

Doch onze vader abt is een milde gewetensdirecteur. Vroeger was hij voorzitter van Fortis. Sedert zijn defenestratie op een aandeelhoudersvergadering van verontwaardigde beleggers gaat hij gelaten en gelouterd door het leven en leest hij hier iedereen de rommellevieten. Door de gaatjes van zijn biechtstoel vergeeft hij me alles.

‘Maar het is nog niet omdat uw zonde vergeven wordt, dat er geen penitentie volgen kan.’

Voor mijn penitentie houdt hij mij voortaan buiten het brouwerijproces en dien ik het onkruid te wieden in de abdijtuinen. Ik haat onkruid wieden. Hij weet dat. Hij zegt dat ik moet leren het haten te laten.

(Van pure frustratie en bij wijze van zelfkastijding prik ik in de tuin de blaren op mijn beide handpalmen tot stigmata met de puntige doornen van de zware zilveren kruiskegod op mijn pij).

Lang ben ik hier zoals pater Marcel vroeg met de (andere) kiekens gaan slapen. Steeds met de gedachte dat ik mijn manuscript maar beter verbranden kon. Doch ik kon er nog geen afstand van nemen. Het verhaal van de ‘Snukkende Snaren’ verstopte ik dan maar onder de losse zevende tegel van de kapel: die van de korte metten.

Vanavond is het echter zover. Op de brandstapel ermee, met die Snukkende Snaren. Na het avondgebed bedenk ik een smoes in verband met het doven der kaarsen en het aanvullen der wierookvoorraden. Als alle medepaters op de prikkels van hun strozak wegzakken in de gelukzaligheid van hun verboden dromen, diep ik mijn manuscript op van onder de tegel, verbrand ik het op de roosters achter onze varkensstal. Een zomerzonnenuwende vuur ter ere van de Heilige Johannes. Dit als symbool voor de verdoemenis van het oude leven dat ik, net als onze Kerkvader Augustinus, in een vorig leven heb geleid en nu helemaal van me afgooi. Aldus verdwijn ik voor goed in het licht van de eeuwigheid. Een laatste lied schrijf ik hierna nog neder. Ad Majorem Dei Gratias.

50. (Slot, van Westvleteren).

*Tees noa naacht
in 't kluuster
te n'ees nieverst
mier gien leucht
en ik sloepe hier
geu verwiesd
zonder oa
moer k'en been
nie bened
k'en doe
k'en been*

*nie bened
Madeleenekie
ze slopt hier
boa moa...*

***'Blue Moon'. Roman.
Illustratie: 'Morning has broken'.
Copyright: Stef Vancaeneghem.
Alle personages zijn fictief.***